

A L B U M
INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
W POLSCE

TOM I.

CZĘŚĆ III.

ŻYCIORYSY

ALFABETYCZNY SPIS NAZWISK

PP. INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW ZAMIESZCZONYCH W „ALBUMIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW W POLSCE“.

	Str.		Str.		Str.
Ajdukiewicz Wiktor	168	Dębicki Stanisław	85	Heitzman Marjan	133
Alexandrowicz Stanisław	107	Dębski Edmund	102	Hełm-Pirgo Klemens Ludwik	183
Alszer Franciszek	187	Dębczyński Feliks	188	Holzer Karol	187
Altenberg Maurycy	110	Dobrowolski Zygmunt Ludwik	191	Hubert Zygmunt	150
		Dolnicki Marjan ś. p.	128	Hüpsch Stanisław	156
Badowski Jan	187	Domanasiewicz Michał	104		
Baran Józef	191	Dudryk Maksymiljan	81	Iwanicki Karol	10
Bauer Tadeusz	71	Duteżyński Kazimierz	59		
Baum Jan	28—29	Dutka Stanisław	178	Jackowski Kazimierz	16
Bączalski Wiesław	191	Dworakowski Stanisław	65	Jackowski Leon	181
Berezowski Kazimierz	138	Dyakowski Eugenjusz	70	Jakubik Franciszek	132
Berthelmann Eryk	189	Dyduszyński Zdzisław	91	Jakóbowicz Edward	95
Biborski Aleksander	134	Dyrdoń Antoni	62	Januszewski Czesław	15
Bielawski Aleksander	62			Jarecki Franciszek	158
Bielski Roman	160	Englisch Jerzy	116	Jasilkowski Stanisław	96
Bily Zygmunt	158	Epstein Eugenjusz	189	Jasiński Marjan Tadeusz	178
Bizański Kazimierz	118	Epstein Witold	189	Jasiński Zygmunt	9
Bobkowski Aleksander	145			Jastrzębski Emiljan	100
Bohuszewicz Zygmunt	68	Fedorski Mieczysław	72	Jaszczurowski Tadeusz	190
Bolland Arnold	30	Feliński Roman	53	Jaśkiewicz Szczepny Józef	187
Bondy A.	188	Feuer Michał	179	Jawornicki Antoni	148
Broniewski Tarnawa Alfred	8	Fijał Feliks	184	Jenner Władysław	120
Broniewski Tarnawa Tadeusz	166	Filasiewicz Klaudjusz	54		
Brosch Robert	120	Filasiewicz Stanisław	46—47	Kamienobrodzki Adolf	134
Bukasiewicz Stanisław	187	Florjański Władysław	82	Kamiński Zygmunt	186
Burgielski Józef	93	Fuchs Zygmunt	121	Kania Józef	138
Burstin Maksymiljan bl. p.	83			Kardaszewiczowa Marja	170
Burzyński Włodzimierz	57	Galecki Mieczysław	172	Kardaszewicz Jerzy	170
Bystrzycki Tadeusz	136	Galek Aleksander	94	Karpiński Franciszek	154
		Gorazdowski Ludwik	185	Kaufman Stefan	151
Chlipalski Antoni	125	Gębarowicz Władysław	164	Kleja Stanisław	33
Chromiński Edmund	57	Gierszewski Stanisław	188	Klus Adam Tadeusz	192
Chudzikiewicz Józef	125	Gigiel Jerzy	103	Kłeczek Andrzej	91
Chudzikiewicz Włodzimierz ś. p.	93	Gisman Ferdynand	113	Kłoś Czesław	88
Cyło Walenty	177	Glaser Bernard	166	Koczur Maksymiljan	112
Cymbaiko Szymon	64	Gliński Władysław	40	Kornecki-Polaczek Tadeusz	58
Czajkowski Henryk Bolesław	185	Gołowin Szymon	69	Kowalski Stanisław	111
Czechowicz Juljusz	186	Gomoliński Juljan	112	Kowalski Władysław	190
Czerwiński Eugenjusz ś. p.	50—51	Gościcki Józef	191	Kozłowski Artur	190
Czerwiński Marjan	84	Górski Kazimierz	7	Kozłowski H.	188
		Grzegorzewski Hipolit	190	Kozłowski Stanisław	77
Dajczak Wawrzyniec	44—45	Grzymalski Wiesław	25	Kozłowski Tadeusz	142
Danek Ryszard	191	Gubryniewicz Zdzisław	191	Krasuski Jan Stanisław	12
Dankowski Stanisław	55	Gu rak Stanisław	136	Krauze baron Jan Eligard	41
Derdaeki Zdzisław	189	Heczko Karol	37	Krynkowski Wacław	186

	Str.		Str.		Str.
Krzetuski Artur	149	Pilarski Mieczysław	71	Strzygowski Edmund	63
Krzyżkowski Dionizy	49	Piotrowski Roman	75	Suchecki Kazimierz	24
Krzyżanowski Wacław	129	Piotrowski Stanisław	78	Suchorzewski Franciszek	95
Kubiński Stanisław	108	Pirgo Kazimierz	116	Suchowiak Henryk	141
Kudelski Jan	174	Piwoński Emil	106	Surzycki Stanisław	88
Kuroczycki Jan	69	Platowski Zygmunt	181	Szafnicki Stanisław	109
Kuryłło Adam	22—23	Płoński Władysław	66	Szczepański Stanisław ś. p.	14
Kwak Rudolf	164	Podsoński Franciszek	106	Szulec Stanisław	186
Kwaśniewski Julian	32	Polański Stefan	139	Szyller Stefan	19—20—21
Kwolek Stanisław	168	Południewski Franciszek	73	Szymański Ludwik	185
Lachowski Artur	192	Pretorius Emil	152	Szyszek Bohusz	130—131
Lazarowicz Jan	192	Prokopowicz Marjan	175	Świerczyński Bolesław	123
Lupiński Stefan	185	Prot Jan	157	Świerzyński Witold	70
Łuczak Edward	97	Przedpeński Wiktor	135	Tabiński Roman	187
Łukaszewicz Zenon	143	Przetocki Marjan	127	Taub Józef	98
Madaj Rudolf	190	Przybylski Czesław	169	Telakowski E.	54
Makowicz Michał	26—27	Przyrembel Zygmunt	159	Tołłoczko Kazimierz	188
Markiewicz Stanisław	165	Rabczewski Włodzimierz	66	Tombak Leon	79
Maszyński Adam ś. p.	125	Raczyński Franciszek	80	Turczyński Kazimierz	188
Maszyński Marjusz	125	Rehorowski Paweł	189	Tychowski Aleksander	86
Matusiak Stanisław	179	Rębowski Ludwik	177	Tylko Feliks	103
Matuszewski Witold	11	Riedel Teodor	150	Tyrowicz Tadeusz	74
Matzke Władysław	121	Rodakowski Zygmunt	17	Vayhinger Stanisław	64
Mehl Samuel	122	Rodowicz Kazimierz	13	Wachal Władysław	167
Meyer Kazimierz	36	Rogowski Maciej	145	Wagner Edward	182
Messing Jakób	192	Romer Witold	109	Wakalski Marjan	104
Męklicki Rudolf	110	Rosen Jan	42—43	Walczyński Jan	173
Miarczyński Władysław	190	Roszkowski Adam	190	Walewski Colonna Adam	73
Michalski W.	188	Rothköhl Ludwik	190	Walicki Franciszek	156
Michejda Tadeusz	89	Rozwadowski Tadeusz	56	Wasilewski Ludwik	98
Mięsowicz Zygmunt	101	Rożański Adam	123	Wasylewicz Tadeusz	32
Miński Józef	75	Rubczyński Władysław	35	Wałaszek Zygmunt	101
Misłag Marjan Michał Bol.	153	Rudolphi Karol	180	Weber Andrzej	68
Morawiański Prachtel Paweł	176	Rumbowicz Witold	67	Wein Klemens	189
Mosdorf Kazimierz	72	Rybczyński Mieczysław	18	Weiss Adolf	105
Mrozowski Józef	188	Rybicki Stanisław	5—6	Wężyk Julian	187
Müller Bernard	186	Rybka Franciszek	108	Wichañski Leon	187
Mystkowski Teodor	97	Rychlik Zdzisław	126	Wierzyński Bronisław	154
Nawrocki Jan Ryszard	63	Saski Kazimierz	146	Wiktor Stefan	59
Neuhoff Jan	61	Sawicki Bronisław	141	Wlassics Zbigniew	111
Niedźwiecki Zbigniew	186	Seifert Wacław	191	Wojciechowski Henryk	153
Niemczewski Władysław	77	Sieczkowski Mieczysław	152	Wolski Jan	186
Niemojewski Lech	90	Siennicki Krzywda Mieczysław	137	Woźniak Tomasz	58
Nowacki Jan	94	Skarżeński Leon	65	Wójcik Franciszek	189
Nowakowski Tadeusz	147	Smoleński Bohdan	186	Wróbel Tadeusz	191
Okoń Edward	180	Smoniewski Marjan	119	Zaboklicki Julian Leon	127
Ortwein Edward	74	Soj Jan Kanty	172	Zaczek Józef	185
Olpiński Kazimierz	99	Sokołowski Kazimierz	140	Zaczeniuk Józef	143
Oppman F.	188	Sosonko Henryk	89	Zaleski Juliusz	185
Opolski Adam	117	Sosnowski Oskar	185	Zamoyski hr. Franciszek	60
Opolski Józef	155	Sowiński Zygmunt	102	Zarzycki Jan	140
Orynowski Wacław	38	Stadler Mieczysław	56	Zawadowski Henryk ś. p.	144
Pannenka Kazimierz	76	Stadtmüller Alfred	189	Zbierzchowski Jan	192
Pannenko Eustachy	52	Stanek Marjan	128	Zieleniewski Edmund	87
Pannenko Ludwik	34	Starkel Władysław	92	Zieleniewski Mieczysław	122
Pec Piotr	118	Stelmachowicz Alfred	192	Zielski Eljasz	114—115
Pianko Izidor	39—40	Stephan Aleksander	31	Zmłocki Grzegorz	100
Piasecki Wacław	185	Stocker Ludwik ś. p.	171	Zubrzycki Sas Jan	161—162—163
		Stoy Henryk	192	Żebrowski Konstanty	48
		Stroka Jan	126		
		Struszkiewicz Jerzy Henryk	83		

INŻ. STANISŁAW RYBICKI

LWÓW, ul. Zygmuntowska L. 3.

Urodzony w r. 1856 w Rzeszowie, odbył studia gimnazjalne prywatnie z powodu wątłego zdrowia, a następnie uczęszczał w latach 1874–79 na Politechnikę w Karlsruhe, gdzie w r. 1880 złożył egzamin dyplomowy z działu inżynierji komunikacji.

W r. 1881 wstąpił do służby w Generalnej Inspekcji Koleji we Wiedniu. Przydzielony do kierownictwa budowy linii kolejowej Stanisławów-Husiatyn, objął nadzór nad budową odcinka czortkowskiego, z przejściem przez dolinę Seretu, z mostem na tej rzece i wiaduktem w Białej. Po otwarciu ruchu na tej linii w r. 1884 został przydzielony do kierownictwa budowy kolei „Karpackiej” ze Stryja do Ławocznego, dla opracowania planów wiaduktów i wielkich mostów. W r. 1885 powołano go do służby w Generalnej Dyrekcji Koleji we Wiedniu, do Biura Mostowego; tam był zajęty pracą około rekonstrukcji żelaznych mostów na liniach kolejowych alpejskich i czeskich. W r. 1887 przydzielony do Generalnej Inspekcji Koleji, do Biura Finansowego, przeprowadzał obrachunki między Skarbem Austriackim a prywatnymi Towarzystwami gwarantowanych kolei. W r. 1896 objął stanowisko technicznego delegata rządu do nadzoru kolei państwowych na Morawach, na Śląsku, w b. Galicji i na Bukowinie i prywatnych kolei: Północnej oraz Koszycko-Bogumińskiej i przygotował upaństwowienie Kolei Północnej. W r. 1904 został przeniesiony do Lwowa i mianowany Zastępcą Dyrektora Kolei (obszaru 2000 km linii), a objąwszy w następnym roku stanowisko Dyrektora pełnił te funkcje do r. 1916. W czasie swego urzędowania zajął się budową gmachów biurowych i mieszkaniowych we Lwowie, gdzie panowały bardzo niekorzystne warunki mieszkaniowe dla personelu kolejowego. Zdobywszy z trudem u rządu austriackiego potrzebne fundusze (w wysokości 8 milionów koron), zbudował wielki gmach biurowy z drugim rezerwowym, 36 domów mieszkalnych dla służby i 4 domy mieszkalne dla urzędników.

Gdy w r. 1900 produkcja ropy w Zagłębiu Borysławskim nagle tak się wzmożła, że nie można było zużytkować wielkich jej ilości wybuchających z głębi szybów, a nawet ochronić sąsiednich obszarów od zalewu i niebezpieczeństwa pożaru, Inż. Rybicki przedłożył rządowi wnioski na zaprowadzenie opalu parowozów ropą. Po uzyskaniu na ten cel kredytów wybudował w przeciągu niespełna roku (1909) rafinerję ropy (t. zw. odben-

zyniarnię), którą wytwarzała „ropal”, przeznaczony dla opalu parowozów. Odbenzyniarnia, nazwana obecnie „Polminem”, oddana do użytku w maju 1910 r., była wówczas największą rafinerją w Austro-Węgrzech, a obecnie jest narzędziem w rękach Rządu Polskiego do regulowania stosunków na targu produktów ropnych i przedsiębiorstwem dochodowym. Inż. Rybicki spowodował wówczas przekształcenie znacznej ilości parowozów kolei galicyjskich na opalanie „ropalem”, które przedstawiało wielkie korzyści tak pod względem technicznym, jak i pod względem gospodarczym. Gdy produkcja ropy osłabła i ceny jej się podniosły, opalanie ropalem nie kalkulowało się w stosunku do cen węgla i musiało być zaniechane.

Przekonawszy się o konieczności uzdrowienia stosunków, panujących w lwowskim węzle kolejowym, który powstał w przeciągu kilkudziesięciu lat jako luźny związek poszczególnych dworców nie tworzących żadnej organicznej całości, zarządził opracowanie racjonalnego projektu budowy wielkiego, dworca przetokowego i przebudowy węzła wraz z odgałęzieniem dziewięciu linii kolejowych. Wszelchnie opracowany projekt był siedmiokrotnie zwracany przez Ministerstwo austriackie do przeróbki. Wszystkie starania o uzyskanie kredytu na ten cel były daremne, ponieważ rząd austriacki nie chciał inwestować większych sum w koleje galicyjskie i celowo odwlekał wykonanie projektu. Dyrektorowi Rybickiemu udało się przeprowa-

dzić zaledwie rozbudowę dworca Lwów-Podzamcze.

W r. 1912 Ministerstwo Wyznań i Oświaty zamianowało Go Członkiem i Wiceprezesem Komisji Egzaminacyjnej dla II. egzaminu państwowego na Politechnice Lwowskiej; Rząd Szwedzki nadał Mu w r. 1912 z okazji udziału w Konferencji Kolejowej w Sztokholmie Komandorję I. klasy orderu „Nordstjern”.

Po wybuchu wojny światowej Inż. Rybicki przeprowadził w swoim okręgu mobilizację i koncentrację armji austriackiej na froncie, a po przegranej bitwie pod Lwowem, 29. i 30. sierpnia 1914 r. musiał ewakuować i przenieść siedzibę Dyrekcji do Cieszyńska, a później do Berna Morawskiego. — Po ofensywie gorlickiej, gdy wojska rosyjskie w czerwcu 1915 r. wycofały się na wschodnie kresy Galicji, wrócił w lipcu do Lwowa i objął napowrót w zarząd linje swego okręgu. Zniszczenia wojenne i panujące epidemie utrudniały w wysokim stopniu uruchomienie tych linii, lecz mimo to w przeciągu kilku tygodni

zostały one prowizorycznie naprawione i obsadzone personelem, a ruch pociągów został podjęty.

Nastrój władz austriackich a zwłaszcza armii wobec ludności polskiej, zawsze nieprzyjazny, nabrał wówczas charakter nienawiści, która objawiała się represjami, niczem nie usprawiedliwionymi. Personal kolejowy cierpiał na tem dotkliwie i był narażony na prześladowanie ze strony urzędników i wojskowych austriackich. Inż. Rybicki brał w obronę, wnosił protesty przeciw postępowaniu władz rządowych i wojskowych, przez co wywołał wrogi nastrój u Ministra Kolei barona Forstera i Naczelnego Komendy Armii. Uznano, że nie można dłużej cierpieć na naczelnem stanowisku człowieka „działającego na szkodę żywotnych interesów państwa i armii” i w styczniu 1916 r. Minister Kolei, opierając się na pisemnem żądaniu Naczelnego Dowódcy Armii, Arcyksięcia Fryderyka, usunął Go wbrew obowiązującym przepisom, że stanowiska Dyrektora lwowskiej dyrekcji kolejowej. Personal Dyrekcji uczcił dawnego przełożonego, fundując stypendjum jego imienia.

Po przebytej, ciężkiej chorobie i kuracji na Południu, powrócił Inż. Rybicki w maju 1916 r. do kraju i zajął się sprawami odbudowy okolic, zniszczonych wojną. Powołał do życia „Komitet dla szkód wojennych”, który opracował projekty przepisów dla rejestracji i ustaw dla wynagrodzenia szkód wojennych. Główny Urząd Likwidacyjny w Warszawie zamianował go członkiem Rady Małopolskiego Komisarjatu Likwidacyjnego, a Prezydent Krajowego Urzędu Odbudowy członkiem Rady Przybocznej.

Inż. Rybicki brał zawsze czynny udział w organizacjach humanitarnych, jako członek Zarządu Wschodnio-Małopolskiego Komitetu Ratunkowego dla ofiar wojny i Lwowskiego Oddziału Książęco-Biskupiego Krakowskiego Komitetu pomocy dla dotkniętych klęską wojny, a jako Przewodniczący „Komitetu Opieki nad Żołnierzem Polskim” organizował pomoc legionistom, internowanym w r. 1918 w obozie w Huszt, umożliwiał ucieczkę za granicę przed prześladowaniami wojskowych władz austriackich, a w czasie walk ukraińskich i oblężenia Lwowa w r. 1918/19 dostarczał żywność i organizował pomoc sanitarną dla walczących wojsk i ochotników polskich, za co otrzymał od Naczelnego Wodza Armii „Wschód” odznakę honorową „Orleń”. W r. 1920 należał do Komitetu Obywatelskiego dla ekwipowania i uzbrojenia ochotników, walczących na froncie.

W r. 1919 Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego mianował Inż. Rybickiego członkiem Komisji Stabilizacyjnej dla mianowania pierwszego składu Profesorów Politechniki Warszawskiej.

W r. 1917 wybrany został Prezesem Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie, najstarszego polskiego zrzeszenia technicznego. Działalność jego jako Prezesa objęła szerokie pola zagadnień technicznych i ekonomicznych oraz organizację urzędów technicznych w Państwie Polskim. Na wiosnę r. 1919 podjął wraz z delegatami Towarzystwa Politechnicznego podróż do Warszawy, aby wejść w porozumienie z tamtejszem Stowarzyszeniem Techników Polskich co do stworzenia organizacji, obejmującej wszelkie polskie zrzeszenia techniczne. Ten projekt doczekał się urzeczywistnienia dopiero w jesieni r. 1922 we Lwowie, dokąd Inż. Rybicki zaprosił przedstawicieli szeregu zrzeszeń technicznych i gdzie została zawiązana „Stała Delegacja Polskich

Zrzeszeń Technicznych”, przekształcona w r. 1925 na „Związek Polskich Zrzeszeń Technicznych”. Do tego Związku należy obecnie 24 towarzystw technicznych w Polsce i Towarzystwo Polskich Inżynierów w Ameryce; jest on organizacją, skupiającą około 7000 polskich inżynierów i będącą uprawnionem przedstawicielstwem ich interesów. Inż. Rybicki, wybrany w r. 1922 Prezesem tego Związku, piastuje tę godność dotychczas.

Jako Prezes Związku zwołał w maju 1926 r. do Warszawy przedstawicieli Związków Zrzeszeń Technicznych Czecho-Słowacji, Jugosławji, Bułgarii i rosyjskich inżynierów na emigracji, w celu powołania do życia organizacji, obejmujące wszystkie słowiańskie zrzeszenia techniczne. W założonej „Konfederacji Inżynierów Słowiańskich” (F. I. S.), stanowiącej zrzeszenie około 15.000 inżynierów słowiańskich, wszedł Inż. Rybicki do Prezydium, jako jeden z Wiceprezesów (mandat Prezesa przechodzi co roku kolejno na przedstawicieli Związków poszczególnych narodów).

W r. 1922, gdy po raz pierwszy zebrała się Państwowa Rada Kolejowa w Warszawie, Inż. Rybicki został wybrany zastępcą Przewodniczącego Komitetu Nowobudujących się Kolei. Po śmierci Przewodniczącego, ś. p. Prof. Józefa Stecewicza, w r. 1924 został wybrany Przewodniczącym i piastuje ten mandat dotychczas.

Inż. Rybicki jest członkiem Dyrekcyjnej Rady Kolejowej we Lwowie od r. 1922, jako delegowany przez Województwo Lwowskie. Organizacją kolejnictwa polskiego zajmował się żywo od pierwszej chwili wskrzeszenia Niepodległej Polski. W r. 1919 opracował zarys organizacji Ministerstwa Komunikacji, ogłoszony w zbiorowym wydaniu referatów członków Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie w sprawie „Organizacji Władz Technicznych w Polsce”. W grudniu r. 1920 był członkiem ankiety, zwołanej przez Prezydium Rady Ministrów w sprawie organizacji Kolei Państwowych i dopuszczenia prywatnych przedsiębiorstw do budowy i eksploatacji nowych linii. W r. 1921 uczestniczył w ankiecie, zwołanej przez Komisję Komunikacyjną Sejmu w sprawie projektu rozbudowy węzła warszawskiego i w tym samym roku w ankiecie w sprawie reorganizacji warsztatów. W r. 1929 Minister Komunikacji powołał Inż. Rybickiego do Komisji, której zadaniem było zbadanie istniejącej organizacji Zarządu Kolei Państwowych i proponowanie ewentualnych zmian.

Inż. Rybicki powołał do życia w r. 1925 we Lwowie przy Polskiem Towarzystwie Politechnicznym „Radę Zrzeszeń Gospodarczych”, której był Prezesem i do której należały wszystkie organizacje przemysłowe, rolnicze, handlowe i t. d. wschodniej Małopolski i piastuje od r. 1929 godność Prezesa Związku Polskich Towarzystw Naukowych we Lwowie, będącego zrzeszeniem 33 towarzystw i insytucyj naukowych, bibliotek, archiwów i t. p.

Minister Komunikacji powołał Go w r. 1925 na członka „Rady Technicznej”. W r. 1923 wybrała go Izba Handlowa Polsko-Francuska we Lwowie swoim I. Wiceprezesem. Inż. Rybicki prowadzi od r. 1925 Lwowski Komitet Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej jako Prezes. Polskie Towarzystwo Politechniczne mianowało go w r. 1922 Członkiem Honorowym; a w r. 1924 Związek Polskich Inżynierów Kolejowych nadał Mu taką samą godność.

Za swoje prace i zasługi otrzymał w r. 1923 Krzyż Komandorski orderu „Polonia Restituta”.

INŻ. KAZIMIERZ GÓRSKI

Podsekretarz Stanu Ministerstwa Robót Publicznych.

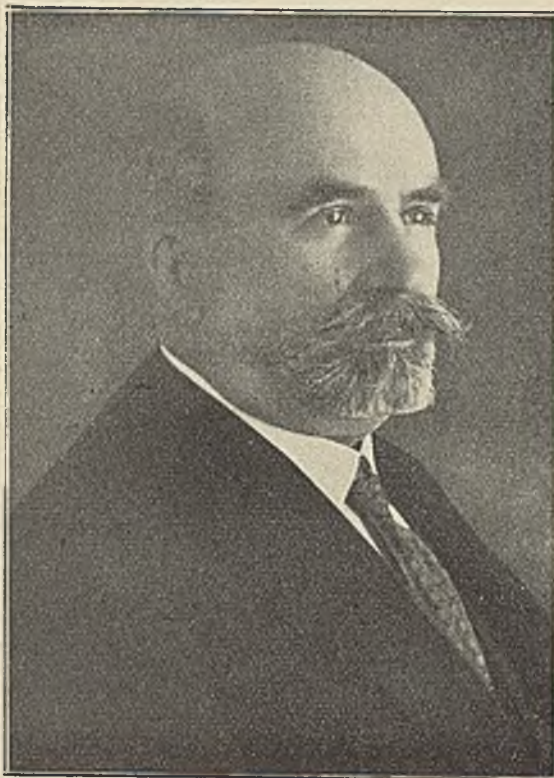
WARSZAWA, ul. Mochneckiego L. 4.

Urodzony w r. 1872 w Czermnie koło Jasła, studjował do r. 1894 na Wydziale Prawa i Umiejętności Politycznych Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, a następnie na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej do r. 1899, uzyskując dyplom inżyniera w r. 1900. W latach 1899—1900 był asystentem Śp. Prof. Dr. Inż. Karola Skibińskiego, poczem do r. 1904 pracował jako inżynier-adjunkt b. Namiestnictwa we Lwowie, a następnie do r. 1921 na stanowisku inżyniera miejskiego w Nowym Sączu. Do lutego 1926 r. pracował w prywatnym przemyśle budowlanym, poczem powrócił na stanowisko inżyniera miejskiego w Nowym Sączu. Stamtąd w maju 1926 r. został powołany na stanowisko Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Robót Publicznych i Urząd ten sprawuje do chwili obecnej.

W czasie swej działalności inżynierskiej pracował przy regulacji Wisły, Dunajca i Wisłoki, w charakterze inżyniera miejskiego w Nowym Sączu kierował miejską służbą techniczną, przeprowadził studja wstępne, projektowanie i budowę wodociągu kanalizacji i elektrowni, pomiary wodne i terenowe dla projektu zakładu wodno-elektrycznego Szczawnica-Jazowsko, opracowanego w Zu-

rychu przez ś. p. Prof. G. Narutowicza. — W charakterze Dyrektora przedsiębiorstwa budowlanego współdziałał przy budowie filarów mostu kolejowego warszawskiego węzła kolejowego, przy budowie kolei Zgierz-Kutno i Widzew-Zgierz, budowie składów amunicyjnych w Regnach i Dęblinie, budowie kolonji urzędniczej na Żoliborzu i Mokotowie w Warszawie, przy budowie szeregu gmachów publicznych oraz domów prywatnych. — W charakterze Podsekretarza Stanu Ministerstwa Robót Publicznych współdziałał z fachowcami Departamentami przy organizacji wielkich robót inwestycyjnych wodnych, budowlanych, drogowych, mostowych i pomiarowych w okresie 1928—1930, współdziałał w opracowaniu ustaw i rozporządzeń normują-

cych państwową administrację i służbę techniczną a wśród nich także rozp. Prez. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli. Drukiem ogłosił następujące prace: „Sprawozdanie Magistratu w Nowym Sączu o projekcie wodociągu, kanalizacji i elektrowni“. „Przedsiębiorstwa miejskie“, „Zakład wodno-elektryczny Szczawnica-Jazowsko“, „Produkcja i zastosowanie energii elektrycznej w Szwajcarji“.

INŻ. ALFRED TARNAWA BRONIEWSKI

LWÓW, ul. Zielona L. 25.

Urodzony w r. 1869. Po ukończeniu szkoły średniej we Lwowie odbył pięcioletnie studia na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej pod kierownictwem Prof. J. Zacharjewicza, po czym uzyskawszy dyplom inżyniera-architekty, wyjechał jako stypendysta w r. 1894 do Paryża, gdzie w Szkole Sztuk Pięknych kształcił się nadal w dziale architektury pod kierownictwem Prof. P. Blondel'a.

Po podróżach naukowych we Francji, Belgii, Niemczech, Austrii, Włoszech, Anglii i Egipcie powrócił do kraju i wstąpił do służby państwowej w ówczesnej Dyrekcji Lasów i Domen Państwowych we Lwowie.

Ograniczony jednak dla architektury zakres działania w tym urzędzie zniewolił go do porzucenia tego stanowiska i objęcia budownictwa miejskiego w Tarnopolu.

Po kilkuletniej pracy na polu urbanistyki przeniósł się z powrotem do Lwowa i wstąpił ponownie w 1899 r. do służby państwowej, tym razem jednak do służby technicznej w b. Namiestnictwie.

Przechodząc w tej służbie ze szczebla na szczebel, został w r. 1912 zamianowany Szefem Departamentu Architektury dla całego obszaru b. Galicji. Uznając zdolności i zawodowe kwalifikacje, powołały go Władze do Ministerstwa Robót Publicznych we Wiedniu, on jednak, pragnąc pracować jedynie w kraju i dla kraju, oparł się temu, pozostając nadal we Lwowie.

Z powodu rozległych agend i licznych czynności urzędowych zmuszony był odmówić dwukrotnej propozycji ze strony Kollegjum Profesorów Politechniki Lwowskiej w sprawie objęcia katedry na Wydziale Architektonicznym po śmierci Prof. F. Kovats'a w 1910 r. tudzież w 1918 r. po śmierci Prof. Lewińskiego.

Przez szereg lat był przewodniczącym Komisji Egzaminacyjnej dla cywilnych inżynierów architek-

tury, przewodniczącym Komisji dla egzaminów na budowniczych oraz członkiem Komisji dla egzaminów dyplomowych w Politechnice Lwowskiej. Jako państwowy inżynier wykonał liczne projekty i przeprowadził szereg budowli państwowych, jak Pałac Delegacki w Krakowie, gmach Seminarjum Duchownego w Przemyślu, gmachy kliniczne Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, gmach b. Krajowej Rady Szkolnej we Lwowie, budynki szkół średnich, urzędów sądowych itd.

Z wskrzeszeniem Państwa Polskiego sprawował Urząd Kierownika Wydziału Architektonicznego Dyrekcji Robót Publicznych dla całego b. zaboru austriackiego, od 1927 r. prowadził Biuro Konstrukcyjne dla budowli państwowych Województwa Lwowskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego i Wołyńskiego do chwili przejścia na emeryturę w r. 1931.

Również w publicznym życiu technicznym bierze żywy udział. Będąc od 36 lat członkiem Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie, zasiadał kilkakrotnie w Wydziale tego Towarzystwa, jak również w Wydziale Krakowskiego Towarzystwa Technicznego.

Był współzałożycielem i prezesem Koła Architektów we Lwowie, tudzież członkiem Stałej Delegacji Architektów Polskich.

Oprócz prac zawodowych, przeprowadzonych z tytułu zajmowanego urzędu, wykonał szereg prac architektonicznych, jak: kościoły w Pniowie, w Sarnkach Dolnych, w Kłodnie Wielkiej, przebudowę pałacu Wł. hr. Baworowskiego w Ostrowie, St. hr. Grocholskiego w Kołodnie, Szpital Powiatowy w Tarnopolu, szereg domów mieszkalnych itp. Brał również czynny udział w licznych pracach konkursowych, zdobywając nagrody, jak w konkursie na budowę gmachu Dyrekcji Koleji Państwowych we Lwowie, Muzeum Przemysłowego w Krakowie, Domu Polskiego w Cieszynie, Ratusza w Stryju etc.

INŻ. ZYGMUNT SAS JASIŃSKI

b. Minister Koleji Żelaznych w r. 1920/21, Komandor orderu „Polonia Restituta” z gwiazdą, b. Prezydent i Członek Honorowy Izby Inżynierskiej we Lwowie, Członek Honorowy Austriackiego Towarzystwa cywilnych inżynierów, architektów i geometrów we Wiedniu.

WARSZAWA, UL. WIDOK L. 8.

Urodzony w r. 1860 we Lwowie, syn Aleksandra, Prezydenta miasta Lwowa, studia techniczne odbył na Wydziale Inżynierii w Politechnice Lwowskiej, a ukończył je we Wiedniu w 1883 r., poczem uzyskał we Lwowie autoryzację na cywilnego inżyniera budowy i koncesję na budowniczego miejskiego, a później nominację na znanę sądowego w sprawach technicznych, budowlanych i dla ruchu kolejowego oraz nominację na egzaminatora w Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla inżynierów budowy.

Praktykę zawodową rozpoczął w r. 1883 przy budowie kolei transversalnej na linii Zagórz—Grybów. W r. 1886/87 kierował sekcją trasowania i budowy kolei Lwów—Bełzec. W r. 1889 budował most prowizoryczny na Prucie pod Niepokolowcami. W r. 1891 mianowany został naczelnikiem sekcji konserwacji w Buczaczu. W r. 1893/94 trasował i opracował projekt linii kolejowej Halicz—Tarnopol. W r. 1894 mianowany został naczelnikiem sekcji konserwacji w Stanisławowie, prowadził rozbudowę stacji Stanisławów i I los budowy linii Stanisławów—Woronienka. W r. 1897 objął kierownictwo sekcji konserwacji we Lwowie, a w r. 1899 dyрекcję kolei lokalnych Lwów—Bełzec i Lwów—Jaworów i na tem stanowisku przeprowadził budowę linii Janów—Jaworów. W r. 1907 mianowany został szefem konserwacji i budowy w Dyrekcji we Lwowie. Kierował w tym charakterze budową wielkiej państwowej rafinerii i odbenzyniarni w Drohobyczu i budową nowego dworca kolejowego we Lwowie. Z początkiem 1910 r., mianowany radcą rządu i wicedyrektorem kolei w Krakowie, został po upływie roku przeniesiony na własną prośbę w tym samym charakterze do Lwowa, gdzie go w r. 1914 zastała wojna światowa.

Po zajęciu Lwowa przeniósł się kolejno z dyrekcją kolejową do Sambora, Ustrzyk, wreszcie do Cieszyna, skąd delegowany został przez Najw. Komen. Armii jako kierownik ekspozytury dyrekcji na front do Zagórza, gdzie forsował odbudowę zniszczonych linii kolejowej Zagórz—Chyrów—Przemyśl, celem zaprowiantowania i zaopatrzenia w amunicję forticy przemyskiej. W r. 1915 powrócił do Lwowa, gdzie jako techniczny dyrektor zajął się przedewszystkiem odbudową zniszczonych linii i stacyj kolejowych. Z końcem tego samego roku objął, po ustąpieniu dyrektora Inż. Stanisława Rybickiego, kierownictwo dyrekcji we Lwowie, a z początkiem r. 1916 powołany został do Ministerstwa Koleji we Wiedniu jako zastępca szefa departamentu budowy. Objąwszy ten departament, został mianowany Radcą Dworu. Na tem stanowisku wykonywał najwyższy nadzór nad odbudową zniszczonych linii kolejowych w b. Galicji i przydzielał

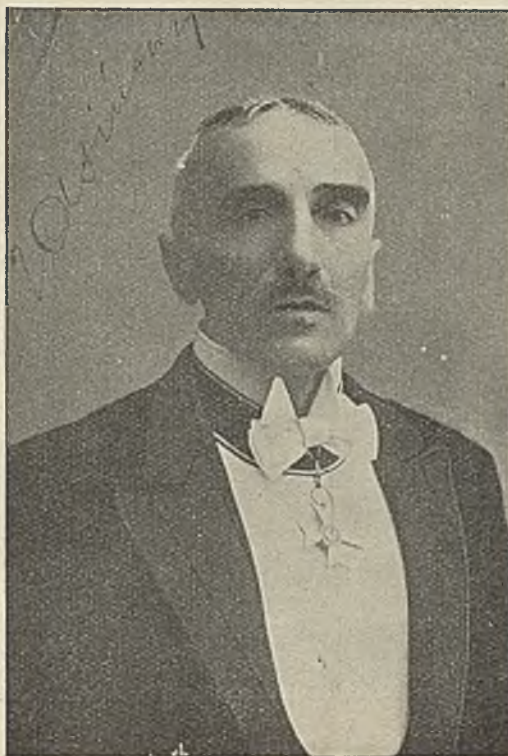
na ten cel wszystkim dyrekcjom małopolskim wydatne kredyty; kierował wówczas również olbrzymią budową wiedeńskich okrężnych kolei tranzytowych (Wiener Umfahrlinien und Transitanlagen), za co w r. 1917 odznaczony został komandorą orderu Franciszka Józefa. Dnia 12. listopada 1918 r. zwolniony ze służby austriackiej, objął z polecenia Polskiej Komisji Likwidacyjnej i Ministerstwa Komunikacji w Warszawie likwidację galicyjskich spraw kolejowych i wstąpił tem samem do służby polskiej. Na tem stanowisku przeprowadził we Wiedniu na konferencji międzynarodowej prowizoryczną umowę kolejową z Austrią, Czechosłowacją i francuskim sztabem generalnym, a na podstawie tych układów przeprowadził pociągi z materiałem wojskowym z Francji, przez Austrię i Czechosłowację, do Polski i urządził regularny ruch pociągów z Wiednia i Pragi do Warszawy. Opracował również elaborat likwidacyjny i rozrachunkowy dla użytku kongresu pokojowego w Wersalu.

Dnia 3. kwietnia 1919 r. został mianowany delegatem Ministra Koleji i naczelnikiem Wydziału dla Galicji i Śląska Cieszyńskiego w Krakowie a dnia 16. lutego 1920 r. szefem sekcji budowy w Ministerstwie Koleji w Warszawie. W czasie wojny bolszewickiej objął obok sekcji budowy także kierownictwo sekcją eksploatacyjną. Na tem stanowisku przeprowadził organizację obydwóch sekcji. Dnia 13. grudnia 1920 r. został mianowany Ministrem Koleji i sprawował ten urząd w najcięższych warunkach. Ustąpił po dymisji całego gabinetu z końcem 1921 r. odznaczony za organizację kolejnictwa polskiego komandorą orderu „Polonia Restituta” z gwiazdą.

W styczniu 1922 r. przeszedł w stan spoczynku. W kwietniu 1922 r. mianowany członkiem Państwowej Rady Kolej. i wybrany Prezesem Komitetu Eksploatacyjnego tej Rady, pełnił te funkcje przez 6 lat do r. 1928.

Poza techniczną służbą kolejową zajmował się w okresie od r. 1889 do r. 1910 cywilną praktyką budowlaną i technicznym rzeczoznawstwem sądowym. Wybrany w r. 1898 Prezydentem Izby Inżynierskiej we Lwowie, piastował tę godność, wybierany pięciokrotnie, przez 10 lat i został po ustąpieniu, za zasługi poniesione w zawodzie inżynierskim i około organizacji Izby Inżynierskich w Austrii, członkiem honorowym tej Izby i Austr. Tow. cywilnych inżynierów, architektów i geometrów we Wiedniu.

Obecnie interesuje się przemysłem technicznym jako Prezes Rady Zawiadowczej i Zarządu w Wytwórni sygnałów i urządzeń kolejowych w Krakowie i członek Rady Zawiadowczej Zjednoczonych Fabryk wagonów, maszyn i kotłów L. Zieleniewski i Fitzner-Gamper w Krakowie.

INŻ. KAROL IWANICKI

Inżynier-architekt, Radca budownictwa, b. Naczelnik Oddziału Architektoniczno-budowlanego Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Warszawskiego.

WARSZAWA, ul. Sucha L. 8.

Urodził się w 1870 r. w Tahańcu pod Kaniowem,
ukończył w r. 1894 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej.

Od czasu ukończenia studiów, po powrocie do Kijowa i po krótkiej służbie przy budowie Nowosielskiej drogi żelaznej, pracował w latach 1895—1919 jako architekt wolnopraktykujący i doradca fachowy. W okresie lat 1899—1903, wspólnie z profesorem politechniki kijowskiej, A. W. Kobelewym, uzyskał pierwszą nagrodę za projekt gmachu Banku Państwa w Kijowie, wykonywał jego budowę, której kosztorys wynosił 1,200.000 rubli w złocie.

Z większych samodzielnie zaprojektowanych i wykonanych gmachów należy wymienić Kościoły: w Płoskirowie w stylu odrodzenia na 2.000 osób, w Bogudzieńcu koło Berdyczowa, w Pohrebyszczach na Ukrainie. Przebudował Kościoły w Krasnopolu na Wołyniu, w Czezelniku na cmentarzu w stylu „Tudorów”, Kaplice w Łysinie na Wołyniu; rodziny Mazewskich i w Kościele O. O. Karmelitów w Berdyczowie. Założył i rozpoczął budowę Kościołów Św. Józefa w Kijowie i w Komarnogrodzie na Podolu. Wykonał projekt restauracji klasztoru i Kościoła O. O. Kapucynów w Chodorowie na Ukrainie. Zaprojektował i wykonał następujące budynki użyteczności publicznej i prywatne: Szpital Im. St. Syroczyńskich na 250 łóżek w Kijowie, gmach Korpusu Kadetów w Sumach, Banku Państwa w Równem, Skatingingu na 1.000 osób w Kijowie, szereg rezydencji i dworów: Buki, Turski Las, Kosara, Bucza, Machnówka, Chodorów i Kornin na Ukrainie, Jówki, Rypna i Dołhowce na Podolu, oraz Uszomierz i Iskorość dla siebie samego na Wołyniu; zaprojektował i wykonał szereg will w Darnicy, Puszczy Wodnej i Buczy pod Kijowem.

Na wystawach rolniczo-przemysłowych w Kijowie wznosił szereg pawilonów własnego pomysłu: w 1897 r. 3 pawilony, w 1913 r. 5 pawilonów. Domów prywatnych w Kijowie powyżej 10.000 m³ wybudował kilka i dom P. Kruszeńskiego w stylu Ludwika XVI, obejmujący około 30.000 m³.

W styczniu 1919 r. przeniósł się do Warszawy i objął stanowisko architekta nowobudujących się państwowych dróg kolejowych, lecz wkrótce opuścił to stanowisko i został

architektem miejskim w Lublinie i na tem stanowisku pozostał do r. 1920, w którym powołany został na Naczelnika Oddziału Architektoniczno-budowlanego Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Lubelskiego, na którym

to stanowisku pozostawał do r. 1923. W tym okresie wykonał cały szereg projektów różnego rodzaju budynków użyteczności publicznej i przemysłowej. W tym także czasie wykładał na kursach dla nauczycieli szkół powszechnych „Dzieje polskiej kultury estetycznej”. Od r. 1923 do r. 1925 pełnił obowiązki Dyrektora Robót Publicznych w Lublinie, a w r. 1925 przeniesiony został do Warszawy na stanowisko Naczelnika Oddziału Architektonicznego przy Województwie Warszawskim, na którym w r. 1926 prowadził 21, a w okresie lat 1928 i 1929 — 41 budowli; prócz tego opracował projekt pierwszego, wzniesionego przez Państwo gmachu Poselstwa Polskiego w Angorze, (p. ryc.), przeprowadził kapitalny remont gmachu Konsulatu w Berlinie i projekt gmachu Konsulatu w Królewcu, wybrał obiekty pod gmachy Poselstwa w Bukareszcie, Wiedniu i Hadze. W 1927 r. zaprojektował i rozpoczął budowę znacznego kompleksu gmachów Zakładów Wychowawczych Im. W. Kalinki na Żoliborzu w Warszawie (ogólna kubatura wynosi około 60.000 m³).

W tym czasie zaprojektował gmachy miejskiej szkoły powszechnej i zakładów wychowawczych Zakonu Misjonarek w Warszawie i zaprojektował kościoły wraz z klasztorami dla O. O. Kapucynów do Lublina i O. O. Zmartwychwstańców dla Warszawy.

Poza pracami ściśle budowlanymi zajmował się historią sztuki polskiej i w tym kierunku opracował i częściowo wydał szereg prac naukowych, jak monografie: „Zamku w Łucku”, „Katedry w Kamieńcu”, „Kościołów i Kaplic w Kijowie”, „Obronnego Ratusza w Markówce” i inne pomniejsze.

W 1916 r. wydał w Kijowie dzieło pod tytułem: „Budownictwo Wiejskie” (III, 326 str.), które pomimo okresu wojny zostało w krótkim czasie wyczerpane.

W r. 1930 odznaczony Krzyżem oficerskim „Polonii Restituty”.

Poselstwo Rzp. P. w Angorze.

INŻ. WITOLD MATUSZEWSKI

Inżynier cywilny, wolnopraktykujący architekt.

WARSZAWA, ul. Profesorska L. 6.

Urodzony w Orenburgu w 1879 r., ukończył w Grodnie gimnazjum filologiczne, biorąc udział w organizacji i pracach nielegalnych kolek uczniowskich. Do r. 1905 studiował na Wydziale Inżynierii Budowlanej Politechniki Warszawskiej, po zamknięciu której ukończył w r. 1908 Instytut Inżynierów Cywilnych w Petersburgu, uzyskując tytuł inżyniera cywilnego I klasy i umieszczenie pracy dyplomowej w albumie Instytutu. W czasie studiów pracował jako technik budowlany w różnych przedsiębiorstwach, biorąc jednocześnie udział w nielegalnych wówczas pracach organizacji studenckich, kulturalno-oświatowych i społecznych. Do r. 1910 był architektem kancelarii Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwa w Petersburgu i kierownikiem budowy czteropiętrowego domu Wasienińskich oraz zastępcą kierownika budowy Archiwum Sekretariatu Wielkiego Księstwa Finlandzkiego. W latach 1910—1914 był architektem powiatów Rawskiego i Piotrkowskiego i technikiem-rewidentem Towarzystwa Kredytowego Miejskiego w Piotrkowie, przyczem zajmował się równocześnie prywatną praktyką budowlaną. Podczas wojny w latach 1914—1915 wykonywał z urzędu budowę szpitali na froncie nad Rawką, poczem po ewakuacji, utraciwszy prawe oko, był w latach 1915—1917 Naczelnikiem Wydziału Technicznego Zarządu Robót Hydrotechnicznych Połudn.-zachodn. Armji Rosyjskiej, pracując w dziedzinie budownictwa sanitarnego; później był także zastępcą naczelnika tego Zarządu, a jako członek licznych zrzeszeń społecznych rozwijał również działalność organizacyjną i propagandy oświatowej. Po powrocie do kraju w 1918 r. pracował w Wydziale Budowlanym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

później organizował Sekcję Budowlaną Ministerstwa Robót Publicznych, gdzie do sierpnia 1922 r. był Naczelnikiem Wydziału Administracyjno-budowlanego i zastępcą Dyrektora Departamentu Budowlanego tego Ministerstwa. Stanowisko to opuścił na własne żądanie, otrzymując od

Ministra reskrypt uznania za owocną pracę w służbie państwowej. W latach 1918 do 1919 był także asystentem Katedry Budownictwa w Politechnice Warszawskiej. Prywatną praktykę wznowił po wojnie jako kierownik budowy domów Spółdzielni Mieszkaniowej Urzędników Ministerstwa Robót Publicznych i Pierwszego Warszawskiego Towarzystwa Spółdzielczego Budowy Własnych Mieszkań. Po opuszczeniu służby państwowej był kierownikiem budowy Centralnych Składow Amunicji w Dęblinie, poczem powołany został przez Magistrat m. Warszawy do zaprojektowania i kierowania budową gmachu szkoły powszechnej przy ul. Narbutta (p. ryc.), budynków mieszkalnych i administracyjnych dla cegielni miejskiej, kolonji dla bezdomnych na Anopolu, kompleksu domów mieszkalnych na Grochowie (p. ryc.), podwójnej szkoły powszechnej z przedszkolem przy ul. Leszno i Żelaznej oraz dalsze serje kompleksów domów dla bezdomnych na Grochowie. Projektował i kierował budową szpitala powiatowego w Sierpcu, 28

domków Spółdzielni Mieszkaniowej „Domy Spółdzielcze” na Grochowie, 3 domów Spółdzielni Mieszkaniowej „Gródek”, Domu Oświaty i Kultury Towarzystwa Przyjaciół Grochowa, własnego domu mieszkalnego i szeregu innych. Z ramienia Koła Architektów w Warszawie jest członkiem Rady budowlanej przy Urzędzie Inspekcyjno-budowlanym Magistratu m. Warszawy.

Domy mieszkalne na Grochowie w Warszawie.

Szkoła Powszechna przy ul. Narbutta w Warszawie.

INŻ. JAN STANISŁAW KRASUSKI

Dyrektor I. Miejskiej Szkoły Rzemieślniczej im. M. Konarskiego w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Leszno L. 72.

Urodzony w 1875 r. w Ostrowcu koło Siedlec. Jako ekstern w r. 1896 otrzymał maturę w Wyższej Szkole Realnej w Krakowie, poczem ukończył w 1903 r. Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

Po ukończeniu studjów odbył praktykę w różnych zakładach przemysłowych zagranicą, poczem pracował jako inżynier-konstruktor w dziedzinie maszyn parowych w fabryce Zieleniewskiego w Krakowie. Od r. 1906 był kierownikiem technicznym zakładów przemysłowych Horodyskiego w Kołędzianach. Pracował następnie jako inżynier w firmie Rodakowskiego we Lwowie, w dziedzinie opalania kotłów ropą naftową.

W następnych latach był inżynierem w warsztatach mechanicznych „Nafta” w Borysławiu i kierownikiem warsztatów w Schodnicy, a wreszcie aż do wybuchu wojny światowej był kierownikiem warsztatów mechanicznych firmy „Premier” w Perehińsku.

Od r. 1915 zajmuje stanowisko dyrektora I. Miejskiej Szkoły Rzemieślniczej im. M. Konarskiego w Warszawie przy ul. Leszno L. 72.

Opracował i wydał drukiem następujące dzieła popularne:

1. „Opalanie kotłów ropą systemu Rodakowskiego”.
2. „Mechanika stosowana”.
3. „Wytrzymałość materiałów”.
4. „Kalkulacja Warsztatowa”.
5. „Monografia I. Miejskiej Szkoły Rzemieślniczej im. M. Konarskiego w Warszawie” (z okazji 10-lecia tej szkoły).
6. „Mały Kalendarz Techniczny”. Podręcznik dla techników i osób pracujących w przemyśle.

INŻ. KAZIMIERZ RODOWICZ

Dyrektor Dróg Wodnych w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Filtrowa L. 12.

Syn Inżyniera Teodora Rodowicza, powstańca z 1863/4 r., ur. w 1885 r. w Warszawie, ukończył w 1912 r. Politechnikę w Karlsruhe. W czasie studiów odbywał praktykę przy budowie Mostu Ks. Poniatowskiego i mostu kolejowego pod Cytadelą w Warszawie i przy projektach i budowie zakładów o sile wodnej w południowych Niemczech, zwiedzając w tym okresie w celach naukowych Niemcy, Austrię, Szwajcarię, Francję, Belgię i Holandję.

W latach 1912—1914 pracował w biurze konstrukcyjnym we Lwowie nad projektami zakładów wodnych na Dniestrze, w Uniżu i na Oporze w Tyszownicy, będąc zarazem asystentem II. Katedry Budownictwa Wodnego w Politechnice Lwowskiej. W 1914 r. objął stanowisko ziemskiego gubernjalnego naczelnego inżyniera - hydrotechnika Wołynia w charakterze kierownika biura hydrotechniczno-meljoracyjnego. Powołany w 1915 r. do szeregów technicznych wojska rosyjskiego, był czynny przy dowództwie armji do jesieni 1918 r. na stanowisku naczelnika robót hydrotechnicznych, sanitarnych, drogowych, mostowych i budowlanych.

W r. 1919 objął etatowe stanowisko starszego referenta w Sekcji Budownictwa Wodnego Ministerstwa Robót Publicznych w Warszawie, rozpoczynając w charakterze kierownika budowę portu handlowego pod Saską Kępą w Warszawie.

Opracowany przez niego projekt tego portu uzyskał w 1923 r. ostateczne zatwierdzenie. W r. 1921 został przeniesiony do Generalnej Dyrekcji Regulacji Rzek Żeglownych na stanowisko Naczelnika Wydziału Budowy. Niezależnie od stałego zatrudnienia w resorcie robót publicznych został w 1921 r. powołany przez Politechnikę Warszawską na stanowisko adjunkta przy Zakładzie Budownictwa Wodnego i wykładał tam w latach 1922—1926 drogi wodne na Wydziale Inżynierji Wodnej, zaś w latach 1928—1929 encyklopedję budownictwa wodnego na Wydziale Inżynierji Lądowej.

W 1924 r. przeszedł do Dyrekcji Dróg Wodnych w Warszawie na stanowisko Naczelnika Wydziału Budowy oraz zastępcy dyrektora, w 1925 r. stał się jej kierownikiem, a od dnia 1. października 1927 r. Dyrektorem Dróg Wodnych w Warszawie.

Ś. P. INŻ. STANISŁAW SZCZEPAŃSKI

b. Inspektor Ministerstwa Robót Publicznych, b. Dyrektor Odbudowy Kraju w Warszawie, później wolnopracujący inżynier budowy.

WARSZAWA, ul. Poznańska 1. 16.

Urodzony w 1884 r. w Koluszkach koło Piotrkowa, studjował w Politechnice Lwowskiej, a dyplom uzyskał w Bernie. Praktykę inżynierską odbywał w Firmie Sosnowski i Zacharjewicz we Lwowie. Poza stałymi pracami konstrukcyjnymi prowadził budowy mostów, budowę silosu węglowego dla elektrowni we Lwowie na Persenkówce, szereg budów we Lwowie i na prowincji i brał czynny udział w odbudowie zniszczonego w czasie wojny powiatu przemyskiego. Od marca 1919 r. pracował w Ministerstwie Robót Publicznych przy organizacji odbudowy zniszczonych osiedli, zrazu jako Inspektor Ministerstwa, później jako Dyrektor Odbudowy Kraju w Warszawie, z którego to stanowiska ustąpił w kwietniu 1923 r., poświęcając się nadal wolnej praktyce w zawodzie inżynierskim. Kilka lat kierował samodzielnie szeregiem robót budowlanych w twierdzy w Brześciu nad Bugiem, poczem zorganizował własne przedsiębiorstwo budowlane. Wykonał cały szereg budowli dla Banku Polskiego: w Grudziądzu, Bydgoszczy, Chojnicach, Kielcach i Baranowiczach. Pracy swej oddawał się z ogromnym zapałem i nakładem energii, który wyczerpał wątpliwe siły Jego, to też śmierć zbyt wczesna, bo w 46-tym roku, położyła kres zacnemu i pracowitemu życiu Jego.

INŻ. CZESŁAW JANUSZEWSKI

Członek Zarządu Małopolskiego Towarzystwa Cukierniczego „Przeworsk” S. A.

WARSZAWA, ul. Senatorska L. 19.

Urodzony w 1880 r. w Pilawie ziemi Siedleckiej, ukończył w 1902 r. Wydział Budowy maszyn Politechniki Lwowskiej. Poświęcił się pracy w cukrownictwie na Ukrainie, zajmując kolejno stanowiska mechanika i wicedyrektora w cukrowniach: Kiślinic, Wielkie Prycki, Jaroszkówka i Ugrojedy. W 1907 r. zostaje dyrektorem cukrowni Plisków, którą od podstaw przebudowuje. Następnie obejmuje naczelne stanowiska w cukrowniach Nataljówka i Parchomówka. W 1912 r. roku projektuje i buduje cukrownię Jankówkę, pierwszy zastosowując jednolity typ kotłowni o wysokim ciśnieniu, wyparkę pod ciśnieniem, wprowadza turbinę i łącznie z tem całkowicie elektryfikuje całą fabrykę. W 1914 r. zostaje Naczelnym Dyrektorem fabryk: Wielki Bobryk, Grzebienikówka i Stepanówka. W 1920 r. powraca do kraju, zostaje głównym Inżynierem przy rozbudowie fabryki „Azot” w Jaworznie. W 1927 r. delegowany jest do organizacji cukrowni należących do Sp. Akc. „Przeworsk”, gdzie jako członek Zarządu tej Spółki, pracuje obecnie.

INŻ. KAZIMIERZ JACKOWSKI

WARSZAWA, ul. Piękna L. 37.

Urodzony w 1886 r. w Warszawie, ukończył w r. 1910 Wydział Mech. Politechniki Lwowskiej.

Jako inżynier-mechanik specjalizował się w dalszych latach (1911—1915) w elektrotechnice. Między innymi odbywał specjalne studia elektrotechniczne w Politechnice w Monachjum oraz praktyki w fabryce Siemens w Wiedniu, przy budowie i eksploatacji elektrowni oraz w biurze technicznym, przy oddziale instalacji w Elektrowni Warszawskiej. W latach 1915—1918 służył w armii rosyjskiej, gdzie po ukończeniu Oficerskiej Szkoły Inżynieryjnej w Piotrogradzie wykładał radjotechnikę i zajmował się eksploatacją sieci radjostacji wojskowych. W latach 1919—1921 organizował radjotelegrafję polską na stanowisku Szefa Radjotelegrafji Wojsk Polskich przy Naczelnem Dowództwie, a następnie był zastępcą Kierownika Centralnych Zakładów Wojsk Łączności (dla spraw zaopatrzenia) i dowódcą Baonu Radjotelegraficznego (dla spraw wyszkolenia). Za prace organizacyjne w tym okresie czasu otrzymał Krzyż Oficerski „Polonia Restituta”. W 1925 r. ukończył Szkołę Sztabu Generalnego w Warszawie; od tego czasu aż do końca 1928 r. pełnił funkcje oficera Sztabu Generalnego w Ministerstwie Spraw Wojskowych na stanowisku Inspektora przemysłu wojennego, kierownika prac normalizacyjnych i referenta spraw elektrycznych. W tym okresie czasu był delegatem P. Ministra Spraw Wojskowych w Radzie Administracyjnej Państwowych Wytwórni Uzbrojenia

oraz w Radzie Nadzorczej „Zjednoczenia Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego”. W 1928 r. zostało mu powierzone stanowisko Szefa Łączności przy Dowództwie Okręgu Korpusu Nr. III. Niezależnie od prac wojskowych zajmował się w latach 1923—1929 szkolnictwem radjotechnicznym na stanowisku Kierownika Państwowych Kursów Radjotechnicznych w Warszawie. W zakresie prac na szerszym terenie społecznym brał od szeregu lat żywy udział w życiu Stowarzyszenia Radjotechników Polskich (jako wiceprezes Zarządu), w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (jako członek Zarządu Głównego) oraz przy organizowaniu Badawczego Instytutu Radjotechnicznego w Warszawie (na stanowisku wiceprezesa Komitetu Organizacyjnego, a obecnie w charakterze członka Kuratorium). W połowie 1929 r. opuścił szeregi Armii jako major Sztabu Generalnego, aby mieć możliwość pracowania w cywilnym zawodzie elektrotechnicznym.

Od chwili przejścia z Armii w stan spoczynku pozostaje na stanowisku członka Zarządu i w charakterze Dyrektora „Towarzystwa Elektrycznego „Bezet” Sp. Akc. w Warszawie”, zjednoczonego z koncernem elektrotechnicznym A. C. E. C. w Charleroi (Belgia).

Poza pracą zawodową przyjmuje od r. 1931 czynny udział w organizowaniu „Muzeum Przemysłu i Techniki” w Warszawie w charakterze członka Prezydium Rady i Zarządu.

INŻ. ZYGMUNT PAWEŁ RODAKOWSKI

Inżynier budowy maszyn.

KRAKÓW, ul. Wolska L. 17.

Ur. w 1864 r. w Passy koło Paryża. Pierwsze 2 lata nauk technicznych odbył w Politechnice Lwowskiej, gdzie w r. 1884 zdał pierwszy egzamin rządowy z wyszczególnieniem. W czasie pobytu swego na Politechnice Lwowskiej należał do Towarzystwa Bratniej Pomocy i był jednym z założycieli kuchni.

Po odbyciu służby wojskowej i dwuletnim pobycie na wydziale budowy maszyn szkoły politechnicznej w Charlottenburgu oraz jednorocznym pobycie w szkole politechnicznej we Wiedniu, zdał we Wiedniu w 1888 r. drugi egzamin rządowy z wyszczególnieniem.

Od lutego 1889 r. do lutego 1893 r. pracował jako inżynier w towarzystwie akcyjnym „Societe Parisienne de l'air comprimé” w Paryżu, gdzie ostatnio zajmował stanowisko szefa wydziału służby zgęszczanego powietrza w mieście.

W r. 1893 wrócił do Austrii i pracował jako inżynier konstruktor we fabryce „Friederich Wannick et Co” w Bernie Morawskim i tamże następnie we fabryce „Erste Brunner Maschinenfabricksgesellschaft”.

W lutym 1895 r. objął zastęstwo fabryki maszyn w Bernie „Brandt i Schuillier” na obszar ówczesnej Galicji z siedzibą we Lwowie i pracował na tym stanowisku do maja 1899 r. W tym okresie zapoznał się dokładnie ze stanem przemysłu w tej części Polski, a pociągał go szczególnie szybko w tym czasie rozwijający się przemysł naftowy, w którym brał czynny udział. W tym okresie wypracował projekt rurociągu dla tłoczenia ropy z Borysławia do Dziedzic, który jednak nie został wykonany z powodu nieufności sfer decydujących co do długotrwałości produkcji ropnej.

W maju 1899 r. objął w przedsiębiorstwo przy finansowej pomocy „Towarzystwa dla Przemysłu Elektrycznego” ułożenie rurociągu dla nowobudującego się wodociągu m. Lwowa. Robotę powyższą, obejmującą ułożenie 32 km rur o średnicy 600 mm od stacji pomp na Woli Dobrostańskiej do zbiornika we Lwowie przy ul. Zielonej i sieci rur w mieście o średnicach 400 do 80 mm, łącznej długości około 79 km, wykonał przy pomocy wyłącznie krajowych sił, pomimo, że była to pierwsza tego rodzaju praca w kraju. Została ona wykończona terminowo w jesieni 1900 r. (p. ryc.).

Po skończeniu tej budowy założył we Lwowie przedsiębiorstwo instalacji wodociągów w domach, które istnieje po dziś dzień, rozszerzwszy później swą działalność także i na ogrzewania centralne.

Ponieważ przedsiębiorstwo to nie wyczerpało chęci twórczej inż. Rodakowskiego, zwrócił się on ponownie do przemysłu naftowego, a gdy w latach 1901/2 powstała bardzo znaczna nadprodukcja ropy surowej, zajął się przemysłem jej użytkowaniem do celów opałowych co doprowadziło do założenia „Przedsiębiorstwa dla opału ropą — Z. Rodakowski — Sp. z o. o. we Lwowie”.

Przedsiębiorstwo to rozwijało się bardzo pomyślnie tak, że miało około 60 odbiorców, między nimi cukrownie, saliny państwowe, szereg elektrowni miejskich, młyny, browary, fabryki cementu, papieru etc. nie tylko w Galicji, ale i na Węgrzech, a nawet we Wiedniu, dostarczając zakładom tym rocznie około 10.000 wagonów ropy przy pomocy własnego parku cystern przewozowych, liczącego około 70 sztuk.

Rozwój przemysłu rafineryjnego w Austrii oraz zmiana stawek celnych na przewóz do Węgier tak zwanego „falsyfikatu” z Rosji spowodowały około r. 1910 znaczną wyżkę cen ropy, co zmusiło do zlikwidowania w następnych latach tego przedsiębiorstwa.

W tym okresie (w r. 1905/6) wykonał też inż. Rodakowski budowę wodociągu w Zakopanem, następnie wodociągu w Żółkwi, wodociągowe studnie w Rzeszowie, Nowym Sączu, szereg studzien i rurociąg ssący w Tarnowie i Krakowie, wreszcie ułożenie sieci kabli elektrycznych o wysokim napięciu we Lwowie dla nowo wówczas budującej się centrali na Persenkówce.

W 1910 r. stanął inż. Rodakowski na czele spółki „Z. Rodakowski, J. Sosnowski i A. Zacharjewicz”, która po ciężkich przetargach utrzymała się w konkurencji z kilkunastu firmami wiedeńskimi i czeskimi przy budowie I i II losu kanalizacji Wisły w Krakowie.

Roboty te, obejmujące blisko 400.000 m³ wykopu, przeszło 10.000 m² ścian szczelnej, bitej w koryto Wisły i przeszło 100.000 m³ betonu wraz z okładziną z 12.000 m³ kamienia i ciosów dolomitowych i granitowych w murach oporowych i kolektorach, w ogólnej wartości 7 milionów koron, zostały wykonane w ciągu 4 lat, t. j. do wybuchu wojny w 1914 r.

W czasie od października 1912 r. do czerwca 1913 r. wykonał inż. Rodakowski dla miejskich wodociągów w Krakowie tunel pod korytem Wisły w Bielanach o przekroju jajowatym 120/180, o długości 164 m.

W r. 1912 objął w wyżej wspomnianym zespole wykonanie III i IV losu spławnych kanałów na przestrzeni Zator-Samborek, o łącznej długości 12 km.

Ze względu na otwierającą się perspektywę długoletniej pracy przy dalszych odcinkach budować się mającego kanału Odra-Wisła inż. Rodakowski wyposażył przedsiębiorstwo to bogato w maszyny robocze, przodując w tym względzie nawet ówczesnym przedsiębiorstwom niemieckim. I tak przedsiębiorstwo miało własną centralę elektryczną dla rozprowadzenia prądu na całej długości roboty dla poruszania, przy pomocy około 40 motorów elektrycznych, pomp, kranów, betoniarek etc. Dwa bagry parowe kubełkowe o sprawności 300 i 150 m³ na godzinę, pierwszy z transportem łańcuchowym na odległość 100 m, 4 lokomotywy o sile 100 koni każda i przeszło 100 wózków kolebkowych o pojemności po 2 m³, miały pokonać odwóz przeszło miliona m³ ziemi na od-

ległość do 3 km. Wreszcie szereg kafarów parowych i elektrycznych uzupełniał inwentarz dla wykonania obiektów.

Niestety, o ile roboty przy kanalizacji Wisły zostały tak daleko doprowadzone przed wybuchem wojny, że tylko drobniejsze wykończenia mogły jeszcze w czasie wojny być wykonane, o tyle roboty przy budowie kanału musiały być przerwane, a to tembardziej, że Inż. Rodakowski został powołany do wojska jako oficer pospolitego ruszenia. Zwolniony w r. 1915 z tej służby, prowadził jeszcze roboty przy wykończeniu I i II losu oraz roboty

przy losach III i IV, na skromną jednak stopę ze względów budżetowych. Rząd austriacki rozwiązał jednak w 1918 r. umowę o budowę kanałów, uważając wojnę za „Vis maior”.

Wobec przewrotów politycznych i braku widoków na dalsze prowadzenie przez Rząd Polski budowy ka-

nałów splawnych, musiał Inż. Rodakowski przedsiębiorstwo swoje zlikwidować. Zajął się tedy znowu intensywnie lwowskim przedsiębiorstwem instalacyjnym. W tym okresie wykonał też Inż. Rodakowski 12 studzien dla

ujęcia wody w Prałkowcach dla wodociągu w Przemyśle oraz studnię zbiorczą i 7 km rurociągu o średnicy 400 mm od Prałkowiec do zbiernika w Przemyśle.

W związku z lwowskim biurem instalacyjnym, założył Inż. Rodakowski w r. 1922 w Krakowie do spółki z p. Mieczysławem Wójcickim, uczniem krakowskiej szkoły przemysłowej, jedyną w Polsce wytwórnię kotłów kuto-żelaznych do

ogrzewania centralnych oraz nagrzewnic parowo-powietrznych i wszelkich akcesoriów do ogrzewania centralnych. Gdy p. Wójcicki pozostał we Lwowie dla prowadzenia przedsiębiorstwa instalacyjnego, Inż. Rodakowski prowadzi obecnie sam wspomnianą fabrykę.

Budowa wodociągów lwowskich.

INŻ. MIECZYSLAW RYBCZYŃSKI

Zwyczajny Profesor Politechniki Warszawskiej, b. Wiceminister i Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych, odznaczony Komandorją orderu „Polonia Restituta” z gwiazdą oraz odznaką honorową obrony Lwowa „Orleń”.
WARSZAWA, ul. Langiewicza L. 4.

Urodzony w r. 1873 w Stanisławowie, ukończył Politechnikę Lwowską z odznaczeniem w r. 1897.

W r. 1895/6 był Prezesem Tow. Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej. Po roku asystentury u ś. p. Prof. Karola Skibińskiego prowadził przez 2 lata budowę odcinka wschodnio-galicyskich kolei lokalnych.

W latach 1900—4 wykonywał zdjęcia i sporządzał projekt regulacji Prutu, górskich dopływów Dniestru i Sanu, poczem do r. 1912 był kierownikiem regulacji Łomnicy i Stryja.

W latach 1912—1918, jako Szef jednego z departamentów wodnych b. Namiestnictwa, kierował opracowaniem studjów hydrologicznych dla Wisty, Bugu, Soły i Prutu z dopływami, zapoczątkował badania ruchu wód gruntowych w związku ze zmianami wody w rzece oraz badania ruchu ławic na Wiśle. W czasie wojny prowadził badania hydrologiczne sił wodnych w Karpatach.

W latach 1919—1926 pełnił funkcje Szefa sekcji, później Wiceministra w Ministerstwie Robót Publicznych, którego Kierownikiem był trzykrotnie (w r. 1922, w latach 1924/5 i w r. 1926).

Równocześnie wykładał w Politechnice Warszawskiej w charakterze docenta, a później zastępcy profesora hydrologię i regulację rzek; mianowany od r. 1926 profesorem zwyczajnym, objął również wykłady dróg wodnych i portów.

Prace swoje ogłasza przeważnie w postaci artykułów w prasie technicznej; jako osobne dziełka wyszły: „Studnie” i „Regulacja rzek”.

ARCHITEKT STEFAN SZYLLER

WARSZAWA, ul. Przeskok L. 4.

Urodził się dnia 4. września 1857 r. w Warszawie. Otrzymał wykształcenie gimnazjalne w Warszawie, a wyższe na Wydziale Architektury w Petersburskiej Akademii Sztuk Pięknych. Akademję tę ukończył w r. 1881 z wielkim medalem złotym i przywiązaniem doń stypendjum na dalsze studia samodzielne zagranicą. Zwiedził wówczas w ciągu pięciu lat całą centralną i zachodnią Europę, poznając architekturę różnych narodów, zabytki historyczne i dzieła nowoczesne, robiąc szkice i zdjęcia pomiarowe z natury, a także swoje własne projekty, z których najważniejszym był projekt pomnika Włoch Zjednoczonych.

Za prace wykonane zagranicą Akademia przyznała mu w 1888 r. najwyższy tytuł Akademika Architektury. Powróciwszy w tymże roku do rodzinnej Warszawy, osiadł w niej na stałe, zajmując się praktyką prywatną i pełniąc jednocześnie czasowe czynności urzędowe i społeczne w dziedzinie budownictwa.

Wystawa jego prac, wykonanych w podróży i zdobycie kilku nagród na konkursach spowodowały, że praktyka jego rozwinęła się szybko i wielostronnie.

W ciągu 50 lat, jakie upłynęły od czasu ukończenia przezeń Akademii, wykonał około 700 różnych prac architektonicznych w projektach i w budowach w Warszawie i na Ziemiach Polskich b. zaboru rosyjskiego, w t. zw. Kongresówce, na Wołyniu, Podolu, Ukrainie i Litwie.

Nie mogąc dla braku miejsca w niniejszym wydawnictwie wyliczać wszystkich, wymieniamy tylko główne:

I. PRACE KOŚCIELNE:

Tych wykonał przeszło 150, a w tej liczbie zaprojektował 46 kościołów, z których 35 zbudował nowych lub rozbudował starych, powiększając je kilkakrotnie; inne restaurował gruntownie, ratując je od ruiny; sławił nowe wieże, kaplice i różne przybudówki w kościołach istniejących, nowe ich ołtarze, ambony i t. p. I tak wybudował nowe kościoły w Dłutowie, w Jedlni, w Osiecku, w Baboszewie, w Trzuszczanach, w Libiszowie, w Mońkach, w Radzanowie, w Druskenikach, w Sosnowcu i t. d., a rozbudował stare kościoły w Abramowicach, w Żarnowie, w Felsztynie i w Gródku na Podolu, kościół Ś-go

Krzyża w Kielcach, po-bernardyński w Radomiu, w Goszczynie i t. d.

W Klasztorze Jasnogórskim w Częstochowie odbudował: wieżę po jej pożarze w 1900 r., zewnętrzny ołtarz na szczycie Kaplicy M. B. Częstochowskiej, z tarasami i schodami monumentalnymi, nowe ozdobne kraty i balustrady żelazne i brązowe w kaplicy i kościele; zrestaurował i odbudował kamienne portale, bramy i mosty klasztorne; wykonał wielkie piedestały pod grupy brązowe Stacji Męki Pańskiej Prof. Welońskiego, restaurował wnętrze kościoła z przywróceniem

dawnych różnobarwnych stuczek, restaurował zabudowania klasztorne z wytworzeniem nowych połączeń z kaplicą i kościołem i t. d.

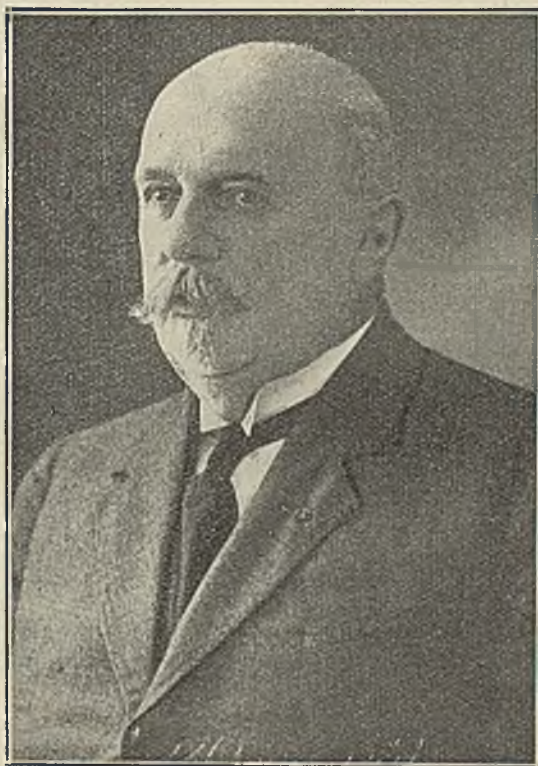
Wszystkie te i inne prace, wykonane w ciągu 14 lat, inicjował Przeor O. Rejman, a Architekt Szyller projektował je i wykonywał.

Prace w Katedrze Płockiej: Katedra, wzniesiona w r. 1136, przebudowana w XVI i XVIII w., była w końcu XIX w. w stanie całkowitej prawie ruiny. Zrestaurowanie tego zabytku powierzono Arch. Szyllerowi. Nie opisując wszystkich prac, jakich w Katedrze dokonał, zaznaczmy tylko, że był zmuszony niebezpiecznie popękane i rozsypujące się ściany przemurowywać, miejscami od fundamentów, grożące zawaleniem się wieże, sklepienia i dachy rozebrać i zbudować na nowo. Prace budowlane trwały 3 lata, Katedra

została ponownie konsekrowana w 1903 r. Nad wnętrznymi jej urządzeniami Arch. Szyller pracuje dotychczas.

O robotach konserwatorskich i restauracyjno-budowlanych w tej Katedrze pisał w „Tygodniku Ilustrowanym” w 1902 r. i w „Księdze Pamiątkowej Marjańskiej” (Lwów, 1905 r.) Ks. Biskup Nowowiejski w swym dziele p. t. „Płock — Monografia Historyczna” (Płock, 1917 r.) umieścił szczegółowy opis restauracji Katedry i prac artystycznej natury w niej dokonanych, z licznymi ilustracjami. Za prace około Katedry Płockiej odznaczony został Krzyżem Komandorskim Orderu Papieskiego Św. Grzegorza Wielkiego.

Kościół i klasztor w Czerwińsku nad Wisłą: Budowle z początku XII w., wielokrotnie przebudowywane, będące przeważnie w stanie ruiny, restau-

rował częściowo, jednocześnie z Katedrą Płocką. Zrobił tu odkrycia, rzucające światło na pierwotną architekturę zabytku, a zwłaszcza wspaniałego portalu romańskiego z przedsionkiem, który zrekonstruował ze znalezionych jego kamieni, użytych kiedyś do wzmocnienia walących się murów kościoła (patrz T. III „Skarbu Architektury w Polsce“ Prof. Zubrzyckiego).

Z pomników kościelnych, grobowców i ołtarzy, projektowanych i wykonanych przez Arch. Szyllera, wymieniamy: pomnik Kardynała Radziwiłła (rzeźba Prof. Welońskiego) w Katedrze na Wawelu, a w Warszawie: w Kościele Ś-go Krzyża tablica pamiątkowa pierwszej warszawskiej uroczystości narodowej w czasach ostatniej wojny, pomnik w Katedrze Ś-go Jana z ziemią, zebraną na polach bitew, zboczonych krwią polską w tejże wojnie, mauzoleum Rodziny Kiślańskich na Powązkach, ołtarz Ś-go Ekspedyta w Kościele Zbawiciela.

II. BUDOWLE PUBLICZNE:

Gmachów i budowli publicznych, państwowych, miejskich i prywatnych, szkolnych, szpitalnych i t. d. wykonał 24. Z nich najważniejsze są: Biblioteka Uniwersytetu Warszawskiego, Gimnazjum Żeńskie przy ul. Kapucyńskiej (oba gmachy wspólnie ze ś. p. Arch. Jabłońskim). Gmachy: Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych i Kasy Przemysłowców, Wiadukt na ul. Karowej (część inżynierską wykonał ś. p. Inż. Bronikowski), Pawilony: główny i fizyko-elektrotechniczny Politechniki Warszawskiej, kompozycja architektury Mostu i Wiaduktu Ks. J. Poniatowskiego i ich dojazdów. Budowę tę wykonywał wspólnie z Inżynierami: Marszewskim, Plebińskim i Paszkowskim, których dziełem są konstrukcje żelazne i żelazno-betonowe.

III. FABRYKI:

Fabryk zbudował w Warszawie i na prowincji 14. Najważniejsze z nich są: w Warszawie: browar „Habermusch i Schiele“, fabryka konstrukcyj żelaznych Tow. Akc. K. Rudzki i Ska, Zakłady stolarsko-ciesielskie Br. Horn, Br. Rudolf i inne, a na prowincji: fabryka chemiczna w Łowiczu, spalona podczas wojny i budująca się obecnie wielkie gmachy fabryczne i składowe Polskiego Monopoli Tytoniowego w Radomiu, Borszczowie, Jagielnicy i t. d.

IV. DOMY MIESZKALNE:

Wybudował ich przeszło 150, z których wymieniamy ważniejsze frontowe w Warszawie: ul. Chłodna l. 26,

Al. Jerozolimska l. 35, ul. Marszałkowska — róg Wilczej, ul. Marszałkowska l. 118, ul. Koszykowa l. 18 (bar. Lessera), ul. Podwale l. 4 (Dziwulskiego), ul. Ś-to Krzyska l. 28 i 30, ul. Mazowiecka l. 1 i 3 (hr. Ostrowskiego), wielki dom teatrów warszawskich na rogu ul. Trębackiej i Wierzbowej ze składami dekoracji pod podwórzem, Krakowskie Przedmieście l. 19 (Wapińskiego), ul. Długa l. 42 (Ahrendsa), ul. Nowowiejska l. 21 i 25, ul. Służewska l. 7, — a także kilka dworów, wili i pałaców wiejskich, z których wybija się pałac marszałka Niemojewskiego w Marchwacu.

V. ARCHITEKTURA WNETRZ:

Poza szeregiem własnych budowli wykonał częściowo lub całkowicie architekturę wewnętrzną niektórych istniejących gmachów publicznych i rezydencji pałacowych. Najważniejsze z tych prac są: restauracja z częściową przebudową głównego wejścia i sal reprezentacyjnych Ratusza Warszawskiego, niektórych sal w apartamentach Ordynata hr. Krasińskiego (Krakowskie Przedmieście l. 5). Sianożęckiego (ul. Traugutta l. 10), hr. Ledóchowskich w Smorlinie na Wołyniu i t. d.

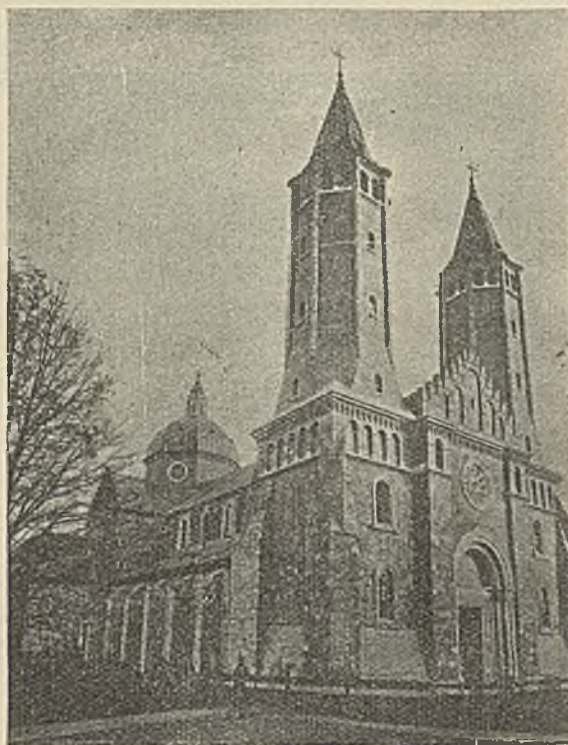
VI. PRACE PIŚMIENNICZE O ARCHITEKTURZE:

Drukował je w różnych czasopismach, głównie w „Przeglądzie Technicznym“, a rozwinięty niektóre z nich, wydał je w oddzielnych broszurach i książkach. Najważniejsze są te, w których poruszał sprawy architektury polskiej („O attykach polskich“, „Czy mamy polską architekturę“, „Tradycja budownictwa ludowego w architekturze polskiej“). Małą broszurę p. t. „Nie zatracajmy charakteru chaty polskiej“, którą skonfiskowały władze niemieckie na drugi dzień po wkroczeniu w 1915 r. do Warszawy.

W kilku słowach podajemy zasadniczą treść tych prac:

Panowało u nas przekonanie, że nie mamy swej architektury, że wszystko, co w jej dziedzinie posiadamy, jest tylko naśladownictwem wzorów obcych, jakkolwiek poczęto spostrzegać, że architektura u nas ma pewien charakter swoisty, ale na czym on polega, określić ani wytłumaczyć nie umiano.

Zważywszy, że u innych narodów widzimy także wzajemne naśladownictwa, a jednak ich architektura poczytywana jest za ich narodową, Arch. Szyller wykazuje w swych pracach, że my, Polacy, tem słuszniej mamy prawo nazywać architekturę w Polsce narodową,

Katedra Płocka.

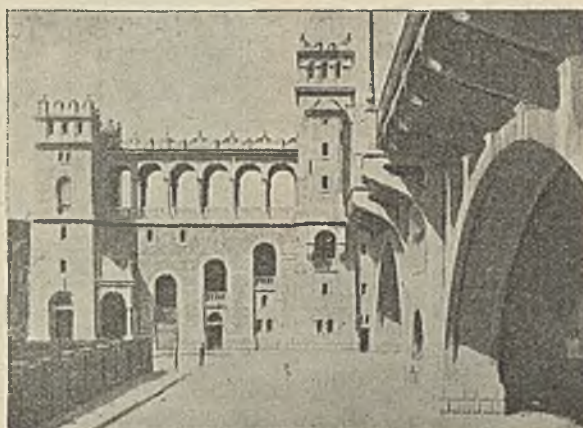
polską, tkwi w niej prawieczna, sięgająca w czasy przedhistoryczne, tradycja prapolskiej ciesiołki, nieznannej u innych narodów, której konstrukcje stworzyły swoiste, czysto polskie bryły architektoniczne i zdobnictwo, — że to właśnie stanowi rozwiązanie zagadki „swojskości“ w naszej architekturze, że zatem to, co z polskiej myśli twórczej powstało, polskiem winno się nazywać.

Ten wynik swych wieloletnich dociekań uważa Arch. Szyller za swój dorobek w rozwoju myśli o twórczości polskiej w dziedzinie sztuk plastycznych i dlatego tutaj obszerniej o nim wspominamy.

Za swoje prace na polu architektury otrzymał Architekt Szyller Krzyż Oficerski Orderu „Polonia Restituta“.

Gmach Tow. Zachęty Sztuk Pięknych
w Warszawie.

Fragment Mostu Ks. Józefa Poniatowskiego
w Warszawie.

Gmach Politechniki Warszawskiej.

DR. INŻ. ADAM KURYŁŁO

Profesor Politechniki Lwowskiej.

LWÓW, ul. Herburtów L. 3 b.

Urodzony w r. 1889 w Potoczku w województwie lubelskim. Ukończył II. Szkołę Realną w Krakowie w r. 1907 i studia w Politechnice Lwowskiej w latach 1907/8 do 1911/12. W r. 1921 odbył podróż naukową do Francji. W r. 1922 habilitował się jako docent budownictwa żelazno-betonowego w Politechnice Lwowskiej. W r. 1923 mianowany został profesorem nadzwyczajnym, w r. 1929 profesorem zwyczajnym statyki, budownictwa żelaznego i żelazno-betonowego na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej, którego Dziekanem był kilkakrotnie, a ostatnio w r. ak. 1930/31.

Wykonał następujące ważniejsze prace techniczne, obejmujące obliczenia statyczne i plany wykonawcze konstrukcji żelbetowych: 1. Konstrukcje żelbetowe w związku z odnowieniem Zamku na Wawelu (stropy sal reprezentacyjnych,

ustroje do podchwycenia murów nad Kaplicą św. Gereona). 2. Magazyn kolejowy we Lwowie (zastosowanie na większą skalę konstrukcji żelbetowych bezdźwigarowych

tak zw. grzybkowych).

3. Hala maszyn Laboratorium Maszynowego Politechniki Lwowskiej. 4.

Wieża ciśnień w Ciechocinku. 5. Konstrukcje żelbetowe (hala tablic rozdzielczych, hala kierownictwa ruchu, zbiornik wieżowy) Elektrowni w Brzezówce dla okręgu Krosna. 6. Hala targowa na placu Zbożowym we Lwowie (niewykonana). 7. Garaże miejskich zakładów czyszczenia ulic we Lwowie. 8. Katedra Śląska w Katowicach. 9. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 10. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 11. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

12. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 13. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 14. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

15. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 16. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 17. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

18. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 19. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 20. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

21. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 22. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 23. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

24. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 25. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 26. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

27. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 28. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 29. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

30. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 31. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

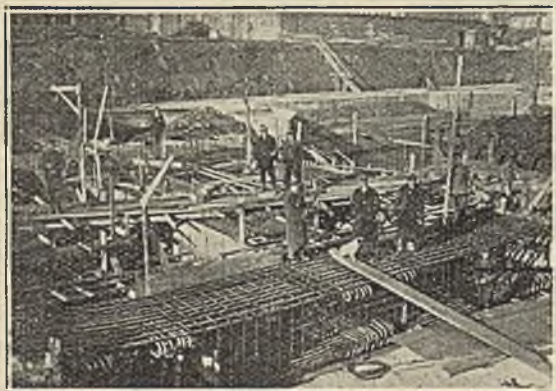
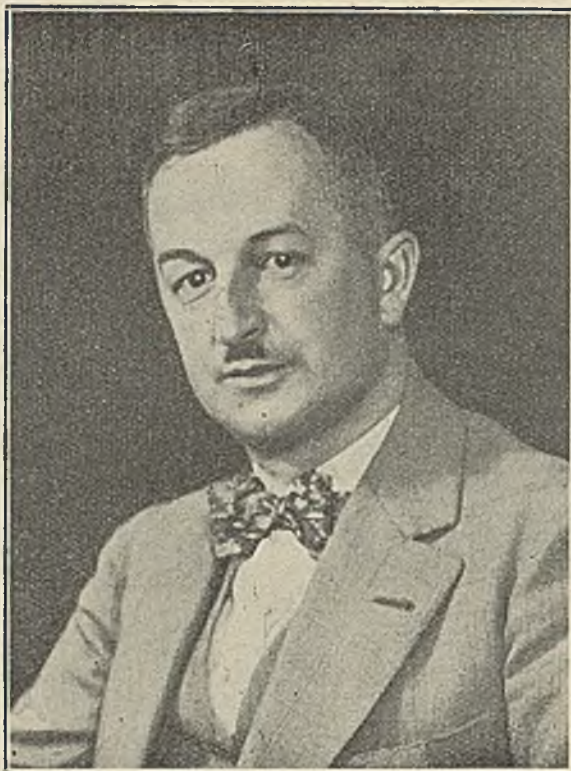
wie. 32. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

33. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 34. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

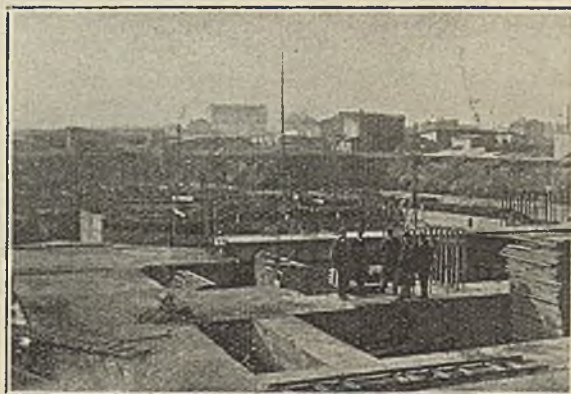
wie. 35. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

36. Hala kinematografu domu Pątników pod Jasną Górą w Częstochowie. 37. Remiza tramwajowa przy ul. Gródeckiej we Lwo-

wie. 38. Kościół parafialny w Szarleju (budowla nowoczesna o charakterze konstrukcji szkieletowej).

Fragment z budowy Katedry w Katowicach: szkielet żelazny belek fundamentowych pod filarami prezbiterjum.

Fragment z budowy Katedry w Katowicach: część gotowych fundamentów żelbetowych.

Wydał drukiem następujące prace naukowe, referaty i podręczniki:

1. „Wpływ kształtu przekroju na wytrzymałość słupów z betonu owijanego“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1919.

2. „Współdziałanie betonu i żelaza w zeskładach żelbetowych“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1919.

3. „Działanie strzemion w zginanych belkach żelbetowych“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1919.

4. „Projektowanie słupów żelbetowych ciśnionych osiowo“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1920.

5. „Kominy i zbiorniki żelbetowe systemu Monnoyer'a“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1922.

6. „Zastosowanie betonu wzmocnionego do budowy statków“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1922.

7. „Uwagi o konstruowaniu ustrojów żelbetowych“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1924.

8. „Wykresy do sprawdzania naprężeń normalnych w przekrojach prostokątnych prętów żelbetowych, obciążonych mimośrodowo“, Przegląd Techniczny, Warszawa, 1927.

9. „O nowszych budowlach żelbetowych w Polsce“, Czasopismo Techniczne, Lwów, 1928.

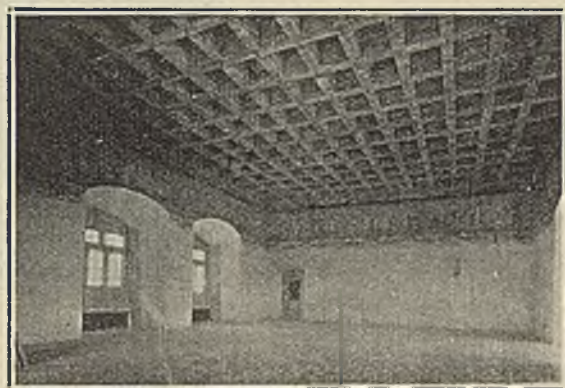
10. „Żelbetnictwo“, Cz. I, Lwów, 1925, nakładem Gubrynowicza i Syna.

11. „Tablice do obliczania płyt żelbetowych“, Lwów, 1925, nakładem Gubrynowicza i Syna.

12. „Tablice wykresne do obliczania ustrojów żelbetowych“, Lwów, 1927, nakładem Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Fragment z budowy Katedry w Katowicach: szkielet żelazny belki fundamentowej pod filarami przed głównym wejściem.

Strop kasetowy Sali Poselskiej na Wawelu.

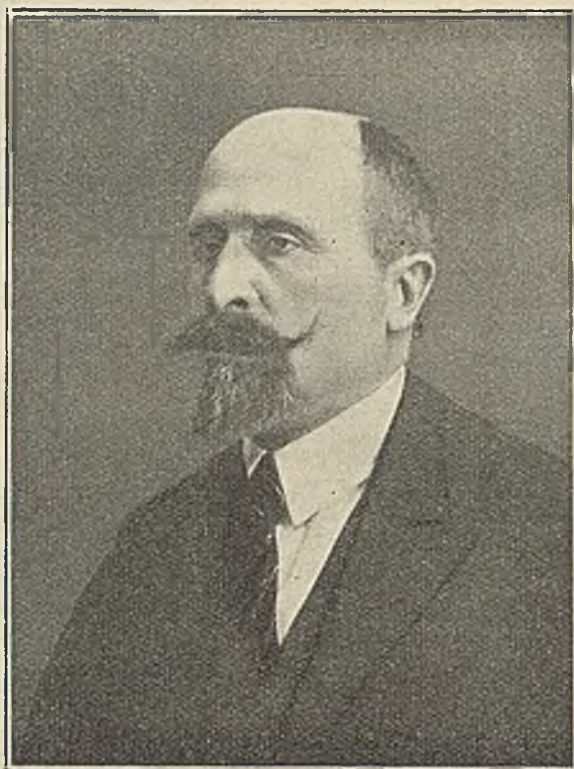
Budowa remizy tramwajowej przy ul. Gródeckiej we Lwowie.

Strop grzybkowy magazynu kolejowego we Lwowie.

DR. INŻ. KAZIMIERZ ZYGMUNT MARCIN SUCHECKI

Zastępca Profesora hodowli lasu w Politechnice Lwowskiej, cywilny inżynier leśny, zaprzysiężony inżynier mierniczy.
SIENIAWA koło Jarosławia.

Urodzony w r. 1880 w Kowarach w Ziemi Kieleckiej. Ukończył w latach 1892/93—1898/99 Wyższą Szkołę Realną w Krakowie. Uczęszczał w roku 1899/1900 na Akademię Górniczą w Leoben, a następnie na Akademię Ziemską we Wiedniu, na której po złożeniu przepisanych egzaminów państwowych osiągnął w dniu 16 lipca 1903 roku stopień naukowy inżyniera-leśnika.

Po odbytej praktyce zawodowej przy zabudowaniu górskich potoków w sekcji Sambor, złożył dnia 4. listopada 1905 roku w Ministerjum Rolnictwa egzamin z zakresu leśno-technicznej służby państwowej. Następnie poświęcił się pracy leśno-hodowlanej przeważnie w lasach prywatnych. W roku 1912 powołany do służby rządowej, jako komisarz ochrony lasów, objął kierownictwo urzędu w Gródku Jagiellońskim, ale już w roku 1913 powrócił do pracy prywatnej. Od roku 1914 brał czynny udział jako oficer artylerji w wojnie światowej, ostatnio w stopniu kapitana artylerji W. P. Po ukończonej wojnie powrócił do pracy zawodowej, a w roku 1928/29 powołany został jako zastępca profesora Hodowli Lasu w Politechnice Lwowskiej, w której w roku 1929/30 promował się na doktora nauk technicznych:

Obok mniejszych artykułów drukowanych w „Sylwanie“, napisał obszerniejsze rozprawy:

W roku 1925: „Sosna pospolita w praktycznem gospodarstwie leśnem“, w roku 1926: „Uwagi o płodozmianie w lesie“, w roku 1928: „Teorja przedplonów leśnych“, w roku 1929: „Badania nad znaczeniem runa w hodowli lasu“.

INŻ. WIESŁAW GRZYMALSKI

Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, Wykładający w Politechnice Lwowskiej na
Wydziale Architektonicznym.

LWÓW, ul. Dwernickiego L. 50.

INŻ. MICHAŁ TADEUSZ MAKOWICZ

LWÓW, ul. Wronowskich L. 14.

Urodzony w r. 1892 we Lwowie. Studjował w Politechnice Lwowskiej na Wydziale Inżynierji Lądowej, gdzie w r. 1928 uzyskał dyplom inżyniera.

W wojsku polskim służył jako ochotnik w obronie Lwowa, następnie w r. 1920 podczas wojny polsko-bolszewickiej w Szefostwie Inżynierji i Saperów w charakterze urzędnika wojskowego X. rangi.

W międzyczasie najpierw jako technik, następnie jako inżynier projektował i kierował szereg robót, z których ważniejsze podajemy:

Projekt meljoracji majątku Szreńsk obok Mławy (około 500 morgów) z szeregiem śluz i młynem wodnym.

Projekt i kierownictwo budowy komina fabrycznego 30 m wys., suszarni skór z przewodami i ekshautorem (wiatrakiem) o wydajności 20.000 m³ na godz.) i oczyszczalnika dla przefiltrowania odpływów z garbarni we fabryce „Pellis“ we Lwowie.

Kierował z ramienia przedsiębiorstwa budową komina fabrycznego 35 m. wys. oraz zbiornika żelbetowego na wodę i studni murowanej zapuszczanej o średnicy 9 m a głębokości 12 m w łaźni oficerskiej w Przemyślu.

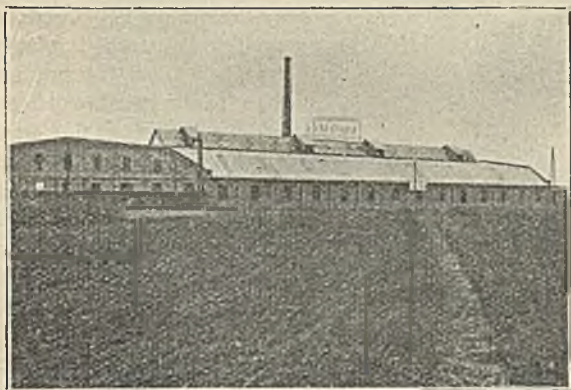
Projektował i kierował robotami przy odbudowie fabryki płyt klejonych S. A. „Oikos“ w Rzęśnie Polskiej pod Lwowem o łącznej powierzchni zabudowanej 3.000 m². Ponadto wykonał szereg will, domów i kamienic.

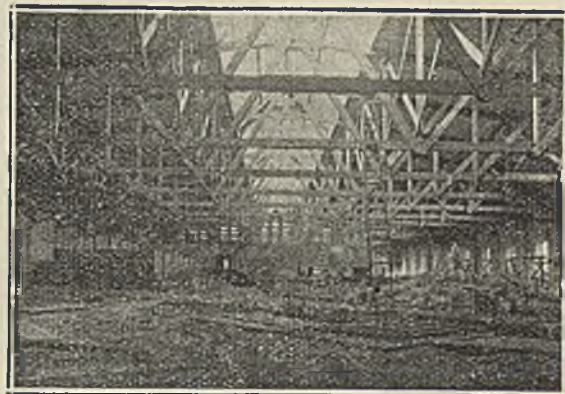
Willa przy ul. Herburtów L. 3 we Lwowie.

Willa przy ul. Herburtów L. 3 we Lwowie.

Fabryka „Oikos” w Rzęśnie Polskiej.

Dach systemu Tuschera na fabryce „Oikos”
w Rzęśnie Polskiej.

Willa przy ul. Czwartaków L. 2 we Lwowie.

Dom czynszowy przy ul. Szymonowiczów L. 10
we Lwowie.

INŻ. JAN ADAM BAUM

LWÓW, ul. Kurkowa L. 3.

Urodzony w Tarnowie w 1889 r., ukończył w r. 1907 I. Gimnazjum w Tarnowie, zapisując się następnie na Wydział filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po dwuletnich studiach przeniósł się na Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie, poczem w r. 1910 przerzucił się ostatecznie na studia techniczne, zapisując się na Politechnikę we Lwowie, którą z powodu wojny ukończył w r. 1918 z postępem znaczącym i z odznaczeniem z budownictwa lądowego i budownictwa wodnego.

Po ukończeniu studiów wstąpił do służby technicznej, zrazu do nowozałożonej firmy „Krajowy Związek Przemysłu Rolniczego — Torf — sp. z o. o. we Lwowie“, przechodząc następnie do „Elektrowni Związkowej, sp. z o. o. we Lwowie“, a następnie do „Spółki Akcyjnej Elektrowni Okręgowych w Sierszy“, pracując w biurze budowy elektrowni borysławskiej. W r. 1920, podczas najeźdu bolszewickiego, wstąpił do Wojskowych Warsztatów Samochodowych jako ochotnik, gdzie pracował do końca r. 1920.

Po zwolnieniu otrzymał stanowisko konstruktora przy Katedrze Budownictwa Wodnego w Politechnice Lwowskiej, poczem w r. 1921 wstąpił jako inżynier budowy do „Polskiego Towarzystwa Budowlanego S. A. we Lwowie“, gdzie pozostawał do końca r. 1923, otrzymując w międzyczasie stanowisko prokurenta w tej firmie. Od r. 1924 do połowy r. 1926 był dyrektorem „Spółki Dzierżawnej Zakładów Przemysłowych, dawniej Jan Le-

wiński we Lwowie“, poczem przerzucił się do przemysłu drzewnego, nawiązując stosunki z Fundacją St. hr. Skarbka we Lwowie.

W czasie swojej pracy technicznej, poza pracami pomiarowymi i konstrukcyjnymi w biurze, przeprowadzał także kilka większych budów, rekonstrukcyj i t. p. Między

innymi wykonał odbudowę spalonego skrzydła b. Sejmu na salę wykładową Uniwersytetu, wykonując specjalnej konstrukcji żelbetowy strop amfiteatralny, o wbudowanych w konstrukcji ramowej szatniach, ukrytych pod podłogą sali wykładowej i projekcyjnej, następnie trzech pawilonów wystawowych dla Targów Wschodnich we Lwowie, a to Pawilon Centralnego, Pawilonu Dyrekcji Lasów Państwowych oraz firmy Hartwig. Roboty te zasługują na uwagę ze względu na specjalne warunki, albowiem Pawilon Centralny (o pow. zab. 5500 m² i konstrukcji częściowo murowanej) został wybudowany mimo przerw strejkowych w ciągu 48 dni roboczych, zaś Pawilon Leśny (o pow. zab. 400 m² i ścianach z pleńce drewnianych) w czasie jedynie 18 dni roboczych. Poza temi pracami budował kilka mostów kolejki leśnej w Mikuliczynie,

odnogę tejże kolejki o długości *ca* 4 km, tartak w Mikuliczynie i w Klimcu oraz przebudowę kolejki leśnej w Boryniczach. W międzyczasie zaprojektował istniejące obecnie Domy Składowe na Kleparowie i we Lwowie i szereg innych pomniejszych projektów i budów.

Lwów — Targi Wschodnie — Budowa Pawilonu Centralnego.

Lwów — Targi Wschodnie — Fragment Pawilonu Centralnego.

Lwów — Targi Wschodnie — Fragment Pawilonu Centralnego.

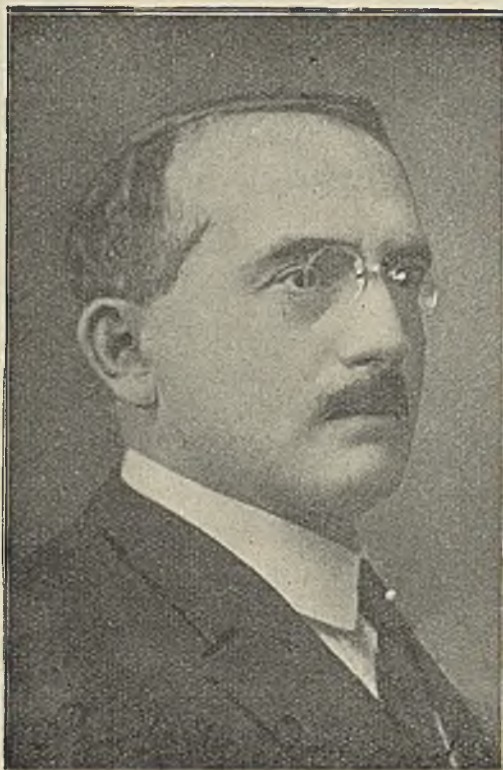
Lwów — Targi Wschodnie — Budowa Pawilonu Ministerstwa Rolnictwa.

PROF. DR. ARNOLD BOLLAND

Dyrektor Wyższego Studium Handlowego w Krakowie, Docent Uniwersytetu Jagiellońskiego, Członek przybrany Polskiego Tow. Naukowego we Lwowie, b. Docent Politechniki Lwowskiej.

KRAKÓW, ul. Krowoderska L. 7.

Urodzony w r. 1881 w Krakowie, uzyskał doktorat nauk technicznych w Politechnice Lwowskiej. Ogłosił dotychczas drukiem następujące prace naukowe: 1. Zarys stereochemii. 2. Chemja organiczna dla szkół realnych (wspólnie z Dyr. B. Duchowiczem), (4 wydania). 3. Towaroznawstwo (7 wydań). 4. O reakcji kwasu nadchromowego (praca doktorska). 5. Patent niem. i austr. wspólnie z Prof. Drem St. Pilatem: O regeneracji odpadkowego kwasu siarkowego. 6. O gwajakowej reakcji oksyhemoglobiny (Akad. Umiej. Kraków). 7. Ein ungeklärter Fall verbrecherischer Phosphorvergiftung (Chem. Ztg.) 8. O aloinowej reakcji oksyhemoglobiny (Akad. Umiej., Kraków). 9. Patent niem. na czarne filtry. 10. Analiza powietrza w salach szkolnych. 11. O reakcji Schönbeina — van Deena. 12. Studja mikrochemiczne, 5 części (Akad. Um. we Wiedniu). 13. O rozdzielaczu dwudzielnym. 14. Chemja sądowa. 15. O oznaczaniu współczynników załamania światła drogą mikrooptyczną (Kosmos). 16. O nowym rozdzielaczu (Zeitschr. f. anal. Chemie). 17. Proste metody badania towarów. 18. Towaroznawstwo w monografjach: Kawa. 19. Herbata. 20. Kakao. 21. Superfosfaty. 22. Saletra chilijska. 23. Mączka kostna i nawozy pokrewne. 24. Żuźle i mączka Thomasa. 25. Srebro. 26. Termostat wapnem ogrzewany. 27. Ninhidryna w analizie peptonów. 28. Drożdże suszone w analizie moczu. 29. O szkolnictwie handl. w Galicji. 30. Zakładka wskazówkowa. 31. O płytkach celulozocementowych. 32. Co produkuje Galicja, a co Królestwo Polskie. 33. O mikrochemji i jej znaczeniu dla nauki i praktyki. 34. Mikrochemja (2 wydania). 35. O płytkach z cementu i szpilek drzewnych. 36. O pilnych zadaniach handlu polskiego. 37. Réactions microchimiques de l'acide thiosulfurique (Akad. Umiej. w Paryżu). 38. O indykatorach zapachowych w analizie miareczkowej (Akad. Umiej. w Krakowie). 39. O przemyśle chemicznym Galicji. 40. O mikroanalizie optycznej z zakresu związków metali (Tow. Nauk. Lwów). 41. Réactions microchimiques de l'acide iodique (Akad. Umiej. Paryż). 42. O mikro-

wolumenometrze (Roczniki Chemji) 43. O wpływie nieaseptycznego wykonania reakcyj mikrochemicznych na wyznaczanie granicy czułości reakcji (Tow. Nauk. Lwów). 44. O oznaczaniu miedzi w konserwach (Tow. Nauk. Lwów). 45. W sprawie kształcenia nauczycieli towaroznawstwa. 46. Ilościowe oznaczanie kwasu fosforowego metodą mikrowolumenometryczną (Przemysł Chemiczny Lwów). 47. O mikrodawkowaniu w mikroanalizie miareczkowej (Tow. Nauk. Lwów). 48. Myśli o nauce towaroznawstwa. 49. O współdziałanie społeczeństwa dla pracy naukowej. 50. O poprawę współczesnych stosunków gospodarczych. 51. O Instytucie Towaroznawczym w Krakowie. 52. Surowce Polski: Len. 53. Srebro. 54. Kadm. 55. Stoma. 56. Towaroznawstwo przemysłowych zawodów kobiecych (wspólnie z W. Wątorską). 57. O wprowadzenie zasady zaopatrywania towarów wskaźnikiem, będącym miernikiem ich użyteczności. 58. W sprawie kształcenia umysłowości technologiczno-gospodarczych. 59. O akademickich uczelniach handlowych zagranicą (Wiedza handlowa). 60. Powstawanie akademickich uczelni handlowych jako znamię współczesnej epoki. 61. Pogotowie gospodarcze Polski (wspólnie z absolwentami W.S.H.). 62. Życie gospodarcze a szkoła ogólnokształcąca. 63. Życie gospodarcze a działalność misyjna. 64. O cemencie zaopatrzonym barwikiem wskaźnikowym. 65. Jak zapobiec importowi towarów drogą organizacji brakujących Polsce produkcji (praca zbiorowa ze studentami W.S.H.). 66. Mémoire sur les relations économiques entre la Suisse et la Pologne (Conferences honoraires faites a l'Université Commerciale de St. Gall, initiées par la Commission suisse de Cooperation intellectuelle). 67. Materiały dla reformy podatkowej w Polsce: Projekt ustawy o akcyzie od sody. 68. Możliwości działalności akademickich uczelni gospodarczych dla poprawy sytuacji gospodarczej (Wykład wstępny cyklu Powszechnych Wykładów Wyższego Studium Handlowego p. t.: „Wskazania dotyczące poprawy współczesnej sytuacji gospodarczej“).

INŻ. ALEKSANDER STEPHAN

Kierownik Papierni Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Włodarzewska L. 24.

Urodzony w r. 1884 w Wierbce pod Pilicą, ukończył w roku 1909 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

Budował papiernię „C. A. Moes-Pilica“, pracował jako inżynier ruchu w papierni „Soczewka“ pod Płockiem oraz jako zastępca kierownika i kierownik papierni Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie.

INŻ. TADEUSZ BRONISŁAW WASYLEWICZ

Naczelnik Wydziału Technicznego Magistratu miasta
Kołomyji.

KOŁOMYJA, Magistrat.

Urodził się w Sanoku w r. 1892. W r. 1909 zapisał się na Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej i uzyskał absolutorjum w r. 1914.

Wybuch wojny światowej zmusił go do czynnej służby w armji austriackiej i do przerwania pracy przygotowawczej do egzaminu dyplomowego. W połowie r. 1915 przydzielony został do służby administracyjno-technicznej na terenie b. Kongresówki w charakterze zastępcy kierownika oddziału technicznego przy komendzie obwodowej w Busku Kieleckim, na którem to stanowisku pozostał do końca wojny, kierując utrzymaniem i budową dróg w powiecie stopnickim.

Po powstaniu Państwa Polskiego wstąpił do służby państwowej i przydzielony został do zarządu drogowego powiatu stopnickiego, z ramienia którego dokończył rozpoczętą przez zarząd okupacyjny budowę drogi Pacanów-Szczucin. W czasie najazdu bolszewickiego wstąpił do grupy operacyjnej Obrony Warszawy.

Zwolniony z czynnej służby wojskowej wrócił z początkiem r. 1921 do Lwowa, trudności materialne zmusiły go jednak do pracy na prowincji w prywatnych przedsiębiorstwach budowlanych oraz przy budowie odnogi kolejki leśnej na terenie Nadleśnictwa Suchodół koło Doliny tak, że dopiero w r. 1924 mógł złożyć egzamin dyplomowy. — W r. 1925 wstąpił do służby państwowej, obejmując stanowisko referenta dla spraw architektoniczno-budowlanych w Państwowym Zarządzie Drogowym w Kołomyji, poczem w r. 1928 przeniósł się do służby samorządowej, na stanowisko naczelnika Wydziału Technicznego Magistratu miasta Kołomyji, na którem dotychczas pracuje.

INŻ. JULJAN KWAŚNIEWSKI

Mierniczy przysięgły, zaprzysiężony rzeczoznawca i oceniciel sądowy we Lwowie.

LWÓW, ul. Kochanowskiego L. 85.

Autoryzowany w r. 1913; w latach 1910—1913 pracował w Magistracie król. stoł. m. Lwowa, gdzie między innemi wykonywał zdjęcie Lwowa.

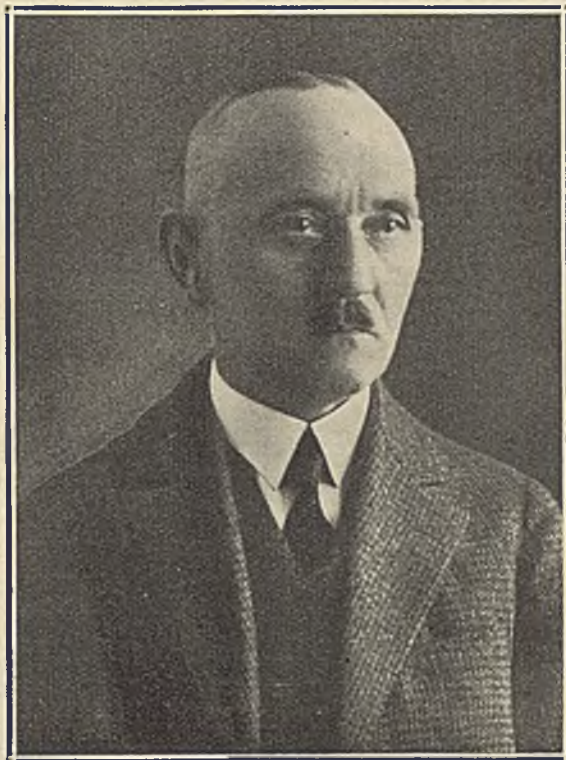
W latach 1914—1918 brał udział w wojnie światowej, następnie w latach 1918—1920 był Dowódcą Zbrojowni Wojsk Polskich we Lwowie, a w latach 1920—1921 Dowódcą 21. Pułku Artylerji Górskiej w stopniu majora.

Od r. 1921 prowadzi we Lwowie własne biuro miernicze przy ul. Asnyka L. 4.

INŻ. STANISŁAW KLEJA

Radca Budownictwa Państwowego.

DROHOBYCZ, ul. Sobieskiego L. 2.

Urodzony w r. 1879 w Jadownikach koło Brzeska, ukończył w r. 1903 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1903—1908 pozostawał jako inżynier-adjunkt w służbie Sekcji Utrzymania Koleji Państwowych Lwów III, a w r. 1908 przeniósł się do służby w Biurze Meljoracyjnem Wydziału Krajowego we Lwowie. Jako kierownik regulacji Tyśmienicy z dopływami pozostawał w służbie Wydziału do r. 1923, poczem przeszedł do technicznej służby państwowej we Lwowie. Po utworzeniu Dyrekcji Robót Publicznych we Lwowie pełnił obowiązki kierownika Państwowego Zarządu Drogowego i Wodnego do r. 1927. W tym roku przeszedł w stan spoczynku z powodu choroby, jednak już w r. 1929 został ponownie powołany do służby w charakterze kierownika regulacji Tyśmienicy w Drohobyczu i na tem stanowisku pozostawał do dnia 1. stycznia 1932 r. Po zwinięciu Kierownictwa regulacji w Drohobyczu przeszedł w stan spoczynku.

W czasie od r. 1903 do r. 1930 wykonał projekt i budowę toru dowozowego do miejskiej Elektrowni we Lwowie i do Zakładu dla obłąkanych w Kulparkowie oraz szereg projektów z zakresu regulacji rzek i budowli wodnych, a w końcu budowę regulacji Tyśmienicy z dopływami na długości 23 km i rzeki Kłodnicy na długości 8 km.

Obok czynności związanych z wykonywaniem urzędowania brał czynny udział w sprawach publicznych. W r. 1922 został wybranym radnym miasta Drohobycza i asesorem, a następnie członkiem Dyrekcyjnej Rady Kolejowej we Lwowie, zaś w r. 1930 przewodniczącym Komisji budowy wodociągów miejskich w Drohobyczu.

INŻ. LUDWIK PANNENKO

Dyrektor Warszawskiego Towarzystwa Fabryk Cukru.

WARSZAWA, ul. Jasna L. 6.

Urodzony w 1870 r. w Antoninach na Wołyniu, wstąpił w r. 1889 na Politechnikę Lwowską, gdzie prócz przedmiotów, objętych programem Wydziału Chemicznego, słuchał także wykładów na Wydziale Mechanicznym. W r. 1893 otrzymał dyplom inżyniera-chemika, a w rok później dyplom inżyniera budowy maszyn. Praktykę odbył w cukrowni w Kremeńczukach, gdzie też otrzymał w r. 1895 posadę młodszego chemika cukrowni i rafinerji Żytyń. W r. 1897 objął posadę starszego chemika w rafinerji w Dobrzelinie (Woj. Warszawskie), gdzie po trzyletniej pracy mianowany został dyrektorem cukrowni. Jako dyrektor przeprowadził gruntowną przebudowę cukrowni, zastosowując najnowsze urządzenia w tej dziedzinie. W r. 1904 pod jego kierownictwem została wybudowana w Dobrzelinie jedna z największych w kraju rafinerji cukru. Podczas swojej pracy w Dobrzelinie prowadził badania w procesie fabrykacji cukru, a to głównie w dziedzinie kwasowości soków buraczanych i działania kwasu siarkowego na odbarwianie i odczyszczanie soków cukrowych. Pracę tę ogłaszał w „Gazecie Cukrowniczej”, a za jedną z nich p. t. „Rola kwasowości soków w procesie fabrykacji” otrzymał w r. 1899 na konkursie tej gazety pierwszą nagrodę w wysokości 200 rubli. W r. 1913 objął stanowisko naczelnego dyrektora Towarzystwa Akcyjnego Żytyńskiej Rafinerji Cukru i naczelnego dyrektora Częstocickiego Towarzystwa Fabryk Cukru, równocześnie zaś wybrany został wiceprezesem Związku Cukrowni. W r. 1919 zrzekł się stanowiska dyrektora rafinerji Żytyń i objął stanowisko naczelnego dyrektora Warszawskiego Towarzystwa Fabryk Cukru, które to stanowisko, jak również i wiceprezesurę Związku Cukrowni, do dnia dzisiejszego piastuje. Zajmował stanowiska członka Rady w różnych Towarzystwach, Bankach i Instytucjach, będąc między innymi przez dwa lata Prezesem Towarzystwa Przemysłowców.

INŻ. WŁADYSŁAW PRAWDZIC RUBCZYŃSKI

Naczelnik Warsztatów Głównych i Wozowni Tramwajowych Miejskich Zakładów Elektrycznych we Lwowie,
Wykładowcy w Politechnice Lwowskiej, Członek Izby Inżynierów Cywilnych we Lwowie, b. Wiceprezes
i Członek Honorowy Małopolskiego Klubu Automobilowego.

LWÓW, ul. Nabelaka L. 12.

Urodzony w roku 1884, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

Przez kilka miesięcy odbywał praktykę w fabryce samochodów C. G. V. w Putaux koło Paryża, a następnie przez 3 miesiące jako inżynier warsztatowy, a przez 6 miesięcy jako konstruktor w dawnej fabryce samochodów „Süd-deutsche-Automobil-Fabrik-Gaggenau“ (obecnie „Benz-Gaggenau“). Z końcem roku 1908 urządził własne warsztaty napraw samochodów we Lwowie, które prowadził do końca roku 1910. W jesieni roku 1909, chcąc się poświęcić awiatyce, ukończył kurs pilotażu w Juvisy koło Paryża. W tymże czasie został zamianowany przez ówczesne lwowskie Namiestnictwo egzaminatorem kierowców samochodowych oraz rzeczoznawcą w sprawach samochodowych.

Z początkiem roku 1911 wstąpił jako inżynier do Miejskich Zakładów Elektrycznych we Lwowie, na którym to stanowisku pozostaje dotychczas, zajmując obecnie stanowisko naczelnika warsztatów głównych oraz wozowni tramwajowych.

Od dnia 4 listopada 1918 r. brał jako ochotnik czynny udział w Obronie Lwowa, obejmując

kierownictwo warsztatów i Parku Lotniczego we Lwowie jako dowódca Parku. Zwolniony z wojska na własne żądanie w czerwcu 1919 r. został następnie powołany powtórnie w roku 1920 jako techniczny kierownik Głównych Warsztatów Samochodowych 6 Armji i pełnił służbę wojskową do końca roku 1920. Otrzymał odznaczenia: „Krzyż Obrony Lwowa“, „Orleń“ i „Krzyż Walecznych“.

W jesieni 1919 roku objął w lwowskiej Politechnice wykłady budowy samochodów i ćwiczenia konstrukcyjne z tego przedmiotu na Wydziale Mechanicznym, które prowadzi dotychczas, a przejściowo przez kilka lat wykładał maszynoznawstwo ogólne na Wydziałach Inżynierji, Architektonicznym, Chemicznym i Rolniczo-lasowym.

Od roku 1924 jest członkiem Komisji Silników Trakcyjnych przy Polskim Towarzystwie Elektrotechnicznym. W pracach swych poświęcił się głównie sprawom tramwajownictwa oraz jako specjalista sprawom samochodowym. Zorganizował główne warsztaty tramwajowe we Lwowie, a w ostatnich latach przyczynił się również do wprowadzenia miejskiej komunikacji autobusowej we Lwowie.

INŻ. KAZIMIERZ MEYER

Podpułkownik, Naczelny Dyrektor Państwowych Zakładów Inżynierji i Dyrektor Zarządzający Zakładów Mechanicznych „Ursus” Sp. Akc. w Warszawie.

WARSZAWA, Żoliborz, ul. Śmiała L. 3.

Urodzony w r. 1884 w Stoku koło Kalisza, do szkoły średniej uczęszczał w Kaliszu, gdzie prowadził organizację samokształcenia wśród uczniów i wśród młodzieży wiejskiej. — Za tę działalność został przez władze rosyjskie usunięty ze szkoły z „wilczym biletem” i wyjechał do Rosji. — Tam po długich zabiegach dopuszczony został do egzaminu i uzyskał świadectwo dojrzałości w Carskiem Siole.

Wskutek strajku szkolnego wyjechał do Lwowa i zapisał się na Politechnikę Lwowską, w której w r. 1907 uzyskał dyplom inżyniera-mechanika. Podczas studiów brał czynny udział w pracy niepodległościowej i należał do pierwszej siódemki Związku Walki Czynnej.

Po skończeniu Politechniki pracował w przemyśle, przechodząc kolejno wszystkie szczeble hierarchji fabrycznej.

W r. 1918 brał czynny udział w wypadkach 10 i 11 listopada, wstąpił do wojska i został przydzielony do wojsk technicznych.

W r. 1919 objął organizację Centralnych Warsztatów Samochodowych. W warsztatach tych budował samochody pancerne, które oddały znaczne usługi w r. 1920. Pomimo trudnych warunków pracy rozbudował powierzone mu warsztaty, przekształcił je na wytwórnię i w r. 1924 zbudował pierwszy polski samochód, wykonany przez polskiego robotnika i całkowicie z krajowych materiałów. Samochód ten w konkurencji z wozami zagranicznymi zdobył zaszczytne miejsce w Międzynarodowym Raidzie Automobilklubu Polski,

przełamując zakorzenioną wówczas niewiarę w możliwość produkcji samochodów w Polsce.

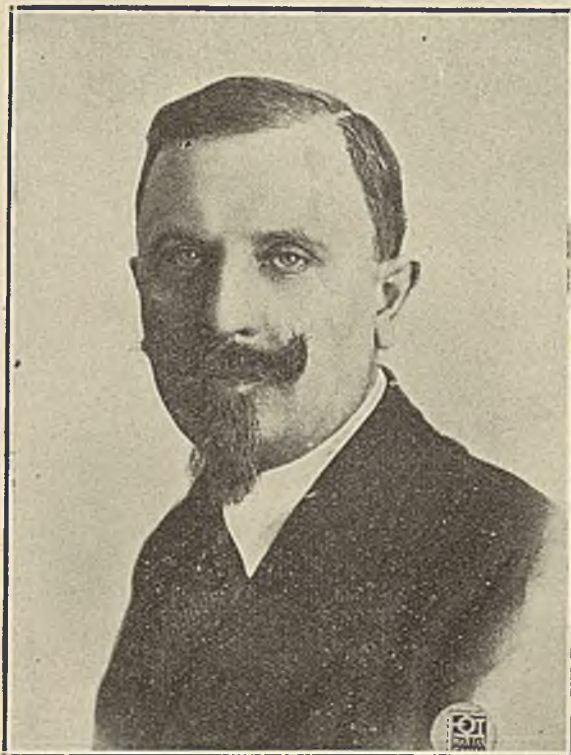
W r. 1927 objął kierownictwo Centralnych Warsztatów Inżynierji, w skład których wchodziły Centralne Warsztaty Samochodowe, Centralne Warsztaty Łączności i Centralne Warsztaty Saperskie. Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Centralne Warsztaty Inżynierji zostały skomercjalizowane i otrzymały nazwę Państwowych Zakładów Inżynierji; jako Naczelny Dyrektor tych Za-

kładów poświęcił się Inż. Meyer przede wszystkim przemysłowi radiowemu. Zbudował w r. 1928 fabrykę, specjalnie przystosowaną do tej produkcji i rozpoczął w niej, jako pierwszy w Polsce, budowę radiostacji wojskowych, lotniczych, między państwowych oraz wyrob szeregów aparatów, które do tego czasu były importowane z zagranicy.

W r. 1930 przyjął stanowisko Dyrektora Zarządzającego Zakładów Mechanicznych „Ursus”, łącząc w ten sposób pod swym zarządem najważniejsze w Polsce placówki przemysłu samochodowego, którego roz-

wojowi i ugruntowaniu poświęcił się całkowicie.

Równocześnie ze swą działalnością przemysłową poświęcił wiele pracy organizacji Szkolnictwa Zawodowego; dzięki tej pracy Szkoła Samochodowa, zapoczątkowana w r. 1923 przy dawnych Centralnych Warsztatach Samochodowych dla 20 uczniów, została przekształcona na szkołę samochodowo-lotniczą i liczy obecnie około 650 wychowanków.

INŻ. KAROL HECZKO

Pułkownik w st. sp.

WARSZAWA, Żoliborz ul. Śmiała L. 39.

Urodzony w 1885 r. w Golasowicach na Górnym Śląsku. Po ukończeniu gimnazjum w Cieszyńcu w 1905 r. i odbyciu jednorocznej służby wojskowej w Krakowie, odbywał studia techniczne na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej, które ukończył w r. 1911.

Bezpośrednio po zdaniu egzaminów został przyjęty do Krajowego Biura Meljoracyjnego jako inżynier-adjunkt, gdzie współpracował nad projektem przegrody doliny Soły w Porębie i wykonał wstępny projekt zbiornika wody na Skawie w Zawoju. — Następnie kierował budową wodociągów i kanalizacji w Krajowym Zakładzie dla małoletnich przestępców w Przedzielnicy pod Nowym Miastem, budową instalacji wodociągowej, kanalizacyjnej i drenażowej w Krajowym Zakładzie dla umysłowo chorych w Kobierzynie, wykonywał we własnym zarządzie regulację potoku Sidzniki, budował jeden z kanałów w Kalwarji Zebrzydowskiej i opracował projekty wodociągów w Kalwarji Zebrzydowskiej, Ustrzykach Dolnych, tudzież projekty zaopatrzenia w wodę kilkunastu mniejszych miejscowości.

Powołany z chwilą wybuchu wojny światowej do szeregów armji austriackiej, służył zrazu na froncie jako oficer artylerji do lipca 1916 r., potem po ciężkim zranieniu w kadrze zapasowej.

W Polsce Niepodległej powołany został do

Naczelnego Dowództwa i pełnił obowiązki zastępcy technicznego inspektora frontu wschodniego, a następnie kolejno referenta, zastępcy Szefa Głównego Zarządu Budownictwa Polowego, zastępcy naczelnika, wreszcie naczelnika Wydziału Technicznego Departamentu Inżynierji i Saperów Ministerstwa Spraw Wojskowych. Po utworzeniu Departamentu Budownictwa w tem Ministerstwie pełnił obo-

wowiązki zastępcy Szefa tego Departamentu, poczem organizował I Okręgowe Szefostwo Budownictwa, jako pierwszy Szef Budownictwa w Warszawie. Po jednorocznej pracy w dziale wyszkolenia jako wykładowca matematyki i budownictwa w Oficerskiej Szkole Inżynierji w Warszawie, objął kierownictwo II Okręgowego Szefostwa Budownictwa w Lublinie.

Zweryfikowany w Armji Polskiej w stopniu podpułkownika, w r. 1924 awansował na pułkownika.

Od r. 1924 administruje bez przerwy jako Prezes Zarządu Mieszkaniewem Stowarzyszeniem

Spółdzielczem Oficerów w Warszawie, kierując robotami budowlanymi wartości przeszło 6 milionów złotych, przy wznoszeniu domków i mieszkań dla 200 członków Spółdzielni.

Do ostatnich prac Inż. Heczko należy wykonany dla Funduszu Kwaterunku Wojskowego projekt domu mieszkalnego dla 31 rodzin oficerskich w Lublinie, którego budowę ukończono pod jego osobistym kierownictwem.

INŻ. WACŁAW ORYNOWSKI

WARSZAWA, ul. Żórawia L. 9.

Urodzony w r. 1882 w Pułtuskach pod Warszawą, ukończył w r. 1910 Politechnikę Lwowską; specjalizował się w dziedzinie techniki sanitarnej.

Do r. 1918 pracował w spółce akcyjnej „Drzewiecki i Jeziorański” jako kierownik działu kanalizacji i wodociągów tego biura, a od r. 1915 jako przedstawiciel w Rosji. Po powrocie z Rosji pracował w latach 1919—1922 na stanowisku radcy w Ministerstwie Przemysłu i Handlu. Wystąpił w r. 1922 ze służby państwowej, by poświęcić się nadal pracy zawodowej i przystąpił w charakterze wspólnika do biura technicznego urządzeń sanitarnych „Zajązkowski, Szewczykowskiego i S-ka”, w którym dotychczas pracuje.

IZYDOR PIANKO

Budowniczy

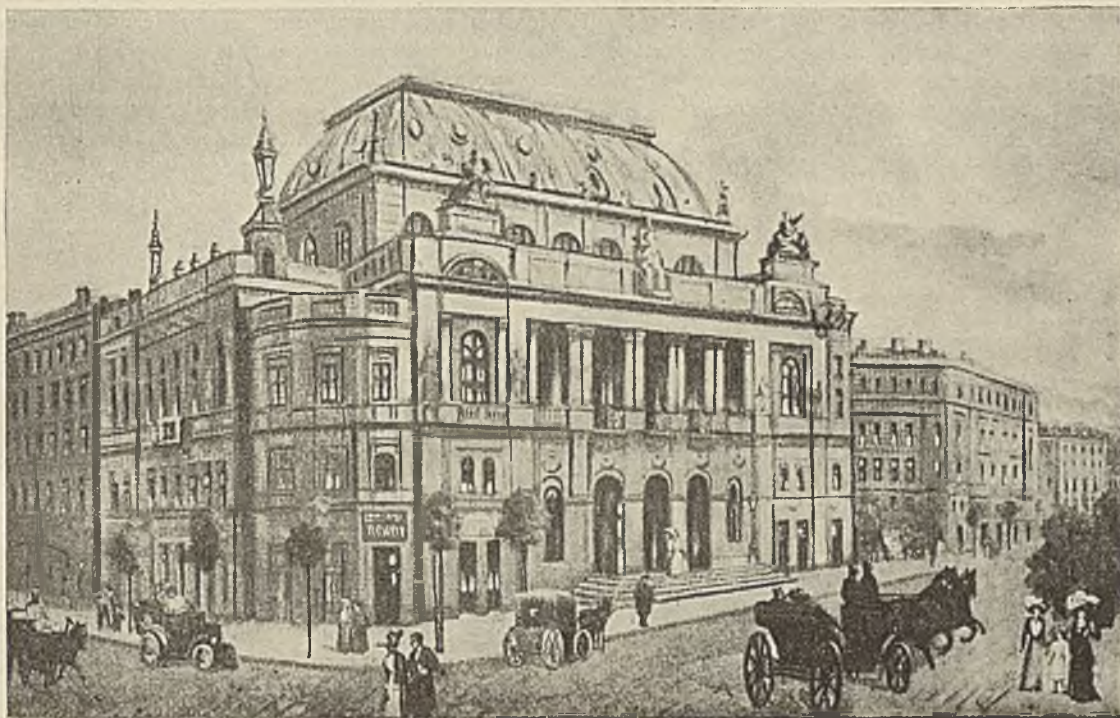
WARSZAWA, Ul. Marszałkowska L. 81.

Urodzony w Warszawie w r. 1861, po wieloletniej pracy w charakterze kierownika dużego przedsiębiorstwa budowlanego przy budowie wielu domów mieszkalnych i gmachów rządowych, gimnazjów, szkół, koszar etc. tak w Warszawie, jakoteż i na prowincji w b. zaborze rosyjskim i w samej Rosji, powrócił na stałe do Warszawy w 1888 r. i wówczas twórca projektu przebudowy gmachu Teatru Wielkiego w Warszawie, ś. p. Architekt Bronisław Zochowski, powierzył mu opracowanie szczegółowego kosztorysu przebudowy tego gmachu na Operę, a następnie po zatwierdzeniu tego kosztorysu przez Ministerjum zaangażował go na stałego kierownika biura budowy. Otwarcie Opery nastąpiło we wrześniu 1891 r.,

wszystkich robotach budowlanych, jakie wykonywane były w gmachach teatrów warszawskich.

W 1884 r. założył do spółki ze ś. p. Architektem Karolem Kozłowskim pierwsze w owych czasach biuro architektoniczno-budowlane, które wybudowało przeważnie według własnych projektów cały szereg domów dochodowych, pałaców, fabryk i t. p., między innymi gmach Klubu Myśliwskiego przy ul. Kredytowej, Banku Dyskontowego, dwie panoramy: na Dynasach („Tatry“) i na Karowej („Golgota“) i t. d., a w szczególności, w latach 1900—1901, monumentalny gmach Filharmonii Warszawskiej.

Po śmierci Arch. Kozłowskiego w 1902 r. prowadził powyższe biuro pod własną firmą aż do r. 1910, kiedy

Gmach Filharmonii Warszawskiej.

poczem na żądanie ówczesnego Komitetu Budowlanego przy Zarządzie Teatrów Rządowych Warszawskich opracował szczegółowe plany gmachu Opery z natury i kosztorys wykonawczy, do sprawdzenia którego Minister Spraw Wewnętrznych wydelegował z Petersburga kierownika Komitetu Techniczno-budowlanego przy temże Ministerjum, inżyniera-budowniczego, radcę tajnego ś. p. Antoniego Nowickiego oraz profesora Instytutu Inż. Cywiln. ś. p. Józefa Moszyńskiego, którzy po 6-tygodniowej stałej codziennej pracy zaakceptowali cały ten operat i wydali o nim najpochlebniejszą opinię. Od tego czasu aż do dnia 5 sierpnia 1915 r., t. j. do dnia opuszczenia Warszawy przez Rosjan, był stałym członkiem Komisji Budowlanej przy Zarządzie Teatrów biorąc czynny udział we

zamienione ono zostało na T-wo Akc. „Warszawskie Biuro Architektoniczno-Budowlane I. Panko“, wykonując wyłącznie już według własnych projektów budowę znanych w Warszawie domów dochodowych, fabryk etc., a między innymi jedną z największych cementowni w Polsce dla T-wa Akc. „Wołyń“ (obecnie „Wysoka“) przy st. Podroś koło Wołkowyska. Z powodu zmiany konjunktury w Polsce, wkrótce po uzyskaniu od Rządu zmiany nazwy swego biura na „Warszawskie Przedsiębiorstwo Budowlane, Sp. Akc.“, wycofał w r. 1924 swój udział z tego T-wa, które jednak istnieje dotychczas w innych rękach.

Biorąc udział jako wybitny fachowiec w wielu komisjach, a między innymi stale przy Wydziale Technicznym

Magistratu Warszawskiego, opracował w r. 1895 „Cennik na roboty mularskie i tynkowe“, z zamianą poraz pierwszy cen w miarach rosyjskich i nowopolskich na miary metryczne, a w r. 1907 „Podręcznik do obliczania kosztów robót mularskich i tynkowych“. W 1907 r. uzyskał srebrny medal na Wystawie Przyrodniczo-Lekarskiej i Higienicznej X Zjazdu Lekarzy i Higienistów Polskich we Lwowie za plany szpitala dla dzieci.

Przez cały czas wojny europejskiej i dotychczas bierze udział w wielu pracach społecznych, jak np. w Komisji Szacunkowo-Przemysłowej Głównej (do rejestracji i szacowania strat wojennych w przemyśle), Komisji przy Ministerstwie Robót Publicznych (do udzielania pożyczek budowlanych), Warszawskiej Wojewódzkiej Komisji Szacunkowej (do przeszacowywania obiektów majątkowych dla bilansów złotych), Komisji Cennikowej przy Wydziale VII Technicznym Magistratu m. st. Warszawy (do opracowania analiz Cenników Normalnych na roboty budowlane, mających zastąpić rosyjskie urzędowe „Urocznoje Położenie“). Dotychczas wydano już: Część I „Roboty Ziemne“, Część II „Roboty Mularskie“, Część III „Roboty Ciesielskie“ i Część IV — „Krycie Dachów“. Wydawnictwa te, aczkolwiek wydawane są kosztem Magistratu na potrzeby m. Warszawy, cieszą się ogromnym powodzeniem w całej Rzeczypospolitej i uzyskały aprobatę Ministra Robót Publicznych, jako jedyny podręcznik dla wszystkich urzędów, podwładnych temuż

Ministrowi, przy kosztorysowaniu robót budowlanych w Polsce.

Jako współzałożyciel i stały członek Zarządu istniejącego dwadzieścia kilka lat Stowarzyszenia Zawodowego Przemysłowców Budowlanych b. Królestwa Polskiego, a obecnie Rzeczypospolitej Polskiej, bierze stały udział z ramienia tego Stowarzyszenia w Komitecie Normalizacyjnym przy Ministrze Przemysłu i Handlu, w Komisji Celnej, w Obwodowym Urzędzie Funduszu Bezrobocia na m. st. Warszawę etc.

Od marca 1919 r. do kwietnia 1921 r. kierował biurem Komitetu Budowlanego, powołanego do odbudowy dworców w obrębie Warszawskiej Dyrekcji Kolei Państwowych, był członkiem Urzędu Rozjemczego przy Magistracie m. st. Warszawy, przewodniczącym Komisji do podatku dochodowego, zaprowadzonego poraz pierwszy w Warszawie i wogóle w Polsce oraz ławnikiem Sądu Okręgowego.

Zaproszony przez Biuro Wydawnicze „War“ do zredagowania pierwszego tego rodzaju „Kalendarza-Informatora Budowlanego“, wspólnie z Dyrektorem Państwowej Szkoły Budownictwa w Warszawie, Architektem Alfonsem Gravier, opracował ten Kalendarz na r. 1928 i ponieważ Kalendarz cieszy się uznaniem w sferach budowlanych, Wydawnictwo powyższe powierzyło tymże redaktorom dalsze jego opracowywanie.

INŻ. WŁADYSŁAW GLIŃSKI z GLIŃSKA

Major W. P., Wykładający w Oficerskiej Szkole Inżynierji.

WARSZAWA, ul. Nowowiejska L. 54.

Urodzony w 1892 r. w Kurowiczach w ziemi Witebskiej, ukończył w 1925 r. Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. Służy w Wojsku Polskim jako oficer zawodowy. Odznaczony orderem „Virtuti Militari“ V kl., czterokrotnie „Krzyżem Walecznych“, angielskim krzyżem „Military Cross“ i w. i. Obecnie pracuje w Wydziale Fortyfikacyj Ministerstwa Spraw Wojskowych. Wydał skrypta litografowane: „Pomiary wodne“ i „Zalewy, przeszkody wodne“ — nakładem Ofic. Szkoły Inż. oraz drukiem „Zalewy“ — nakładem Sap. i Inż. Wojsk.

PROF. DR. INŻ. JAN KONRAD ELIGARD BAR. KRAUZE

Profesor Akademii Górniczej w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Karmelicka L. 29, tel. 135-30.

Urodził się w r. 1882 w maj. Rakowicze w woj. Wileńskim, pow. Lidzkim. W r. 1900 ukończył ze srebrnym medalem II. Gimnazjum Kijowskie. W tym roku wstąpił na fizyko-matematyczny fakultet kijowskiego Uniwersytetu św. Włodzimierza. W r. 1903 otrzymał świadectwo I. egzaminu państwowego i przeniósł się na Wydział Mechaniczny Politechniki Kijowskiej im. Aleksandra II. Gdy w r. 1904/5 wybuchły rozruchy rewolucyjne, które spowodowały zamknięcie tej Politechniki, udał się na roczną praktykę w charakterze robotnika do fabryki maszyn „Hofherr & Schrantz” we Wiedniu. Po odbyciu tej praktyki, wobec dalszego wrzenia rewolucyjnego w Kijowie, przenosi się na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, którą ukończył w r. 1907.

Po uzyskaniu dyplomu objął stanowisko konstruktora we fabryce maszyn „Hofherr & Schrantz” we Wiedniu, gdzie pracował przy konstrukcji lokomobil i młocarni do r. 1909. W tym okresie przygotował pracę p. t.: „Młocarnia, jej teoria i konstrukcja”, a po jej przyjęciu przez prof. Fiedlera, otrzymał w r. 1909 na Politechnice Lwowskiej docenturę „Budowy maszyn rolniczych”, które to wykłady prowadził nieprzerwanie do r. 1916. Jednocześnie z objęciem docentury pełnił obowiązki asystenta przy Katedrze Maszynoznawstwa, a od r. 1912 obowiązki konstruktora przy Katedrze Elementów Maszyn oraz wykładał „Encyklopedję maszyn” dla Wydziałów: Inżynierji, Architektornicznego i Chemicznego. W r. 1909 i 1910 ogłosił dwie rozprawy p. t.: „Kopaczki do ziemniaków”, zaś w r. 1911 „Maszyny do motorowej uprawy roli”, cz. I i II, oraz „Postępy w budowie maszyn rolniczych w Niemczech”. W r. 1912 uzyskał wyższy stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy p. t.: „Rozważania krytyczne nad teorią pługa”. W r. 1913 ogłosił drukiem pracę badawczą p. t.: „Techniczne badanie pługa parowego” i zestawienie praktycznych wyników z tej pracy p. t.: „Pług parowy w świetle cyfr”.

Prace te zostały przetłumaczone na język francuski i rosyjski. W r. 1914 wydał pracę p. t.: „Dynamika sit”, a wobec zajęcia Lwowa przez armję rosyjską z końcem r. 1914 wyjechał do Wiednia, gdzie przebywał do końca r. 1915. Jako ówczesny Sekretarz Polskiego Towarzystwa Politechnicznego wspólnie z Prezesem Towarzystwa Prof. Inż. Edwinem Hauswaldem organizował członków Towarzystwa, znajdujących się na emigracji oraz tworzył Komitet Odbudowy Kraju. Opracowany przez ten Komitet memoriał stał się podstawą akcji Koła Polskiego w sprawie odbudowy zniszczonego wojną Kraju. Po powrocie do Lwowa w r. 1916 objął, poza czynnościami pedagogicznymi na Politechnice, referat odbudowy wielkiej i śre-

dniej własności w b. Wydziale Krajowym, z końcem zaś r. 1916 stanowisko referenta Centrali Krajowej dla gospodarczej odbudowy. Wobec umieszczenia tej Centrali w Krakowie otrzymał urlop z Politechniki i poświęcił się akcji odbudowy. Przydzielony do Sekcji przemysłowej, został w r. 1918 Dyrektorem Departamentu technicznego, zaś w r. 1918 Zastępcą Szefa Sekcji. Gdy w r. 1919 Centrala została przejęta przez Rząd Polski jako „Oddział Małopolski” Ministerstwa Przemysłu i Handlu, pozostając na stanowisku Dyrektora Departamentu, objął też zastępstwo Kierownika Oddziału. W okresie pracy przy odbudowie kraju w latach 1916—1920 stworzył projekt rozbudowy fabrykacji maszyn rolniczych, w wykonaniu którego powstało kilka nowych fabryk, zaś kilka istniejących rozszerzyło się i rozbudowało; organizował akcję zakupu maszyn roboczych i silników i biuro dla przemysłu metalowego. W r. 1918 objął w Krakowie Zakłady Zaopatrzenia Wojskowego, których produkcję dostarczał do oblężonego Lwowa, zaś w r. 1920 zgłosił się do szeregów Armji Ochotniczej, w której został przydzielony do Oddziału kwaterunkowo-budowlanego. W końcu października r. 1920 otrzymał nominację na profesora Maszynoznawstwa Ogólnego w Akademii Górniczej w Krakowie.

Objąwszy to stanowisko od dnia 1. listopada 1920 r., przystąpił do tworzenia Zakładu. W r. 1923/4 został wybrany prorektorem, zaś w latach 1924/5 i 1925 26 piastował godność J.M. Rektora tej Akademji; w r. 1926/7 był statutowo Prorektorem, zaś w latach 1927/28, 1928/29, 1929/30 wybierany był Dziekanem Wydziału Górniczego. Na ten okres prac organizacyjnych przypadło tworzenie definitywnych podstaw w postaci przepisów o studjach, statutu i regulaminów.

W r. 1925 objął wykłady „Gospodarki energetycznej i transportowej” w Wyższym Studium Handlowym, zaś w r. 1928/29 wykłady „Maszynoznawstwa rolniczego” na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz wykłady „Maszynoznawstwa budowlanego” w Akademii Sztuk Pięknych.

W okresie pracy profesorskiej wydał litografowane wykłady „Elementów maszyn” i „Technologii mechanicznej metali i drzewa”, ogłaszając poza tem szereg artykułów, a między innymi:

„Organizacja szkolnictwa akademickiego”, „O ujednoliciu technicznych stopni wykształceniowych”, „Uwagi o systemie szkolnictwa”, „W sprawie Politechniki Krakowskiej”, „O naprawie Konstytucji”, „Jak przebudować Państwo Polskie pod względem administracyjnym”, „Twórczość konstrukcyjna” i t. d.

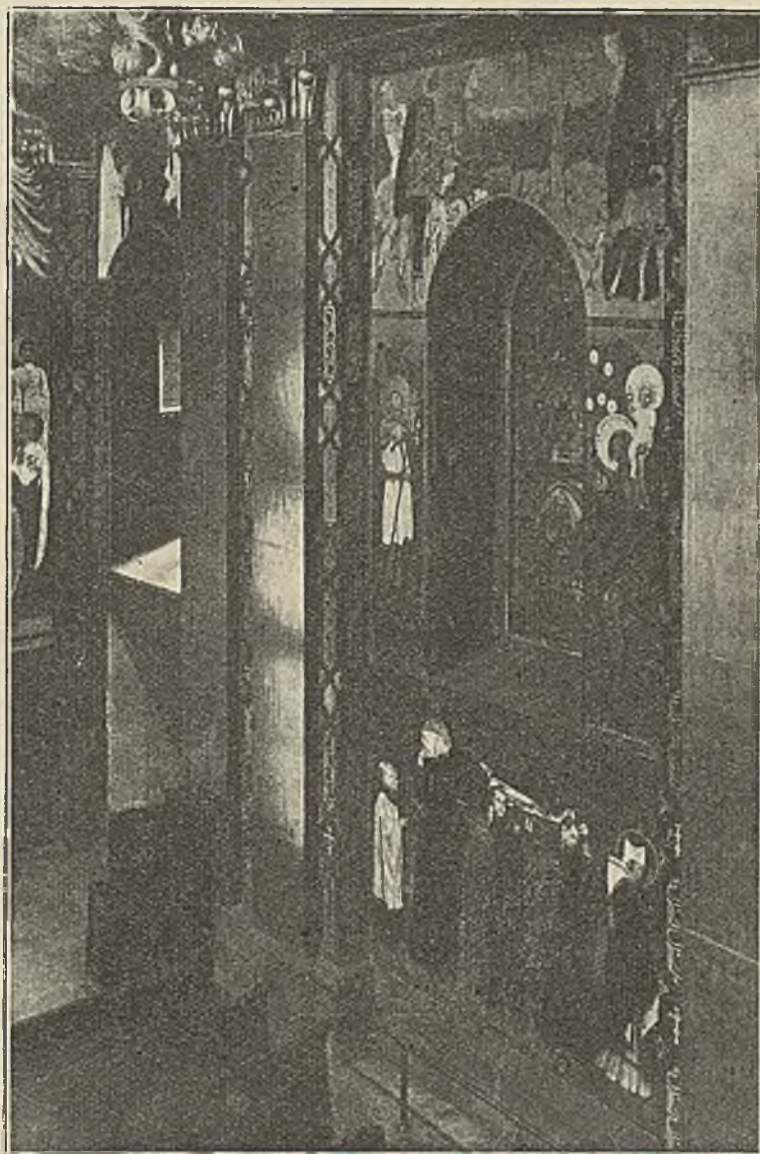
PROF. JAN HENRYK ROSEN

Artysta-malarz, Profesor rysunków figuralnych w Politechnice Lwowskiej, Rotmistrz rezerwy W. P.

LWÓW, ul. Ziemiałkowskiego L. 8.

Fragment polichromji Katedry Ormiańskiej we Lwowie.

Fragment polichromji Katedry Ormiańskiej we Lwowie.

INŻ. WAWRZYNIEC DAJCZAK

Architekt.

LWÓW, ul. Długosza L. 7.

Urodzony w r. 1882 w Reniowie koło Tarnopola, ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1911, poczem do r. 1914 praktykował w b. Wydziale Krajowym we Lwowie. W tym czasie pracował w Towarzystwie Szkoły Ludowej, biorąc udział w pracy oświatowej i niepodległościowej wśród młodzieży.

W r. 1908 założył wojskowe stowarzyszenie młodzieży wiejskiej pod nazwą „Drużyn Bartoszewych” i był naczelnikiem tych drużyn do r. 1912; godność tę złożył z powodu zajęć zawodowych, lecz pracy na tym terenie nie porzucił aż do chwili rozwiązania tych drużyn przez rząd austriacki w r. 1914, pracując jako redaktor i wydawca czasopisma tej organizacji p. t. „Dzwon”.

Wielką wojnę przeżył w armii austriackiej, a od dnia 1. listopada 1918 r. w Wojsku Polskim w obronie Lwowa i w wojnie bolszewickiej, występując z szeregów w r. 1921 w stopniu porucznika.

Obecnie należy do Wydziału Izby Inżynierskiej i praktykuje we Lwowie jako architekt. Dotychczas wykonał projekty i budowę około 300 kościołów w Archidiecezji Lwowskiej i Diecezji Przemyskiej, około 15 domów ludowych i gniazd sokolich, 10 szkół, 2 szpitali i szeregu domów mieszkalnych i przeprowadził szereg prac około konserwacji zabytków.

Kościół w Horyngrodzie na Wołyniu.

Kościół w Rudnej (woj. lwowskie).

Kościół w Sarzynie (woj. lwowskie).

INŻ. STANISŁAW EDMUND HILARY FILASIEWICZ

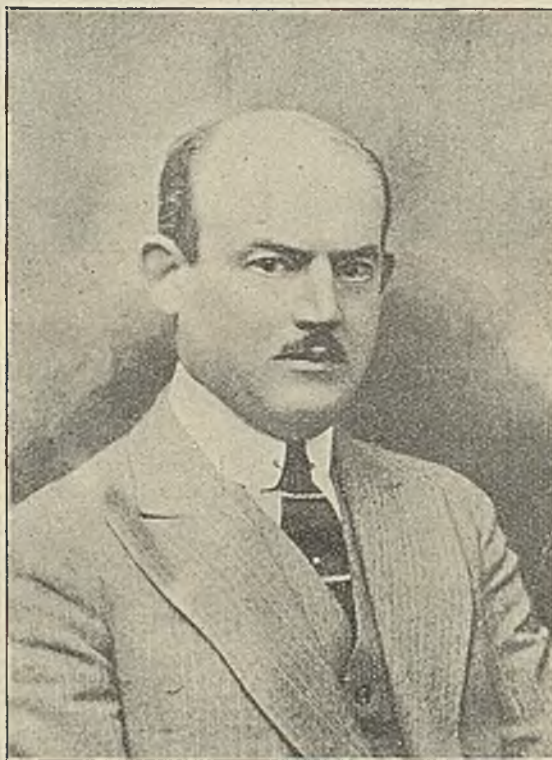
Zastępca Kierownika Działu Technicznego Banku Polskiego.

WARSZAWA, ul. Flory L. 7.

Urodzony w r. 1881 w Cieszynie na Śląsku. Z początku studiował filozofję i prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim (1900—1901), potem przeniósł się na wydział budownictwa lądowego, zrazu w Politechnice zurychskiej, później w Szkole politechnicznej we Lwowie, gdzie w r. 1907 zdał drugi egzamin państwowy.

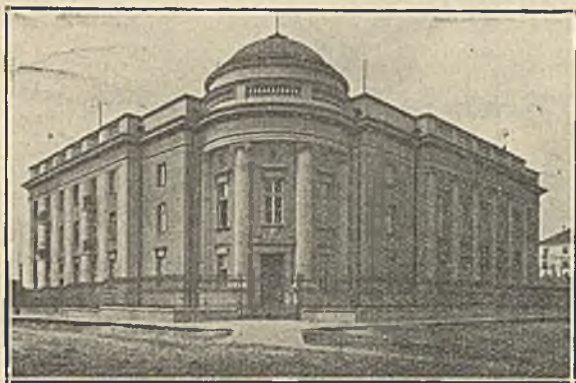
W latach 1906—1914, w służbie b. galicyjskiego Wydziału Krajowego, budował m. i. szpital powszechny w Białej i zakład poprawczy dla małoletnich przestępców

w Buczaczu, Skalać i Horodence w Małopolsce Wschodniej; w r. 1912 wykładał Encyklopedję Budownictwa w Politechnice Lwowskiej; w latach 1922—1923 kierował Oddziałem Technicznym Budowy Publicznych Szkół Powszechnych w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Warszawie i przewodniczył Komisji Międzyministerjalnych do Oceny Planów Nowopowstałych Publicznych Szkół Powszechnych. Od r. 1924, jako zastępca kierownika Działu Technicznego i naczelny

w Przedzielnicy pod Przemysłem. W latach 1915—1920 pracował w Polskiej Agencji Centralnej w Lozannie, następnie zaś w Polskim Komitecie Narodowym w Paryżu, gdzie w r. 1920 wydał dzieło „La question polonaise pendant la guerre mondiale”. Po wojnie w latach 1920—1921 zastępował komisarza w Komisji Delimitacyjnej dla Księstwa Cieszyńskiego, Spisza i Orawy; w latach 1921—1922 odbudowywał z ramienia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarjatu do Zwalczania Epidemji szpitale powszechne, zniszczone przez działania wojenne,

architekt Banku Polskiego, projektuje i buduje gmachy Oddziałów Banku Polskiego w Brześciu nad Bugiem, Zamościu, Gdyni, Baranowiczach, Bielsku na Śląsku (przy współpracy Jana Klimaszewskiego), w Ostrowie Wielkopolskim, Jaśle, oraz domy mieszkalne dla urzędników Banku Polskiego w Warszawie, Łodzi, Sosnowcu, Kielcach, Wilnie, Włocławku. W latach 1926—1930 jest członkiem dyrekcji Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych w Warszawie i uczestniczy w kierownictwie budowy gmachu tej instytucji.

Gmach Oddziału Banku Polskiego
w Brześciu n/B.

Dom mieszkalny Banku Polskiego
przy ul. Czerniakowskiej w Warszawie.

Wnętrze sali Oddziału Banku Polskiego w Gdyni.

Gmach Oddziału Banku Polskiego
w Ostrowie Wielkopolskim.

Gmach Oddziału Banku Polskiego
w Jasle.

INŻ. KONSTANTY ŻEBROWSKI

Właściciel dóbr ziemskich Ruda i Derewiany na Podolu.

LWÓW, ul. Badenich L. 9.

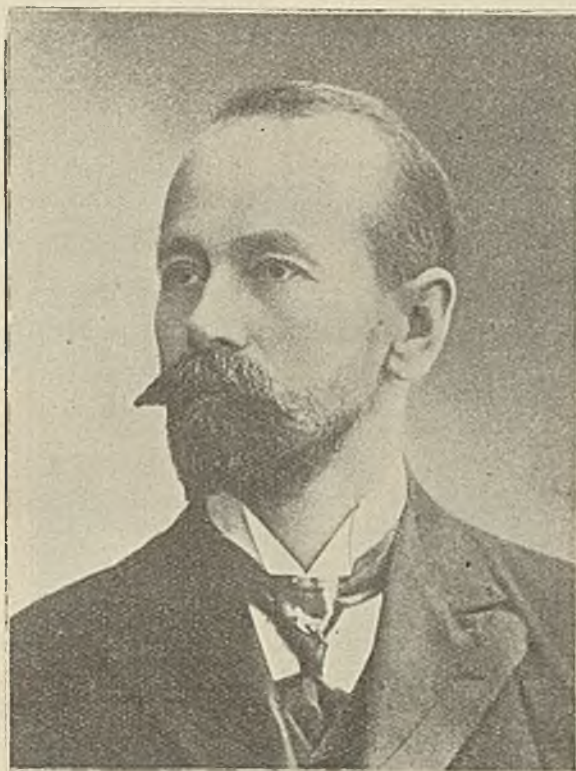
W r. 1904 ukończył Politechnikę w Rydze. W r. 1905 mianowany został kierownikiem bessarabskiego Urzędu Ziemskiego w Chocimiu, zyskując w r. 1908 nagrodę cesarską za zasługi w dziedzinie naprawy ustroju rolnego w Bessarabji, a zwłaszcza za przeprowadzenie pierwszych prac komasacyjnych. Wystąpiwszy z rosyjskiej służby państwowej, administrował w latach 1908—1920 własnymi majątkami, zaprowadzając hodowlę pszenicy i kukurydzy i prowadząc istniejącą od r. 1875 hodowlę koni półkrwi i pełnej krwi angielskiej. Odbył szereg podróży naukowych do Niemiec, Austrii i Italji; pracował również w tym czasie społecznie jako członek Polskiego Syndykatu Rolniczego i członek komisji dla naprawy ustroju rolnego; w czasie wojny był członkiem komisji dla oceny szkód wojennych, honorowym sędzią sądu okręgowego w Kamieńcu Podolskim i członkiem Polskiego Komitetu Pomocy dla ofiar wojny. Po wybuchu rewolucji rosyjskiej był jedynym przedstawicielem ziemiaństwa w rewolucyjnym Komitecie wykonawczym w Kamieńcu; pracując społecznie i oświatowo, uległ prześladowaniom politycznym i więzieniu w latach 1918—1919. W r. 1920 przeniósł się do Polski, gdzie pracował zrazu w misji Hoovera, a następnie do r. 1924 jako adjunkt Rolniczego Instytutu Naukowego w Bydgoszczy i starszy asystent Uniwersytetu Warszawskiego. W r. 1924 objął wykłady w Politechnice Lwowskiej, na Wyższych Kursach Ziemianiskich we Lwowie i kierownictwo sekcji nasiennej i rolniczej Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego. W latach 1922—1930 ogłosił szereg prac w „Gazecie Rolniczej”, w „Rolniku”, w „Przeglądzie Ekonomicznym” i w oddzielnych wydawnictwach i wygłosił szereg odczytów naukowych na zjazdach rolniczych.

INŻ. DJONIZY KRZYCZKOWSKI

Radca Szkolny, em. Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, Kawaler Orderu

„Odrodzenia Polski“.

LWÓW, ul. Dwernickiego L. 28.

Urodzony w r. 1861 w Łastowcach na Podolu, ukończył w r. 1884 Wydział Architektoniczny byłej Akademii Przemysłowo-Technicznej w Krakowie. Uchwałą Rady Wydziału Architektonicznego Politechniki Lwowskiej z dnia 26 lutego 1924 r. uzyskał tytuł inżyniera-architekty. W latach 1884—1888 praktykował w biurze Radcy Sławomira Odrzywolskiego w Krakowie, a następnie do r. 1889 przebywał na specjalnych studjach w *École des Beaux-Arts* w Paryżu. W latach 1889—1892 pracował jako architekt przy budowie kolei *Ferro-Carril Trasandino* (Mendoza-Argentyna) w południowej Ameryce, w latach 1892—1893 przy restauracji Katedry na Wawelu, a następnie do r. 1897 jako budowniczy miejski w Kołomyży. W latach 1897—1927 był profesorem budownictwa w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie.

Uzyskał srebrny medal na powszechnej Wystawie Krajowej we Lwowie w r. 1894 za projekty architektoniczne i pierwszą nagrodę za projekt pawilonu dziennikarskiego na tej Wystawie. Otrzymał list uznania za eksponaty prac na Wystawie Jubileuszowej Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie w r. 1902. W r. 1896 otrzymał drugą nagrodę za projekt gmachu „Sokoła” w Kołomyży i w r. 1898 drugą nagrodę za projekt Szpitala Powszechnego w Sokalu.

Według własnych projektów wykonał: gmach „Sokoła”, kościół O. O. Jezuitów i ruski „Dom Narodowy” w Kołomyży, „Dom Naftowy” we Lwowie i dwór w Szymkowcach na Wołyniu.

Ogłosił drukiem następujące podręczniki: „Zasady statyki” (w r. 1903 — wspólnie z śp. Inż. Łucjanem Baeckerem), „Materiały budowlane” (w r. 1916) i „Budownictwo” (w r. 1928).

Ś. P. INŻ. EUGENJUSZ CZERWIŃSKI

Inżynier-architekt, Wykładający w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW.

Urodzony we Lwowie dnia 7 października 1887 r., wysunął się z szeregu pracowników technicznych jako jeden z najciekawszych twórczych talentów nowoczesnej sztuki architektonicznej, której niezatarte ślady na licznych monumentalnych budowlach związały Jego postać z ostatnimi dziejami miasta Lwowa. Biorąc żywy udział w życiu technicznym, najpierw jako kolega, potem asystent i prelegent, pozostawił młodemu pokoleniu techników pomnik swej myśli twórczej, wykonany według Jego projektu II Dom Techników, czem zyskał sobie wdzięczność i dożywotną pamięć.

Jego praca zawodowa datuje się od r. 1909 i trudno na tem miejscu pomieścić opis wszystkich Jego prac i stanowisk zawodowych; dość wymienić, że plan Jego prac był niezmiernie obfity, a łatwość, z jaką wychodziły z pod Jego ręki projekty szeroko pomyślane i starannie opracowane, przysporzyły Mu w życiu wiele nagród konkursowych. Liczne budowle, wykonane według Jego planów oraz wiele myśli, rzucanych mimochodem w licznych broszurach i czasopismach,

obejmują duży zakres prac tak w dziale budownictwa architektonicznego, jak i sztuki stosowanej. Któż ze Lwowian nie zna pięknych pawilonów na

Targach Wschodnich, jak „Nafta“, Centralny I, „Pacyków“, „Czechosłowacki“, które są dzisiaj chlubą naszego grodu, albo II Dom Techników, „P. K. O.“, gmach Centrali Telefonicznej, gmach „Wieku Nowego“, zrekonstruowany gmach Główniej Poczty, gmach Sp. Akc. „Chodorów“, dom własny przy ul. Senatorskiej, kinoteatr „Palace“, sala w hotelu George’a, szereg kamienic i wил, a dalej szereg obiektów w Drohobyczu, Wrochcie, Jaremczu, Dęblinie i w wielu innych miejscowościach, a w końcu jedynej w swoim rodzaju w Polsce pensjonat „Lwigród“ w Krynicy, gdzie aż do ostatniej chwili Swego

życia był czynny jako autor i kierujący architekt tej pięknej budowli.

Reprezentował naturę wszechstronnie i prawdziwie renesansową. Jako artysta i architekt obejmował wszystkie działy techniki czujnym okiem, wszędzie szukał piękna i chciał je tworzyć, tęsknił

Gmachy P. K. O. we Lwowie.

Jeden z pawilonów „Targów Wschodnich“ we Lwowie.

Gmach P. A. S. T. we Lwowie.

Gmach Poczty we Lwowie.

do przepychu kształtów, barw i linii. W sztuce Swej był przede wszystkim klasykiem, choć posiadał właściwą bogatym naturom artystycznym łatwość przechodzenia w inne style, nie wpadał jednak nigdy w zmanierowaną rutynę. Był zdecydowanym wrogiem szablonu, w szczególności zaprzysięgłym przeciwnikiem taniej wiedeńskiej secesji i w czasie, gdy ten styl grasował w Polsce, ś. p. Czerwiński tworzył rzeczy, oparte na dobrych tradycjach klasycznych. Współczesność

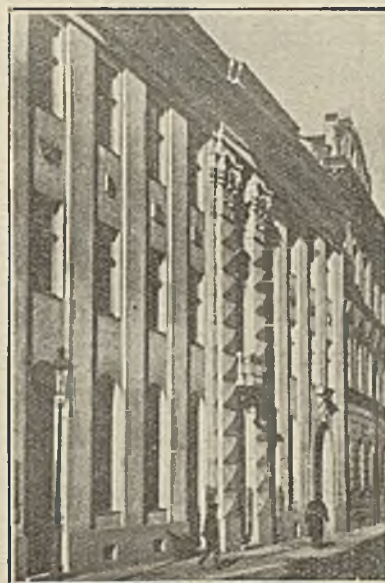
Jego dzieł architektonicznych nie była czemś oderwanem, wciśniętem do nas przemocą. Śmiało można o Nim powiedzieć, że czuł współczesność kategoriami tradycji klasycznej.

Koledzy utracili w Nim rozjemcę w sporach, którego sprawiedliwy sąd był zawsze wysoko ceniony, towarzysza nie rozlewnego w obcowaniu, ale takiego, na którego w potrzebie zawsze można było liczyć.

Cześć Jego Pamięci !

Gmach Sp. Akc. „Chodorów” we Lwowie.

Gmach „Wiek Nowy” we Lwowie.

INŻ. EUSTACHY PANNENKO

Em. Starszy Radca budownictwa i rządowo upoważniony inżynier budowy.

KRAKÓW, ul. Długa L. 8.

Ur. w 1864 r. w Antoninach na Wołyniu, ukończył w 1888 r. Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W 1888 r. wstąpił do służby budownictwa w b. galic. Namiestnictwie we Lwowie, przez które został mianowany kierownikiem trasowania i budowy dróg i mostów w różnych powiatach Małopolski. W 1894 r. powołany został do Centralnego Biura Hydrograficznego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych we Wiedniu i przebywał tam do r. 1895, poczem, powróciwszy do b. galic. Namiestnictwa, został delegowany jako kierownik do trasowania i budowy dróg i mostów w powiecie lwowskim, a następnie tarnowskim. W 1898 r. powierzono mu kierownictwo oddziału technicznego w Tarnopolu, potem kierownictwo takiego oddziału w Jarosławiu, a wreszcie w Przemyślu. W r. 1913 powołany został na stanowisko naczelnika departamentu w b. galic. Namiestnictwie i pozostał na niem do r. 1916. W czasie odbudowy zniszczonych wojną miejscowości przeprowadzał od lipca 1916 r. do listopada 1918 r. odbudowę powiatu przemyskiego, a w listopadzie 1918 r., gdy w Krakowie powstała Polska Komisja Likwidacyjna, objął stanowisko jej referenta technicznego, poczem po zorganizowaniu Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie kierował działem odbudowy w tej Dyrekcji. Dnia 31 stycznia 1922 r. został na własną prośbę przeniesiony w stan spoczynku w charakterze starszego radcy budownictwa i jako rządowo upoważniony inżynier budowy prowadzi obecnie własne biuro w Krakowie.

INŻ. ROMAN FELIŃSKI

Architekt, em. Naczelnik Wydziału Ministerstwa Robót Publicznych.

WARSZAWA, ul. Wawelska L. 6.

Urodzony w r. 1886 we Lwowie, odbywał studia architektoniczne we Lwowie i w Monachjum, gdzie w r. 1908 uzyskał dyplom inżyniera-architekty, poczem odbywał specjalne studia we Francji, Włoszech, Grecji, Egipcie, Syrii i t. d.

Według jego projektów wykonano we Lwowie przeszło 30 większych obiektów budowlanych (m. i. Dom bankowy na rogu ulic Kościuszki i 3-go Maja, Dom towarowy u zbiegu ulic Szpitalnej i Kazimierzowskiej, halę pogrzebową, ambulatorjum szpitalne, bazyry sklepowe z kinoteatrem i szereg większych domów prywatnych). Przeważna część tych prac została wykonana dla biura P. Ulama, w którym Inż. Feliński był przez szereg lat kierownikiem działu architektonicznego.

Na podstawie wyników swej działalności urbanistycznej został w r. 1918 powołany do biura regulacji zniszczonych miejscowości w b. Wydziale Krajowym we Lwowie, gdzie współdziałał w opracowaniu szeregu planów regulacyjnych. W r. 1919 powołany został do Ministerstwa Robót Publicznych, w którym organizował Wydział regulacji i spraw mieszkaniowych, pracując jako naczelnik tego Wydziału do r. 1926. Pod jego kierownictwem wykonane zostały w tym Wydziale plany regulacji kilkunastu miast i osiedli, z których część, publikowana na wystawie sztuki dekoracyjnej w Paryżu w r. 1925, zyskała dla Ministerstwa dyplom honorowy.

W Warszawie wykonano według jego projektów domy: przy ul. Mochackiego L. 4, przy ul. Filtrowej, Łęczyckiej, Orzechowskiej, Lekarskiej, Wileńskiej na Pradze i w. i. Wydał drukiem następujące dzieła: „Budowa miast” (Lwów, Gubrynowicz, 1916), „Kwestja mieszkaniowa przyszłości” (Warszawa, M. S. Wojsk., 1919). Poza tem drukował liczne artykuły z dziedziny architektury, regulacji i spraw mieszkaniowych w prasie codziennej i czasopismach, jak: „Słowo Polskie”, „Kurjer Lwowski” i „Placówka” we Lwowie, „Głos Narodu”, „Rzeczy Piękne” i „Architekt” w Krakowie, „Głos Lubelski”, „Kurjer Warszawski”, „Inwalida Polski” w Warszawie i w. i.

Brał udział w pracach Wydziału Tow. Bratniej Pomocy Studentów Politechniki we Lwowie i „Polonji” w Monachjum; był sekretarzem Koła Architektów we Lwowie i delegatem do Wydziału Polskiego Tow. Politechnicznego, członkiem Tow. Opieki nad zabytkami przeszłości, czteroletnim prezesem pierwszego Polskiego Tow. Urbanistów w Warszawie i t. d.

Za swoją działalność naukową i architektoniczną został odznaczony krzyżem oficerskim Orderu „Odrodzenia Polski”.

Obecnie prowadzi własne biuro dla wykonywania projektów architektonicznych i urbanistycznych.

Dom bankowy — róg ul. Kościuszki i 3-go Maja we Lwowie.

Dom towarowy — róg ul. Szpitalnej i Kazimierzowskiej we Lwowie.

Dom przy ul. Mochackiego w Warszawie.

Domy przy ul. Łęczyckiej w Warszawie.

INŻ. E. TELAKOWSKI

Inżynier-technolog, prowadzi przedsiębiorstwo budowlane.

WARSZAWA, ul. Nowowiejska L. 21.

Urodzony w r. 1868 w ziemi Piotrkowskiej, ukończył w r. 1886 Szkołę Realną w Włocławku, a w r. 1893 Instytut Technologiczny w Charkowie. W r. 1897 otworzył własne przedsiębiorstwo budowlane w Sosnowcu, które od r. 1918 prowadzi w Warszawie, wykonując wszelkiego rodzaju prace z zakresu budownictwa.

INŻ. KLAUDJUSZ FILASIEWICZ

Inżynier-mechanik, Dyrektor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

LWÓW, ul. Snopkowska L. 47.

Szkoły średnie ukończył w Krakowie, studjował w Politechnice Lwowskiej, a następnie we Wiedniu, gdzie w 1903 r. uzyskał dyplom inżyniera. W latach 1903—1908 pracował jako inżynier praskiej fabryki maszyn w Adamowie koło Berna.

Jako inżynier fabryczny projektował między innymi i przeprowadził budowę stacyj wodociągowych w Beneszowie i Prościejowie w Czechosłowacji oraz siłowni wodnych w Usti nad Orlici i Travniku w Bośni. Po powrocie do kraju pracował od r. 1908 w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie jako kierownik warsztatów, które urządził nowocześnie w latach 1910—1911. Lata wojny 1914—1918 spędził jako oficer artylerji na froncie włoskim. W wojsku polskim tworzył w listopadzie 1918 r. w Przemyślu 3-cią baterję 1-go p. art. leg. pol. i prowadził ją w walkach koło Lwowa do marca 1919 r.

W r. 1920 został mianowany dyrektorem Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie. Doprowadził zniszczony wojną zakład do porządku i utworzył w nim kilka nowych szkół technicznych. Na polu literatury technicznej zaznaczył swą działalność w prasie technicznej i dziennikach licznymi artykułami, z których wymieniamy kilka: „Nasza nędza ekonomiczna w świetle cyfr” — „Słowo Polskie”, Lwów, 1913; „Prace wstępne przy organizacji warsztatów mechanicznych według systemu Taylora” — „Przegląd Techniczny”, Warszawa, 1920; „W sprawie szkolnictwa przemysłowego” — Lwów, 1920; „Ulepszenia powojenne w wytwórstwie miazgi drzewnej” — Lwów, 1929 etc.

Jako inżynier i znawca w sprawach maszynowych jest powoływany często do współpracy i wydawania sądu w rozlicznych zagadnieniach technicznych oraz bierze udział w tworzeniu nowych placówek przemysłowych; zajmuje się specjalnie termiczną przeróbką metali i ruchem fabrycznym.

STANISŁAW DANKOWSKI

Budowniczy miasta Sosnowca.
SOSNOWIEC.

Studjował w Politechnice Lwowskiej w latach 1904—1909.

Szkoła przy ul. Kościelnej w Sosnowcu.

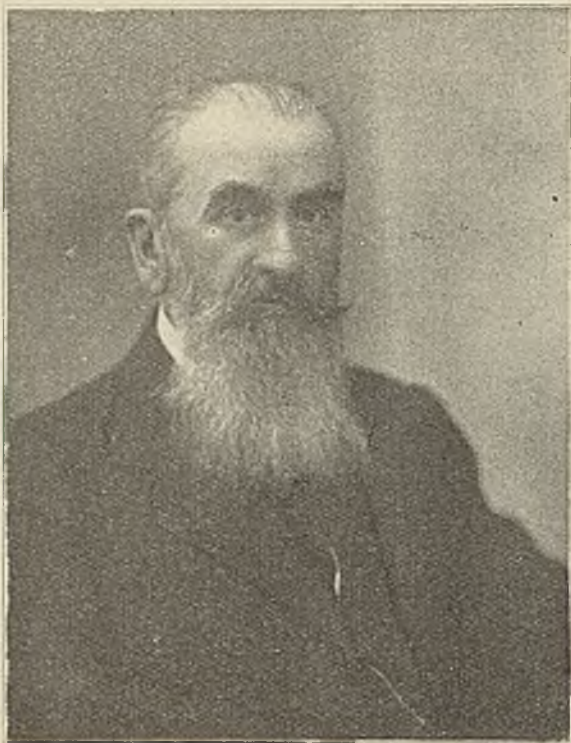
Kolonja pracowników miejskich w Sosnowcu.

Szkoła przy ul. Wawel w Sosnowcu.

Szkoła przy ul. Wawel w Sosnowcu (od podwórza)

INŻ. TADEUSZ ROGALA ROZWADOWSKI

LWÓW, ul. św. Marji Magdaleny L. 6.

Ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej w latach 1885—1890 i w tym czasie był w latach 1889 i 1890 prezesem Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów tej Uczelni.

Tu też w latach 1890—1892 był asystentem Katedry Budowy dróg i mostów, kształcąc się równocześnie w dziedzinie rybactwa i gospodarstwa rybnego.

W styczniu 1892 r. objął w b. Akademji Rolniczej w Dublanach wykłady „O chowie ryb i gospodarstwie rybnem” i wykładał tam ten przedmiot aż do roku 1920. Wykłady te podjął w dalszym ciągu w roku 1925/6 na Wydziale Rolniczo-lasowym Politechniki Lwowskiej, a w roku 1926/7 w Akademji Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie.

Jako inżynier b. Wydziału Krajowego pracował zrazu w dziale drogowym tegoż Wydziału, a przydzielony w roku 1894 do departamentu rolniczego, objął tam referat rybactwa, do którego należało również urządzenie i prowadzenie gospodarstw rybnych.

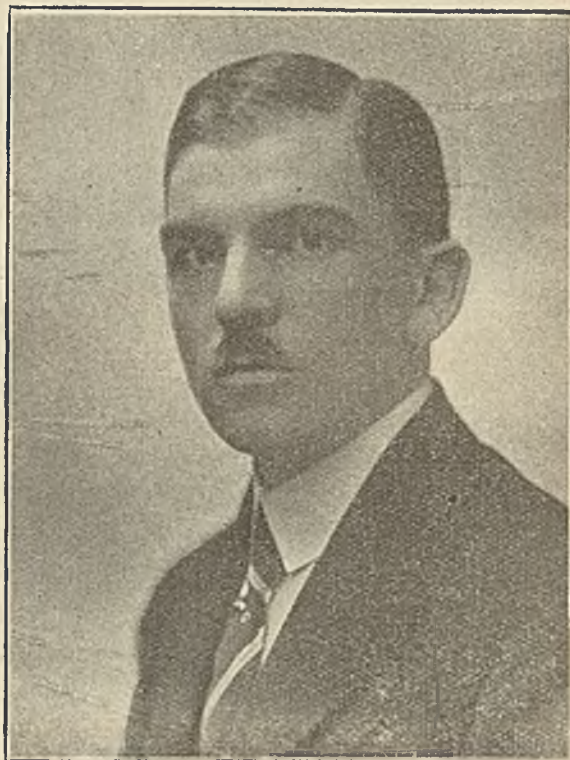
Za prawie 30-letnią pracę nad podniesieniem gospodarstwa rybnego w Małopolsce zamianowało go Krajowe Towarzystwo Rybackie w Krakowie w listopadzie 1929 r. swoim członkiem honorowym; — za te prace został również odznaczony srebrnym krzyżem zasługi.

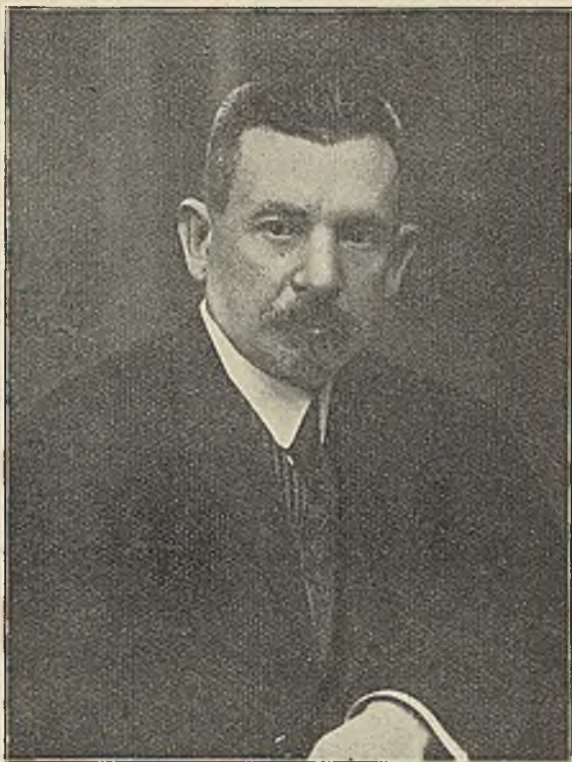
INŻ. MIECZYŚLAW STADLER

Architekt.

LWÓW, ul. Kraszewskiego L. 23.

Urodzony w r. 1891 w Stanisławowie, ukończył w r. 1914 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom inżyniera-architekty w r. 1921, po przerwie, spowodowanej służbą w czasie wojen w armji austriackiej i w Wojsku Polskim w stopniu kapitana artylerji. W r. 1925 otworzył własne biuro architektoniczno-budowlane we Lwowie i wykonał dotychczas następujące budowy: „Tanich Domów” przy ul. Wuleckiej we Lwowie, Lecznicy Kasy Chorych w Wygodzie koło Doliny, 3 domów dla dełożowanych Gminy m. Lwowa przy ul. Pełtewnej, IV-go i V-go bloku 3-piętr. Domów mów mieszkalnych Gminy m. Lwowa przy ul. Stryjskiej, 4-piętr. Domu oficerskiego Funduszu Kwaterunku Wojskowego przy ul. Jabłonowskich we Lwowie, 3-piętr. Gmachu Gimnazjum IV-go przy ul. Potockiego we Lwowie, 27 Domów Spółdzielni Urzędników Banku Gospodarstwa Krajowego na Filipówce we Lwowie i 5-piętr. Domu mieszkalnego przy ul. Romanowicza we Lwowie. Ponadto kierował budową 3-piętr. Domu Profesorów Uniwersytetu we Lwowie i 3-piętr. Domu Zdrowia Urzędników Izb Skarbowych w Worochcie.

INŻ. EDMUND CHROMIŃSKI

Profesor Akademii Górniczej.
KRAKÓW.

DR. INŻ. WŁODZIMIERZ STANISŁAW TRZYWDAR BURZYŃSKI

Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie
i Zastępca Profesora w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Graniczna L. 2.

Urodzony w r. 1900 w Przemyśle, studiował na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej, uzyskując w r. 1925 dyplom inżyniera dróg i mostów, a w r. 1928 stopień doktora nauk technicznych; w latach 1928/29 odbył ponadto specjalne studia w Niemczech i Szwajcarii. Od r. 1922 był asystentem Politechniki Lwowskiej, od r. 1925 jest profesorem Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie i obecnie od r. 1930 jest także zastępcą profesora mechaniki w Politechnice Lwowskiej. Zajmuje się specjalnie teorią sprężystości i naukami pokrewnymi, ogłaszając swe prace w „Czasopiśmie Technicznym”, „Przeglądzie Technicznym”, w wydawnictwach Akademii Nauk Technicznych, w „Schweizerische Bauzeitung” i w sprawozdaniach „Eidgenössische Materialprüfungsanstalt” w Zurychu. Pracował w dziedzinie parcelacji i pomiarów inżynierskich, przy robotach ziemnych i minerskich, w budownictwie kamiennym, betonowym i żelbetowym, zajmując się specjalnie zwłaszcza żelbetem; wykonywał obiekty drogowe, przegrody doliny na Sole w Porąbce i konstrukcje specjalne, jak tory wyścigowe dla motocykli i t. p.

Brał udział w wojnach polskich, w akcji plebiscytowej na Spiszu i Orawie i w powstaniu górnośląskim.

INŻ. TADEUSZ POLACZEK KORNECKI

Dyrektor Krakowskiej Spółki Tramwajowej, Prezes Krakowskiego Towarzystwa Technicznego, Członek Zarządu Klubu Automobilowego, Prezes Krak. Twa Śpiewackiego „Echo”, Wiceprezes Klubu Społecznego, Członek Zarządu Polskiego Białego Krzyża, Członek Zarządu Aeroklubu Krakowskiego, Członek Zarządu Głównego Tow. Ochrony Młodzieży, Członek Zarządu Twa Strzeleckiego.

KRAKÓW, ul. Kraszewskiego 22.

Urodzony w r. 1886 w Rudawie koło Krakowa, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Po odbyciu służby wojskowej w marynarce wojennej pracował do r. 1924 w Gazowni Miejskiej w Krakowie, poczem objął stanowisko Dyrektora Krakowskiej Miejskiej Koleji Elektrycznej.

INŻ. TOMASZ WIKTOR WOŹNIAK

Profesor Państwowej Szkoły Przemysłowej.

BIELSKO.

Urodzony w r. 1884 w Stryju, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1912.

INŻ. KAZIMIERZ WITOLD DUTCZYŃSKI

Prezes Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Krakowie.

KRAKÓW.

Urodzony w r. 1867 w Jarosławiu, ukończył w Stryju w r. 1885 wyższą szkołę realną. Nie posiadając środków na dalszą naukę, wstąpił w r. 1887 do państwowej służby pocztowo-telegraficznej, później jednak odbył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom w r. 1901, a następnie w r. 1902 złożył we Wiedniu ministerjalny egzamin z elektrotechniki. Już od r. 1899 pracował w technicznym wydziale Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Lwowie przy budowie sieci telefonicznej i telegraficznej. W r. 1902 objął kierownictwo sekcji konserwacji telegrafów w Stanisławowie, a w r. 1904 w Krakowie, gdzie pozostawał aż do r. 1919, t. j. do chwili mianowania Wiceprezesem Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Krakowie; w r. 1921 mianowany został Prezesem Dyrekcji w Bydgoszczy, w r. 1924 we Lwowie i wreszcie w r. 1927 w Krakowie.

Był Prezesem Towarzystwa Technicznego w Bydgoszczy, Członkiem Głównego Zarządu Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie, a od r. 1928 jest Prezesem Krakowskiego Towarzystwa Technicznego.

INŻ. STEFAN WIKTOR

Dyrektor Kolei Państwowych we Lwowie.

LWÓW.

W r. 1892 rozpoczął studia w Politechnice Lwowskiej na Wydziale Inżynierji. Po zdaniu II egz. państw. wstąpił w r. 1898 do Ekspozytury trasy kolei Samborsianki. Tam pozostawał do r. 1903. W r. 1903 przydzielony do kierownictwa budowy tej kolei, pozostającego pod zwierzchnictwem sławnego śp. Inż. Stanisława Kosińskiego, otrzymał kierownictwo budowy XX. odcinka w Siankach. Jako kierownik tej budowy pracował do jesieni r. 1905, poczem został przeniesiony do Dyrekcji kolei w Stanisławowie. W roku 1909 został mianowany zast. nacz. Sekcji utrż. kolei Lwów III, a w roku 1916 naczelnikiem tejże Sekcji. W r. 1917 został kontrolorem utrzymania kolei w Dyrekcji kolei we Lwowie.

W r. 1920 został zast. nacz. Wydziału drogowego a w r. 1922 naczelnikiem tegoż Wydziału we Lwowie. W r. 1924 objął prezesurę Dyrekcji kolei w Stanisławowie a w r. 1931 objął prezesurę Dyrekcji lwowskiej. Za czasów jego urzędowania w Stanisławowie odbudowano wszystkie największe w Polsce mosty sklepiony w (dołynie Prutu, na Serecie pod Bucniowem) oraz kilka pięknych dworców, np. w Delatynie.

Za prace swoje otrzymał następujące odznaczenia: „Orleń” (za służbę w straży obywat. we Lwowie w czasie wojny ukraińskiej), Komandorję Orderu „Polonia Restituta”, Komandorję Orderu Korony Rumuńskiej z gwiazdą oraz Medal Dziesięciolecia.

Brał żywy udział w pracy społecznej i narodowej, tworząc w r. 1917 Naczelny Komitet Kolejowy Polaków, który oddał ważne usługi sprawie narodowej. Należał również do organizatorów Polskiego Związku Kolejowców.

INŻ. FRANCISZEK HR. ZAMOYSKI

LWÓW, ul. Mochnickiego L. 19.

Urodzony w r. 1877, ukończył w r. 1894 gimnazjum w Krakowie, zaś Akademię Górniczą w r. 1898 w Leoben w Austrii. Po ukończeniu tej Akademii wstąpił jako praktykant do *Société d'études minières* w Brukseli, poczem brał udział jako asystent w wyprawach na Syberję, na Kaukaz, do Hiszpanii, do Węgier oraz do Meksyku.

W r. 1899 powrócił do kraju i uzyskał po odbyciu rocznej praktyki wiertniczej stopień odpowiedzialnego kierownika kopalni nafty. W r. 1900 objął kierownictwo kopalń zrazu w Uryczu, a następnie w Borysławiu. W r. 1904 mianowało go Starostwo Górnicze członkiem Komisji Egzaminacyjnej dla kierowników kopalń naftowych, a Wydział Krajowy członkiem Kuratorjum Szkoły Wiertniczej w Borysławiu. Wybrany w r. 1907 do Rady Powiatowej w Drohobyczu, służył jej przez 17 lat, najpierw jako członek tej rady i wydziału, następnie jako komisarz rządowy, a w końcu jako obrany prezes.

Wybrany w r. 1908 posłem do Sejmu Galicyjskiego z okręgu Drohobycko-Borysławskiego, piastował ten mandat przez dwie kadencje aż do wybuchu wojny światowej. W Sejmie był referentem spraw górniczych, a Wydział Krajowy powołał go do Krajowej Rady Górniczej. W r. 1910 powierzył mu Wydział Krajowy mandat członka Rady Zawiadowczej Banku Przemysłowego. Wy-

brany wiceprezesem tego banku, służył mu aż do chwili wycofania się z niego Wydziału Krajowego. Współdziałał w założeniu cukrowni w Chodorowie, stając się pierwszym prezesem rady zawiadowczej tej placówki przemysłowej.

W r. 1907 — w pamiętnym roku nadprodukcji i deruty targu ropy — organizował z szeregiem przemysłowców naftowych „Krajowy Związek Producentów Ropy” we Lwowie. Wybrany generalnym dyrektorem tego związku, piastował ten mandat pod prezesurą ś. p. Inż. Wacława Wolskiego aż do realizacji układu z rządem Austrii, t. zn. do wybudowania zbiorników ziemnych i Odbenzyniarni Państwowej w Drohobyczu (obecnego „Polminu”) i do uruchomienia opalania parowozów kolei państwowych ropą naftową.

Od r. 1912 był prezesem rady zawiadowczej „Towarzystwa Eksploatacji Soli Potasowych „Tesp” i piastował ten mandat aż do chwili objęcia w r. 1924 większości akcji przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Po wojnie wycofał się z przemysłu naftowego i oddał się odbudowie zniszczonego warsztatu wiejskiego.

Od r. 1922 kieruje firmą „Oikos”, Spółką Akcyjną dla Przemysłu Drzewnego we Lwowie, posiadającą fabryki we Lwowie, w Rzęśnie Polskiej pod Lwowem, w Piotrkowie i w Sielcu Bieńkowie.

INŻ. JAN NEUHOFF

Profesor Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku.

ALEKSANDROWICE obok Bielska Śląskiego.

Urodzony w r. 1884 w Stryju. Ukończył Wydział Inżynierji w Politechnice Lwowskiej. W latach 1909—1910 był asystentem przy Katedrze Budownictwa Wodnego I. w Politechnice Lwowskiej. Później, aż do wybuchu wojny światowej zajęty był w biurze meljoracyjnem b. Wydziału Krajowego przy projektach regulacji rzek i obwałowania rzeki i przy budowie obwałowania rzeki Wisły powyżej Krakowa.

Biorąc udział w wojnie światowej, dostał się do niewoli rosyjskiej i dopiero w r. 1921 powrócił do pracy zawodowej.

W latach 1921—1922 pracował w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie, a przez 5 miesięcy zajęty był w charakterze głównego referenta technicznego w Okręgowej Dyrekcji Odbudowy Polesia.

W r. 1922 został profesorem Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku, na którym to stanowisku dotychczas pozostaje.

Wykonał lub projektował następujące prace:

1. Projekt regulacji rzeki Worony wraz z dopływami poczynsz od mostów powyżej miasteczka Ottynji aż do ujścia do rzeki Bystrzycy (wspólnie z inżynierami Stanisławem Przybylskim i Władysławem Pietruszewskim).

2. Projekt obwałowania rzeki Dunajca w dolinie Zakliczyńskiej, (również wspólnie z wyżej wymienionymi).

3. Projekt regulacji rzeki Wieprzówki (dopływu rzeki Skawy) wraz z dopływami.

4. Budowa obwałowania lewego brzegu Wisły powyżej Krakowa w sekcji od Czernichowa do Krakowa w roku 1913 i 1914 aż do wybuchu wojny. Wykonał 1,5 km wałów, wraz z przepustem wałowym betonowym. Wykończył most

żelbetowy rozpiętości 60 m na drodze gminnej pod wsią Wołowice nad potokiem, bocznym dopływem Wisły i przeprowadził regulację tego potoku poczynsz od ujścia jego do Wisły aż do mostu na drodze powiatowej Czernichów-Wołowice pod wsią Wołowice.

INŻ. ANTONI DYRDOŃ

Kierownik Oddziału Wodnego Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Mościcach.

MOŚCICE POD TARNOWEM.

Urodzony w r. 1891 we Lwowie. W r. 1914 ukończył Wydział Inżynierji lądowej i wodnej w Politechnice Lwowskiej.

Obecnie pozostaje na stanowisku Kierownika Oddziału Wodnego w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach.

ALEKSANDER BIELAWSKI

Przedsiębiorca budowlany.

LWÓW, ul. Domagalczów L. 9.

Urodzony w r. 1889. Studjował w Politechnice we Wiedniu i we Lwowie. W czasie studjów w Politechnice Lwowskiej (1909—1914) odbywał praktykę w przedsiębiorstwie Inż. Jana Popieleckiego. Podczas wojny pełnił służbę w budownictwie wojskowem. Brał udział w obronie Lwowa, za co otrzymał Krzyż Obrony Lwowa. W czasie swej praktyki, jak również obecnie, jako współwłaściciel przedsiębiorstwa „Inż. Kinel i Bielawski“, wykonał kilkanaście mostów drogowych i kolejowych.

INŻ. EDMUND STRZYGOWSKI

Radca Ministerstwa, Kierownik Oddziału Katastralnego Izby Skarbowej I. we Lwowie i Wykładowca „Naukę o katastrze” w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Ossolińskich L. 11.

Urodzony w r. 1880 w Derewaczku koło Lwowa, ukończył w r. 1903 Kurs Geometrów w Politechnice Lwowskiej. Od r. 1905 do r. 1919 pełnił służbę państwową jako kierownik Urzędów Katastralnych w Kętach, Kałuszu, Rożniatowie i Lwowie. Od r. 1919 do r. 1921 jako przysięgły mierniczy kierował Oddziałem Technicznym Towarzystwa Agrarno-osadniczego we Lwowie. W tym czasie pod jego kierownictwem rozparcelowano dla osadnictwa polskiego około 50.000 ha ziemi na Kresach. W r. 1923 wstąpił powtórnie do służby państwowej, obejmując kierownictwo sekcji Oddziału Nowych Pomiarów przy Izbie Skarbowej we Lwowie, zaś w r. 1927 kierownictwo Urzędu Katastralnego we Lwowie. W r. 1927 powołany został na stanowisko Kierownika Oddziału Katastralnego przy Izbie Skarbowej I. we Lwowie, gdzie urząd ten pełni do obecnej chwili.

INŻ. JAN RYSZARD NAWROCKI

Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

LWÓW, ul. Filipówka.

Przewodniczący Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej w r. 1920/21; Kawaler Orderu „Virtuti Militari”, Górnośląskiej Wstęgi Waleczności i Zasługi I klasy.

INŻ. STANISŁAW VAYHINGER

Naczelnik Zarządu Dróg Wodnych.
TARNÓW.

Ukończył Politechnikę Lwowską w r. 1900.

INŻ. SZYMON CYBAŁKO

Referent techniczny „Polminu” i Prezes Powiatowej
Kasy Chorych w Jasle.

JASŁO.

Urodzony w r. 1898 w Nakle koło Przemyśla, studia gimnazjalne odbywał w Przemyślu w latach 1909—1916, a następnie studjował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej z przerwami wskutek wojny, uzyskując w r. 1926 dyplom inżyniera-mechanika. Pracuje w przemyśle naftowym w dziedzinie gazów ziemnych w Zagłębiu Krośnieńskim, w szczególności przy Państwowych Gazociągach „Polminu” w Jasle.

INŻ. LEON SKARŻEŃSKI

Dyrektor „Zjednoczonych Fabryk Maszyn, Kotłów i Wagonów L. Zieleniewski i Fitzner-Gamper S. A.” — Inżynier budowy maszyn.

Urodzony w Brzostku w Małopolsce w 1879 r.

KRAKÓW, ul. Karmelicka L. 35.

INŻ. STANISŁAW DWORAKOWSKI I S-ka.

Towarzystwo Kolejowo-Budowlane

WARSZAWA, Al. Ujazdowskie L. 18, tel. 926-36.

Adres telegr. „Detege”.

Budownictwo lądowe — Żelbet — Mosty.

INŻ. WŁODZIMIERZ DJONIZY RABCZEWSKI

Dyrektor Wodociągów i Kanalizacji m. stoł. Warszawy, Prezes Zrzeszenia Gazowników i Wodociągowców Polskich, Prezes Związku Gospodarczego Gazowni i Zakładów Wodociągowych w Państwie Polskim, Prezes Komisji Urbanistycznej Związku Miast Polskich, Wiceprzewodniczący Rady i Członek-rzeczoznawca Polskiego Instytutu Wodociągowo-Kanalizacyjnego, Delegat Związku Miast Polskich do Polskiego Komitetu Energetycznego.

WARSZAWA, ul. Starynkiewicza 1. 14.

Urodzony na Podolu w 1882 r., ukończył w 1906 r. Instytut Górniczy w Petersburgu. Projektował i kierował wykonaniem szeregu urządzeń technicznych z dziedziny wodociągów, kanalizacji i techniki sanitarnej w Kijowie, Odesie i na Ukrainie. Organizował i kierował Radą Techniczną i szeregiem wydziałów technicznych m. Kijowa i Ziemstwa Kijowskiego, był Dyrektorem Wodociągów i Kanalizacji w Kijowie, prowadził Dział Regulacji i Pomiarów Warszawy i był doradcą technicznym w sprawach budowy wodociągów i kanalizacji w Lublinie, Płocku i Puławach. Uczył techniki sanitarnej w średnich i wyższych szkołach w Kijowie i Odesie, prowadził badania naukowe freatycznego łóżyska Dniepru, ogłosił drukiem kilkadziesiąt prac z dziedziny techniki sanitarnej.

INŻ. DR. WŁADYSŁAW PŁOŃSKI

Starszy asystent i wykładowca Politechniki Lwowskiej.

Współpracownik Komisji Fizj. Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie, mianowany członkiem Rady Naukowej Związku Zawodowego Leśników.

Urodzony we Lwowie w roku 1901, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej na oddziale Lasowym w roku 1923, uzyskał w roku następnym dyplom inżyniera-leśnika, zaś w roku 1929 stopień doktora nauk technicznych.

Brał udział w wojnach polskich i w akcji plebiscytowej, odznaczony Krzyżem Walecznych, Krzyżem Obrony Lwowa i in.

WITOLD RUMBOWICZ

Dyrektor Państwowych Zakładów Lotniczych.

WARSZAWA — MOKOTÓW — LOTNISKO.

INŻ. ANDRZEJ JAN WEBER

WARSZAWA, Aleje Jerozolimskie L. 20.

Ukończył Politechnikę Lwowską w r. 1909. W czasie studjów był prezesem Tow. Bratniej Pomocy Studentów tej Uczelni.

Pracował następnie jako asystent Katedry Technologji Mechanicznej we Lwowie, inżynier Muzeum Techniczno-przemysłowego w Krakowie, inżynier b. Wydziału Krajowego we Lwowie, dyrektor Centralnego Biura Przemysłu Drzewnego i prezes Generalnej Dyrekcji Odbudowy w Warszawie.

Obecnie prowadzi w Warszawie własne przedsiębiorstwo robót inżynierskich i budowlanych.

INŻ. ZYGMUNT BOHUSZEWICZ

Okręgowy Inspektor Pracy.

WARSZAWA, ul. Puławska L. 18.

Ukończył w 1909 r. Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. Prowadził prace przy pogłębianiu Kanału Augustowskiego, roboty meljoracyjne dla gospodarstwa rybnego w Spale, przeprowadzał studja nad projektem odnogi kolejowej do Spały. W latach 1910—1917 więziony był w twierdzy w Szlisselburgu; w latach 1917/18 był członkiem Rady Fabrycznej Odesskiego Okręgu oraz Kołegjum Rozjemczego dla łagodzenia zatargów zbiorowych; prowadził w Odessie także dział ochrony pracy. Po powrocie do kraju pracuje od 1918 r. w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej jako Inspektor Pracy I. Okręgu w Warszawie.

INŻ. JAN KUROCZYCKI.

Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego.
WARSZAWA.

Urodzony w 1872 r. w Kobryniu, ukończył w r. 1899 Charkowski Instytut Technologiczny, poczem prowadził budowę szeregu gmachów rządowych i prywatnych; największym z nich był gmach rektyfikacji i wytwórni wódek w Omsku. W Monopolu Spirytusowym rozpoczął pracę 1900 r. Opatentował dwa własne wynalazki: ciężarową windę hydrauliczną i przenośnik do butelek; ten ostatni wynalazek, odznaczony na powszechnej wystawie w Turynie w Italji, zastosowano prawie we wszystkich wytwórniach wódek.

Brał czynny udział w życiu społecznem kolonij polskich w Rosji, piastując godność Prezesa Polskiego Towarzystwa Dobroczynności i Wiceprezesa Polskiego Towarzystwa Pomocy Ofiarom wojny w Astrachaniu. Dzięki jego inicjatywie i współpracy technicznej wybudowano w Kiszyniewie i Astrachaniu szkoły polskie, które ochroniły przed wynarodowieniem poważną liczbę dzieci polskich wygnańców.

W kraju pracował jako Dyrektor Szkoły Przemysłowej w Pabjanicach i jako Naczelnik Wydziału w Najwyższej Izbie Kontroli Państwa.

Był zawsze gorącym zwolennikiem wprowadzenia w Polsce monopolu spirytusowego, twierdząc, iż Państwo może samo prowadzić sprawnie tę instytucję, otrzymując najwyższe dochody. Dzięki swemu wieloletniemu doświadczeniu został powołany w listopadzie 1926 r. na stanowisko Dyrektora Państwowego Monopolu Spirytusowego.

INŻ. SZYMON GOŁOWIN

Kierownik Powiatowego Zarządu Drogowego w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Sienkiewicza 1. 15.

Urodzony w 1880 r. w Słonimie, woj. Nowogrodzkim, ukończył w r. 1904 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1904—1919 pracował w b. Wydziale Krajowym, a od r. 1919 pozostaje dotychczas w państwowej służbie polskiej na stanowisku Kierownika Zarządów dróg krajowych i państwowych, ostatnio zaś na stanowisku Kierownika Powiatowego Zarządu Drogowego w Krakowie. Z ważniejszych tras i budów należy wymienić: trasę drogi Piwniczna—Szczawnica i Florynka—Krynica oraz kierownictwo budowy dróg: Florynka—Krynica i Kraków—Ojców.

INŻ. WITOLD ŚWIERZYŃSKI

Urzędnik Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Biskupia L. 6.

Urodzony w r. 1889 w Krakowie, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej w r. 1912, uzyskując dyplom w r. 1920 po przerwie, wywołanej udziałem w wojnie światowej i ochotniczą służbą w Wojsku Polskiem.

Pracował przy odbudowie kraju w Rawie Ruskiej i w Buczaczu, a następnie w dziale wodnym i kanałowym Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie, gdzie jest czynny dotychczas.

INŻ. EUGENJUSZ (NAZARJUSZ) DYAKOWSKI

Referent Budowy Mostów
Dyrekcji Robót Publicznych w Kielcach.

Urodzony w r. 1901, uzyskuje w r. 1928 na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej dyplom inżyniera dróg i mostów.

Specjalizuje się w budowie mostów, prowadząc studia i opracowując projekty szeregu większych mostów początkowo w Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych w Gdańsku, następnie w Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego.

W roku 1931 zostaje mianowany prow. referendarzem w VII. stopniu służbowym w Dyrekcji Robót Publicznych w Kielcach i obejmuje sprawowanie czynności referenta budowy mostów.

INŻ. TADEUSZ BAUER

Naczelnik Oddziału III. (budowlanego) Dyrekcji Robót Publicznych w Stanisławowie, inżynier-architekt.

STANISŁAWÓW, ul. Billńskiego, gmach sądowy.

Urodzony w r. 1883 w Rawie Ruskiej, ukończył w 1907 r. Wydział Architekteniczny Politechniki Lwowskiej.

W 1907 r. objął służbę w Dyrekcji Koleji, a w 1908 r. w b. Namiestnictwie we Lwowie, skąd przeszedł do państwowej służby polskiej, w której dotychczas pozostaje.

INŻ. MIECZYŚLAW PILARSKI

Profesor Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku, inżynier-elektryk.

BIELSKO, Aleksandrowice.

Urodzony w 1885 r. w Krakowie, ukończył w r. 1912 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej; w 1914/15 r. studjował we Wiedniu elektrotechnikę.

Otrzymał nagrodę od Władz Wojskowych za model silnika reakcyjnego, pracuje w dziedzinie aparatów elektrycznych własnego pomysłu. Wydał skrypt dla uczniów średnich szkół zawodowych p. t. „Krótki zarys elektrotechniki”, a w 1919 r. ogłosił drukiem pracę o ogólnych problemach p. t. „Śladem ludzkiej myśli”.

INŻ. KAZIMIERZ MOSDORF

Dyrektor Krajowego Towarzystwa Meljoracyjnego
w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Matejki 1. 7.

Urodzony w 1878 r., ukończył Politechnikę Lwowską oraz Akademię Handlową we Wiedniu. Był Dyrektorem Fabryki Maszyn Młyńskich „Skoryna“, kierował Zakładami Ceramicznymi „Jelonki“ i był Kierownikiem Meljoracji na powiat warszawski.

INŻ. MIECZYŚLAW FEDORSKI

Rządowo upoważniony cywilny inżynier budowy.

KRAKÓW, ul. Garncarska 1. 9.

Urodzony w 1872 r., ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1906—1910 pracował w b. Namiestnictwie galicyjskiem przy regulacji Wisły w Szczu-
cinie i Ujściu Jezuickiem; w latach 1910—1913 zabudowywał górskie potoki w Krośnicy
nad Dunajcem, pracował przy budowie zapór na Krośnicy i jej dopływach. Od r. 1913
pracował w budownictwie miejskiem w Krakowie, gdzie obecnie prowadzi własne
przedsiębiorstwo budowy dróg i kanalizacji.

INŻ. FRANCISZEK POŁUDNIEWSKI

Dyrektor Robót Publicznych w Stanisławowie.

STANISŁAWÓW, ul. Grunwaldzka L. 2.

Urodzony w r. 1874 we Lwowie, ukończył w r. 1897 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W r. 1898 wstąpił do służby państwowej w b. Namiestnictwie we Lwowie; pracował przy regulacji Raby, Sanu i Wisłoki. W r. 1916 był kierownikiem Ekspozytury Budowlanej w Łańcucie, w r. 1920 kierownikiem Działu Odbudowy Kraju we Lwowie, a w r. 1922 kierownikiem Oddziału Regulacji Rzek w Stanisławowie, gdzie w r. 1927 mianowany został Dyrektorem Robót Publicznych.

INŻ. ADAM COLONNA WALEWSKI

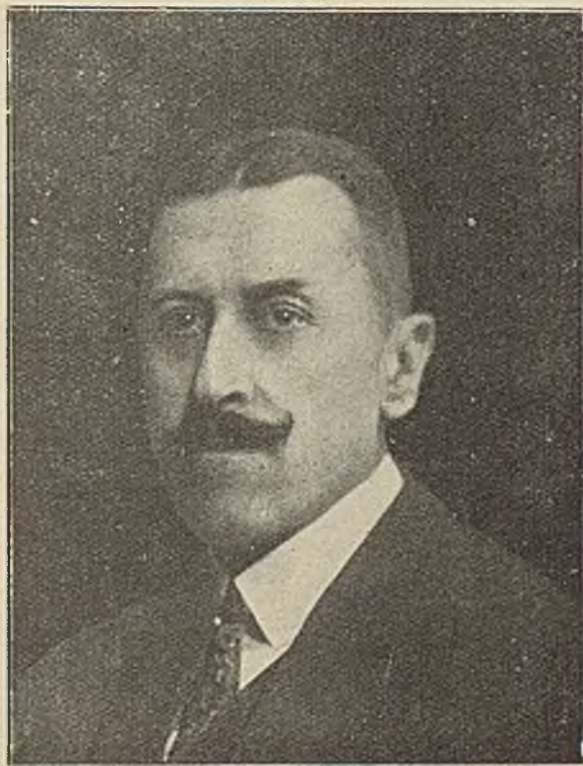
WARSZAWA, ul. Bracka L. 13.

Urodzony w r. 1875 w Międzyzdrojach w województwie Stanisławowskim. W r. 1900 uzyskał dyplom inżyniera na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, na którym był przez rok asystentem Prof. Dra Tadeusza Fiedlera przy Katedrze Teorii maszyn cieplnych.

W r. 1900 wstąpił do służby kolejowej w Stanisławowie, skąd wysłany został na kilkumiesięczną praktykę do fabryki „Siemens i Halzke” we Wiedniu; poświęcił się działowi zabezpieczenia ruchu pociągów. W r. 1907 powołany został na kierownika tego działu w Czerniowcach i pozostawał tam do końca wojny światowej, biorąc czynny i wybitny udział w narodowym życiu Polaków na Bukowinie.

Powołany w r. 1918 przez Politechnikę we Lwowie jako docent „Zabezpieczania ruchu pociągów”, porzuca służbę kolejową, przenosząc się równocześnie do przemysłu, w którym, zamieszkawszy od r. 1920 w Warszawie, zajmuje kierownicze stanowisko.

Za obronę Lwowa w r. 1918—1919 otrzymał odznakę honorową „Orleńską”.

INŻ. EDWARD ORTWEIN

Prezes Zarządu Fabryki Maszyn i Odlewni „Ortwein, Karasiński i Ska”, Członek Rady Polskiego Związku Przemysłowców Metalowych.

WARSZAWA, ul. Mokołowska L. 41.

Urodzony w r. 1880 w Warszawie. Studja wyższe ukończył w Politechnice Lwowskiej.

INŻ. TADEUSZ TYROWICZ

Major Wojsk Łączności, Szef Inżynierji Dowództwa Okręgu Korpusu Nr. VI we Lwowie.

LWÓW, ul. Piekarska L. 95.

Urodzony w r. 1893 we Lwowie, studjował na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej w latach 1910—1914. Od sierpnia 1914 r., przerwawszy studja, służył w Legionach Polskich przez cały czas wojny światowej, był w r. 1918 internowany w Huszt i Busty-haza, poczem do listopada r. 1918 ukrywał się w Warszawie. Od r. 1918 pracował w organizującym się dziale technicznym Ministerstwa Spraw Wojskowych, następnie w Departamencie Technicznym tego Ministerstwa, specjalizując się w dziale administracji wojskowej służby technicznej. Za prace na tem polu otrzymał Złoty Krzyż Zasługi. W latach 1925—1927 był kierownikiem Centralnych Warsztatów Łączności w Warszawie, która jako placówka techniczno-przemysłowa zatrudniała wówczas ponad 200 robotników. W r. 1927 został przeniesiony do Lwowa na stanowisko Szefa Inżynierji Dowództwa Okręgu Korpusu Nr. VI, na którym dotychczas pracuje.

INŻ. ROMAN PIOTROWSKI

Inżynier-architekt.

WARSZAWA, ul. Uniwersytecka L. 4.

Urodzony w r. 1895, studjował w Politechnice Lwowskiej od r. 1913, a dyplom inżyniera uzyskał po przerwie wojennej w r. 1924 na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Od tego czasu pracuje jako inżynier-architekt wolnopraktykujący.

INŻ. JÓZEF MIŃSKI

Inżynier-elektryk.

LWÓW, ul. Batorego L. 6.

Urodzony w Krakowie w r. 1896, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Pracuje w Polskim Radjo, w rozgłośni lwowskiej.

INŻ. KAZIMIERZ PANNENKA

Kierownik Państwowego Zarządu Architektoniczno-budowlanego we Lwowie.

LWÓW, ul. Czarnieckiego L. 16.

Urodzony w r. 1873 we Lwowie, ukończył Politechnikę Lwowską. Pracuje jako inżynier-architekt, zwłaszcza jako rekonstruktor starych budynków.

INŻ. WŁADYSŁAW FRANCISZEK NIEMCZEWSKI

Dyrektor Fundacji St. Hr. Skarbka i Kapitan rezerwy W. P.
LWÓW, ul. Potockiego L. 17.

Urodzony w r. 1879 w Oświęcimiu. Ukończył Wydział Rolny w Uniwersytecie w Krakowie, gdzie też otrzymał dyplom inżyniera-rolnika.

Do r. 1914 administrował własnym majątkiem, a z wybuchem wojny wstąpił do wojska. Po ukończeniu wojny polsko-bolszewickiej wystąpił z wojska w stopniu kapitana i objął posadę dyrektora dóbr Fundacji St. Hr. Skarbka, na którym to stanowisku do dnia dzisiejszego pozostaje.

INŻ. STANISŁAW KOZŁOWSKI

Radca miernictwa
JAROSŁAW.

INŻ. STANISŁAW JULJAN PIOTROWSKI

Dyrektor Fabryki Karabinów Państwowej Wytwórni Uzbrojenia w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Długa L. 6, m. 17.

Urodzony w 1893 r. w Nowym Targu, ukończył w r. 1920 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Oficer 1 pułku artylerji Legionów.

INŻ. LEON TOMBAK

LWÓW, ul. Fredry L. 7.

W r. 1913/14 otrzymał absolutorjum studjów w Politechnice Lwowskiej, a dyplom inżyniera uzyskany w r. 1919 w Politechnice we Wiedniu, nostryfikował w Politechnice Lwowskiej w r. 1925.

W r. 1914 powołany został do służby w armji austriackiej, a w r. 1918 wstąpił do służby w Wojsku Polskiem, pracując w oddziałach kolejowych w stopniu kapitana.

W czasie służby wojskowej wykonał szereg robót inżynierskich dla celów wojskowych, a od r. 1921 do chwili obecnej pracuje w przemyśle drzewnym.

INŻ. FRANCISZEK RACZYŃSKI

Kierownik Powiatowego Zarządu Drogowego w Łucku.

ŁUCK, Wydział Powiatowy, ul. Krakowska L. 33.

Urodzony w r. 1889 w Ustyjanowie, powiat Lisko-Łukowica w Małopolsce, ukończył w r. 1921 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W Armji Polskiej dosłużył się rangi kapitana.

Zajęty był w Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Tarnopolskiego z siedzibą we Lwowie w dziale regulacji miast, a następnie od r. 1923 zajmuje stanowisko kierownika Państwowego Zarządu Drogowego w Łucku, a od r. 1929 także kierownika Oddziału Techniczno-drogowego Sejmiku Powiatowego w Łucku.

Wykonywał odbudowę mostów zniszczonych w czasie wojny na rzece Stochodzie pod Baszówką, na rzece Styrze w Kołkach, w Łucku i budowę kilku innych mostów stałych i tymczasowych. Prowadził budowę dróg państwowych Łuck-Stojanów w Horochowie, Włodzimierz Wołyński-Łuck na odcinku Torczyn-Łuck i kilka innych odcinków dróg brukowanych; zajmował się konserwacją dróg bitych i brukowanych, a w zakresie prac pomiarowych wykonał zdjęcie miasta Rożyszcza.

Od wielu lat jest Sekretarzem Wołyńskiego Stowarzyszenia Techników i członkiem Redakcji Czasopisma „Wołyńskie Wiadomości Techniczne“, w którym umieszcza artykuły z działu drogowego i z życia technicznego na Wołyniu.

INŻ. MAKSYMILJAN TEOFIL DUDRYK

Kierownik budowy Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego w Warszawie, Inżynier Departamentu Budownictwa Ministerstwa Spraw Wojskowych, Wiceprezes W. K. S. „Legia”.

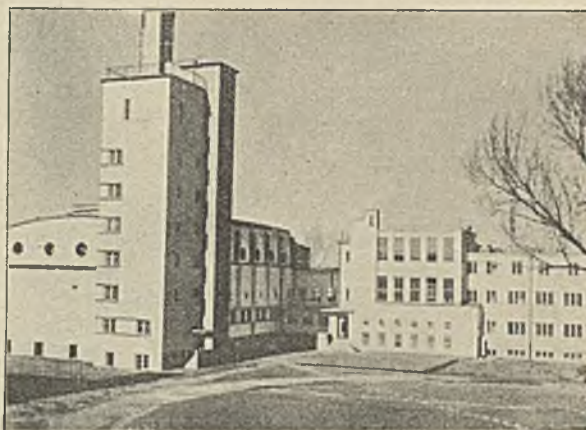
WARSZAWA, Bielany, C. I. W. F.

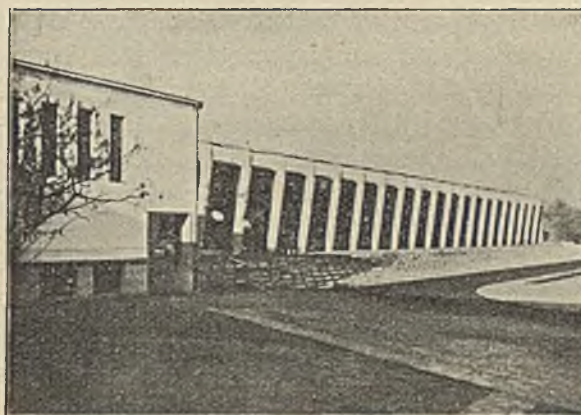
Centralny Instytut Wychowania Fizycznego na Bielanach koło Warszawy:

Przejazd.

Pływalnia, sale wykładowe.

Hala ćwiczeń

Urodzony w r. 1885 w Rudkach w Małopolsce, ukończył w r. 1910 Wydział Inżynierii Lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej. Zajmuje się specjalnie organizacją i prowadzeniem robót budowlanych, projektuje i wykonuje obiekty z zakresu budownictwa sportowego i dla celów wychowania fizycznego, projektuje i wykonuje roboty żelbetowe.

Przeprowadził budowę kolonii 48 domów mieszkalnych na Górze św. Jacka przy ul. Tarnowskiego we Lwowie; wykonał konstrukcje żelbetowe fabryki tytoniu w Zabłotowie i budowę gmachu Tow. „Gwiazdy” w Kołomyży; przeprowadził pomiary wysokościowe miasta Drohobycza, częściowo budowę Sądu Obwodowego w Tarnowie oraz przebudowę Zakładu kary dla kobiet im. św. Marji Magdaleny we Lwowie na cele Politechniki Lwowskiej, Zamku w Złoczowie i fabryki tytoniu w Monasterzyskach; przeprowadził budowę schroniska turystycznego w Jalu; następnie w Warszawie wykonał budowę żelbetowego basenu pływackiego, szatni i wieży skoków, ogrodu dziecięcego na 2,5 ha z pawilonami, projektował i przeprowadził przebudowę stadionu w Parku im. Króla Jana III i gmachu Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego, projektował i przeprowadził budowę stadionu im. Marszałka Piłsudskiego, a to: bieżni, toru kolarskiego 500 m. długości i gmachu trybun na 4.500 osób, wreszcie wykonał budowę Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego na Bielanach koło Warszawy, a to budynków i gmachów specjalnego przeznaczenia o kubaturze 131.000 m³ oraz urządzeń stadionów i terenu na 85 ha. Z ramienia M. R. P. kołaudował budowę domów urzędniczych na kresach wschodnich, brał udział w komisjach rzeczoznawców w sprawach fundowania, robót żelbetowych i budowlanych.

INŻ. WŁADYSŁAW KOHMANN FLORJAŃSKI

Profesor i Kierownik Wydziału Elektro-mechanicznego Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

LWÓW, Własna Strzecha L. 4.

Urodził się dnia 8. września 1880 r. Studja ukończył i złożył egzaminy państwowe na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Niemieckiej w Pradze.

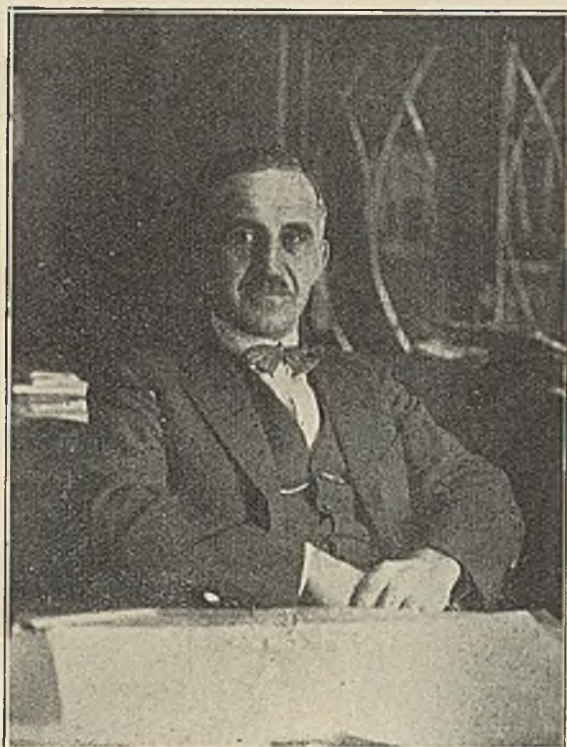
Pracę zawodową rozpoczął w fabryce maszyn i wagonów F. Ringhoffer w Czesko-morawskiej Fabryce Maszyn oraz w fabryce Inż. Kopecky'ego i Sp. w Pradze. Od r. 1907, po dziesięciomiesięcznym pobycie w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, poświęcił się studjom lotnictwa, praktykując w tej dziedzinie oraz w konstrukcji lekkich silników benzynowych w Berlinie (w Johannisthalu), w Pardubicach u inż. Kaspara i uczęszczając w r. 1911 na wykłady lotnictwa i budowy samochodów prof. Knollera na Politechnice we Wiedniu. W latach 1909—1916 wygłosił szereg odczytów z dziedziny lotnictwa i automobilizmu w Polskim Towarzystwie Politechnicznym, w Związku Awiatycznym Studentów Politechniki, w Związku Naukowo-literackim i t. d. we Lwowie, publikując szereg artykułów z tego zakresu w czasopismach. W latach 1912—1919 był docentem płatnym budowy i ruchu samochodów w Politechnice Lwowskiej oraz inspektorem technicznym Teatru Miejskiego we Lwowie. W r. 1913 Krajowy Sąd Karny mianował go stałym znawcą sądowym. W latach 1915—1919 był docentem płatnym encyklopedji maszyn na Wydziałach Inżynierji i Architektonicznym, w latach 1915—1919 oraz 1921—1927 docentem płat-

nym, zastępcą profesora oraz wykładowcą maszynoznawstwo ogólne i w latach 1918 i 1922—1926 wykładowcą młynarstwo zbożowe w Politechnice Lwowskiej. Poza tem od r. 1915 do 1919 był asystentem przy Katedrze Budowy Maszyn Kolejowych w tej Uczelni. W r. 1916 wstąpił

jako inżynier do technicznego biura spraw odbudowy kraju, a w r. 1917 został kierownikiem działu konstrukcyjnego Krajowego Zakładu Przemysłu Rolniczego oraz ekspertem technicznym b. Namiestnictwa (Centrali Krajowej dla gospodarczej odbudowy Galicji) we Lwowie. W listopadzie 1918 r. zaciągnął się do Wojska Polskiego. W grudniu 1918 r. został kierownikiem Motowagonów pancernych, a w r. 1919 naczelnikiem zdobytych składów żytmierskich, z których utworzył warsztaty samochodowe Dowództwa Frontu Galicyjsko - wołyńskiego i niemi kierował. W tym

roku został naczelnikiem okręgowych warsztatów samochodowych VI. Okręgu Generalnego we Lwowie, a w r. 1920 szefem wydziału technicznego wojsk samochodowych Ministerstwa Spraw Wojskowych w Warszawie. W r. 1921 został zastępcą Dowódcy 6. Dyonu Samochodowego, a w r. 1925 dowódcą tegoż Dyonu. W r. 1926 wystąpił z Wojska Polskiego i został mianowany profesorem i kierownikiem Wydziału Elektro-mechanicznego Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, na którym to stanowisku dotychczas pozostaje.

INŻ. JERZY HENRYK STRUSZKIEWICZ

Inżynier-architekt, Docent Akademii Sztuk Pięknych
i Wyższego Studium Handlowego w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Krupnicza L. 5.

Urodzony w r. 1883, studjował w Politechnice we Wiedniu, Lwowie, Karlsruhe, Paryżu i Dreźnie w latach 1909—1911.

Wykonał projekty i budowy: domu straży skarbowej w Jeleniu nad Przemszą, dworu w Proszkówach pod Bochnią, szkoły pielęgniarek Rockfeller w Krakowie, gmachu kliniki ginek-położn. Uniwersytetu Jagiellońskiego, kliniki chirurgicznej wewnątrz., Collegjum pedagogicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego i t. d.

Prowadził budowy: I. Domu na 48 mieszkań i II. Domu na 50 mieszkań dla Zakładu Pensyjnego w Krakowie, kliniki urologicznej Szpitala św. Łazarza i rozbudowy tego szpitala w Krakowie oraz przebudowy dawnego „Bazaru” na gmach „Ilustrowanego Kurjera Codziennego” w Krakowie i „Domów czynszowych”.

Kierował budową „Domu Górników” i „Willi” w Krakowie oraz probostwa i pensjonatu w Rabce.

Prowadził biuro architektoniczne wspólnie z Bł. p. Inż. Burstinem.

BŁ. P. INŻ. MAKSYMILJAN BURSTIN

Inżynier-architekt.

KRAKÓW, ul. Krupnicza L. 5.

Urodzony w r. 1886, studjował w Politechnice Lwowskiej, a praktykował we Lwowie i Wiedniu.

Wykonał projekty domów we Lwowie: przy pl. Smolki L. 5 i róg ul. Batorego i Fredry; otrzymał szereg nagród konkursowych, jak z Tow. Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej, I. nagrodę na projekt nowego gmachu uniwersyteckiego we Lwowie (w r. 1913), I. nagrodę za projekt hotelu Bristol w Krakowie (w r. 1912), I. nagrodę za projekt domu ludowego im. Witosa w Krakowie (w r. 1922), V. nagrodę na konkursie Biblioteki Jagiellońskiej (w r. 1928) i t. d. Współpracował z Inż. Struszkiewiczem przy projektach gmachów Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Wykonał projekty i budowy szeregu domów i will, jak pensjonat „Primavera” w Rabce, plebanja w Rabce, dom „Bractwa Górniczego” w Krakowie, dwa projekty gmachów towarzystwa ubezpieczeniowego „Feniks” w Krakowie i t. d.

Zmarł w marcu 1932. Cześć Jego pamięci.

INŻ. MARJAN CZERWIŃSKI

Inżynier-hydraulik, rządowo upoważniony do wykonywania melioracji, Porucznik rezerwy, Kierownik biura melioracyjnego Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego w Krakowie, Członek Wydziału Krajowego Towarzystwa Rybackiego, Starszy Asystent Uniwersytetu Jagiellońskiego, b. Asystent Politechniki Lwowskiej.

KRAKÓW, ul. Zyblikiewicza L. 5.

Urodzony w r. 1893 w Chrzanowie w Małopolsce, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej.

W czasie studiów był Przewodniczącym Towarzystwa Wzajemnej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej i jako taki przeprowadził połączenie tego Towarzystwa z Towarzystwem Bratniej Pomocy. Był wówczas Członkiem Wydziału tego ostatniego Towarzystwa, Technicznego Koła Towarzystwa Szkoły Ludowej i Przewodniczącym Czytelni Akademickiej we Lwowie.

Pracując zawodowo, wykonał dotychczas szereg projektów melioracyjnych, z których wymieniamy niektóre: „Kultura torfów i projekt gospodarstwa rybnego w Rzemieniu koło Mielca“, „Projekt gospodarstwa rybnego w Bieruniu Nowym koło Pszczyny“, „Projekt gospodarstwa stawowego w Pobiedniku koło Miechowa“, „Projekt drenowania gruntów ornych w Wilamowicach koło Białej“, „Projekt drenowania gruntów i melioracji łąk w Kossowej koło Kolbuszowej“ i t. d.

Pozatem ogłosił szereg artykułów w czasopismach: „Przewodnik Kółek Rolniczych“, „Rolnik“, „Przyroda i Technika“ i „Inżynierja Rolna“; z ważniejszych wśród nich, drukowanych także osobno, wymieniamy: „Użycie wody dla celów gospodarczych w starożytności“, „Obecny stan melioracji rolnych w Polsce“, „Drenowanie systemem chodników kreta“ oraz rozdział p. t. „O melioracji pastwisk“ w pracy p. t. „Ankieta pastwiskowa Województwa Krakowskiego“.

INŻ. STANISŁAW DĘBICKI

Naczelnik Wydziału Teletechnicznego Ministerstwa Poczty i Telegrafów.

WARSZAWA, ul. Ludna L. 9.

Urodzony w r. 1886 w Oświęcimiu, ukończył w r. 1908 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

Po odbyciu służby wojskowej w marynarce wojennej, którą ukończył jako oficer w charakterze rezerwowego inżyniera marynarki, odbył praktykę w hutach żelaznych Dnieprowskiego Towarzystwa Metalurgicznego. W r. 1910 powrócił do kraju i wstąpił do służby państwowej w austriackim Zarządzie Poczty i Telegrafów, zrazu w Dyrekcji lwowskiej, później w Sekcjach konserwacji telegrafów i telefonów w Krakowie i w Nowym Sączu. W czasie wojny światowej był cywilnym kierownikiem budowy telegrafów i telefonów w Małopolsce i na Węgrzech.

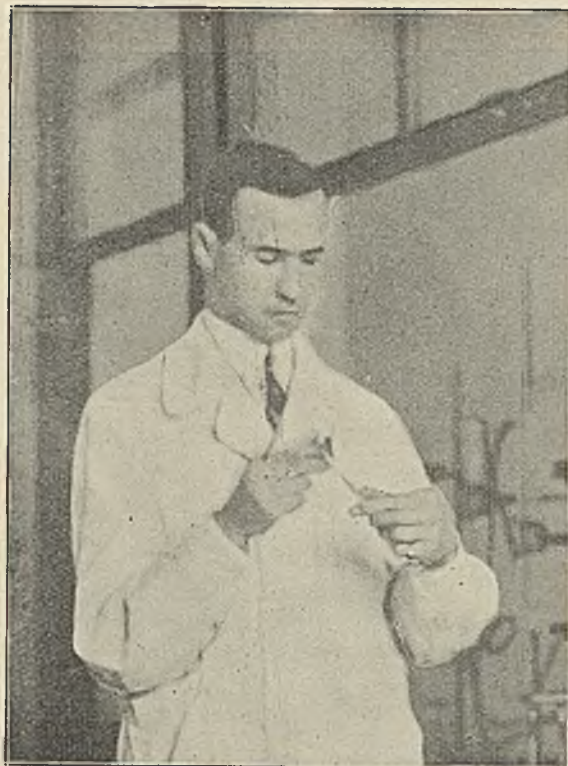
Z chwilą powstania Państwa Polskiego przejmował od okupantów na rzecz Rządu Polskiego urządzenia telegrafów i telefonów na terenie kielecko-radomskim, a w r. 1919 mianowany został naczelnikiem wydziału telegraficzno-telefonicznego Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Łodzi. W r. 1920 przeniósł się do Poznania, gdzie objął wykłady technologii metali w Państwowej Szkole Budowy Maszyn. W związku z temi wykładami urządził Laboratorium Metalograficzne i wydał w r. 1922 „Słownik elektrotechniki prądów słabych“, a w r. 1925 pracę p. t. „Pomiary i narzędzia do pomiarów warsztatowych“.

W czasie wojny bolszewickiej był urzędnikiem wojskowym w oddziale łączności Dowództwa Okręgu Generalnego w Poznaniu. W r. 1927 powrócił do państwowej służby pocztowo-telegraficznej, zrazu jako naczelnik wydziału telegraficzno-telefonicznego Dyrekcji poznańskiej, a obecnie jest naczelnikiem wydziału teletechnicznego Ministerstwa Poczty i Telegrafów.

INŻ. DR. ALEKSANDER TYCHOWSKI

Inżynier-chemik, Doktor nauk technicznych, Zastępca Profesora technologii rolniczej w Politechnice Lwowskiej, Kierownik Państwowych Kursów Gorzelniczych w Dublanach.

DUBLANY koło Lwowa.

Urodzony w r. 1900 we Lwowie, ukończył w r. 1922 Wydział Chemiczny Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom inżyniera-chemika, poczem w r. 1925 promował się na tym Wydziale na doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy p. t.: „Studja nad erythrodekstrynami”. W latach 1918—1920 brał udział w wojnach przeciwko ukraińcom i bolszewikom. W latach 1920—1928 pełnił na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej obowiązki zrazu młodszego, później starszego asystenta, a w końcu adjunkta Katedry Śp. Prof. Inż. Wiktora Syniewskiego, którego zastępował w latach 1925—1927. W r. 1927/8 odbywał jako stypendysta specjalne studja w Berlinie, poczem od r. 1928 objął zastępstwo profesora technologii rolniczej na Wydziale Rolniczo-lasowym Politechniki Lwowskiej, które pełni dotychczas, będąc zarazem Kierownikiem Państwowych Kursów Gorzelniczych w Dublanach.

Ogłosił drukiem następujące prace naukowe:

1. wspólnie ze śp. Syniewskim: „Untersuchungen über Diastase, IV” (Bioch. Ztft. Bd. 192).

2. „Studja nad erythrodekstrynami”.

3. wspólnie z F. Polakiem: „Über die Umwandlung der α -Diastase in β -Diastase” (Bioch. Ztft. Bd. 192).

4. wspólnie z M. Kobel: „Biochemische Spaltung des Zuckers nach der zweiten Vergärungsform unter dem Einfluss von Carbaminsäurehydrazid und Thio-carbaminsäurehydrazid. Isolierung von Acetaldehyd und Glycerin” (Bioch. Ztft. Bd. 199).

5. wspólnie z M. Kobel: „Über eine schnell verlaufende Umwandlung von Hexose-di-phosphat in Lactat unter dem Einfluss des typischen Milchsäurebildners Bacillus Delbrücki” (Bioch. Ztft. Bd. 209).

6. wspólnie z F. Polakiem: „Beiträge zur Chemie der Stärke vom diastatischen Standpunkt aus betrachtet” (Bioch. Ztft. Bd. 214).

EDMUND ZIELENIEWSKI

Dyrektor firmy: Polskie Zakłady Babcock-Zieleniewski S. A. Sosnowiec.

SOSNOWIEC.

Urodził się w r. 1893 w Krakowie, skończył szkołę średnią w Krakowie, potem studjował budowę maszyn na Politechnice w Gdańsku; wybuch wojny światowej uniemożliwił złożenie egzaminu. Podczas wojny światowej służył jako oficer saperów w armji austriackiej. Przewrót zastał go w Krakowie, gdzie z polecenia gen. Roji odebrał z rąk austriackich fort na Kopcu Kościuszki w Krakowie. Podczas wojny polsko-bolszewickiej pracował dla armji w fabryce krakowskiej firmy „Zieleniewski i Fitzner-Gamper“, w tym czasie był kierownikiem warsztatów tejże fabryki, będąc równocześnie członkiem Rady Zawiadowczej i Komitetu Wykonawczego tej spółki. Od roku 1921 do 1929 prowadził w charakterze drugiego dyrektora fabrykę lwowską i następnie fabrykę krakowską tej firmy.

W roku 1929 objął kierownictwo Sp. Akc. Babcock-Zieleniewski w Sosnowcu.

INŻ. STANISŁAW SURZYCKI

Naczelny Dyrektor Tow. Starachowickich Zakładów Górniczych S. A., Wiceprezes Tow. Fabryk Maszyn K. Rudzki i Ska w Warszawie i Prezes Tow. Kredytowego Przemysłu Polskiego.

WARSZAWA, ul. Warecka L. 15.

Urodził się w Lublinie w r. 1874, a Politechnikę ukończył w Karlsruhe. Zajmuje się specjalnie hutnictwem żelaznem i produkcją wyrobów przemysłu wojennego. Przeprowadzał budowę i modernizację wielu zakładów metalurgicznych w Rosji (Zakładów Putiłowskich, Zakładów Briańskich, Stoczni w Mikołajewie, Fabryki Parowozów w Charkowie). Od r. 1919 pracuje w Polsce nad budową Zakładów Przemysłu Wojennego w Starachowicach. Ogłosił drukiem szereg prac z zakresu hutnictwa, a zwłaszcza stalownictwa, w „Gornoj Żurnal” (Rosja), w „Przeglądzie Technicznym” w Warszawie, w „Stahl und Eisen” (Niemcy) i w „Iron and Steel Institute” (Anglja).

INŻ. DR. CZESŁAW KŁOŚ

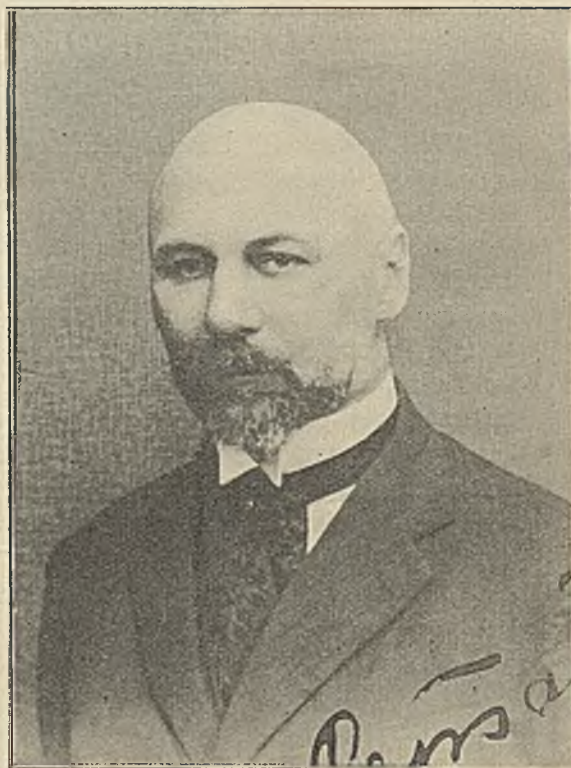
WARSZAWA, Włochy.

Urodzony w 1881 r. w Poznańskim, uczęszczał do szkół średnich w Poznaniu, studjował przyrodę i Politechnikę w Berlinie, kończąc Wydział Inżynierji Budowlanej tamże. Pracował jako inżynier w Belgji, południowych i zachodnich Niemczech, gdzie brał bardzo żywy udział w ruchu narodowym wychodźstwa polskiego. Wskutek trudności administracyjnych, zastosowanych doń przez policję pruską, wyjechał w 1912 r. — za ówczesną granicę — do Warszawy, obejmując jedno z kierowniczych stanowisk w Tow. Akc. „Martens i Daab” w Warszawie. Tutaj zastała go wojna, a Rosjanie deportowali go jako obcokrajowca w pierw do Orenburga, a później w stepy Kirgijskie.

Po powrocie do kraju w 1921 r. objął we wspomnianej firmie dawne swoje stanowisko. W tym czasie uzyskał stopień doktora nauk technicznych z dziedziny statyki na Politechnice Lwowskiej.

W 1927 r. założył własne przedsiębiorstwo, wykonując roboty z dziedziny inżynierji budowlanej.

Jest współpracownikiem szeregu pism fachowych oraz autorem kilkunastu prac tak z dziedziny techniki budowlanej jak i ze sportu i gimnastyki, których był zawsze tak teoretycznym, jak i praktycznym wyznawcą.

INŻ. HENRYK SOSONKO

WARSZAWA, Aleja Frascati 2, tel. 940-21.

Po ukończeniu Politechniki Lwowskiej w roku 1910 wstąpił do Wyższej Technicznej Szkoły w Moskwie, którą ukończył w r. 1912, poczem pracował w Rosji, budując: wodociągi, elektrownię, sieć na światło dla Mikołajewska w samarskiej gubernji; współpracował w elektryfikacji moskiewskiego obszaru węglowego i prowadził budowę kilku okręgowych elektrowni.

Od roku 1922 pracuje w kraju wyłącznie w budownictwie. Dotychczas kierował wykonaniem szeregu budynków na linii Zgierz—Łęczyca, szkoły powszechnej przy ul. Bema w Warszawie, basenu amunicyjnego na Westerplatte w Gdańsku, domu kolejowego przy Dworcu Wileńskim, Głównego Pawilonu Akademickiego przy ul. Grójeckiej, gmachu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy Al. Szucha. Od r. 1929 jest współwłaścicielem firmy: „Przedsiębiorstwo Robót Inż. Budowlanych H. Sosonko, W. Wojciechowski Inż., Krucza 8, Warszawa, która to firma między innymi robotami wykonała budowę Banku Gospodarstwa Krajowego w Warszawie.

INŻ. ARCHITEKT TADEUSZ MICHEJDA

Prezes Związku Architektów na Śląsku, Członek Komisji Urbanistycznej miasta Katowic, prowadzi własną pracownię architektoniczną w Katowicach, ul. Poniatowskiego L. 19.

Urodzony w 1895 r. w Olbrachcicach na Śląsku Cieszyńskim (Czechosłowacja), ukończył w 1924 r. Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej. Zaprojektował i przeprowadził budowę kilkudziesięciu budynków: szkół, ratuszów, sklepów, domów biurowych, teatrów, will, domów mieszkalnych i budynków przemysłowych.

INŻ. LECH NIEMOJEWSKI

Architekt, zast. Profesora w Politechnice Warszawskiej i Profesor Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Wilcza L. 35.

Urodzony w Sosnowcu w 1894 r., ukończył w Warszawie Szkołę Handlową Zgromadzenia Kupców, poczem studjował w wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, w Politechnice Lwowskiej, w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie i w Politechnice Warszawskiej, którą ukończył w 1922 r. W latach 1922—1927 był asystentem Katedry Projektowania Wiejskiego i Katedry Architektury Polskiej w Politechnice Warszawskiej, poczem w r. 1928, po śmierci ś. p. Prof. Stanisława Nowakowskiego powołany został na Jego zastępcę na Katedrze Architektury i Sztuki Nowożytnej oraz na stanowisko wykładowego historii sztuki w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie.

Przeprowadził rekonstrukcję kaplicy królewskiej w Łazienkach, przystosował dawną cerkiew św. Aleksandra Newskiego w Łazienkach do potrzeb kultu rzymsko-katolickiego, jako kaplicy pałacowej Prezydenta Rzeczypospolitej. Zaprojektował wnętrza pałacu Władysława Kościelskiego w Warszawie, w którym mieści się Poselstwo Stanów Zjednoczonych Ameryki Półn. Zaprojektował wnętrza

wagonów salonowych dla Naczelnego Wodza i dla Prezydium Rady Ministrów. Zaprojektował i kierował budową budynku stacji kolejowej Szarlej—Piekary na Górnym Śląsku i wielu innych obiektów.

Ogłosił drukiem szereg prac, a między nimi: „Przewodnik po Łazienkach Królewskich“, Warszawa 1922; „Wnętrza architektoniczne Pałaców Stanisławowskich“, Warszawa, 1927, T. I. Biblj. Zakł. Arch. Polsk. Polit. Warsz.; obydwie te prace wyszły z zasiłku Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, a nakład „Przewodnika“ jest wyczerpany; „Ulice miasta nowoczesnego“, referat na I. Polskim Kongresie Drogowym, ogłoszony drukiem w „Pracach I. Polskiego Kongresu Drogowego w Warszawie w 1928 r.“; „Dział Sztuki w Muzeach Regionalnych“, artykuł w książce

zbiorowej „Muzea Regionalne“, Warszawa, 1928, T. I. Biblioteki Regionalnej. W druku znajduje się rozprawa doktorska p. t. „Złudzenia optyczne w architekturze“, wydana z zasiłku Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

INŻ. ANDRZEJ MICHAŁ KAROL KŁECZEK

Starszy Radca Budownictwa i Naczelnik Wydziału Inżynierji Miejskiej w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Szlak L. 20.

Urodzony w 1871 r. w Głogowie koło Rzeszowa, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej, był asystentem śp. Prof. Józefa Rychtera przy Katedrze Robót Wodnych w latach 1886—1897. Wykonał trasę kolei Tarnopol-Zaleszczyki w r. 1897. Prowadził budowę wodociągu krakowskiego pod kierownictwem śp. Inż. Romana Ingardena w latach 1897—1904. Prowadził studia nad zabezpieczeniem miasta Krakowa przed powodzią, kanalizacją Wisły i budową portu — pod kierownictwem Prof. Tadeusza Sikorskiego w latach 1904—1906. W okresie 1901—1903 wykładał w Wyższej Szkole Przemysłowej w Krakowie naukę mierznictwa, budownictwa drogowego, wodnego i budowę mostów i wykonał stację wodną dla Gazowni i Elektrowni Miejskiej. W r. 1906 objął prace techniczne nad rozszerzeniem Wielkiego Krakowa i jego asanizacją. W r. 1909 mianowany kierownikiem Wydziału Inżynierji Miejskiej, dotychczas pracuje na tem stanowisku. Podczas wojny w r. 1915 został sekretarzem Krakowskiego Komitetu Odbudowy Kraju, a w r. 1917 członkiem Rady Przybocznej b. Namiestnictwa w Centrali

dla odbudowy b. Galicji. Za graficzne rozwiązanie działania zlewni miejskiej otrzymał od Komitetu Wystawy przyrodniczo-lekarskiej i higienicznej X. Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich we Lwowie w r. 1907 dyplom uznania. Ogłosił drukiem rozprawy:

1. Rozszerzenie Krakowa — Pamiętnik V. Zjazdu Techników Polskich we Lwowie w roku 1910.

2. Młynówka Królewska w Krakowie — Kraków, 1914.

3. Komitet obywatelski, a sprawa odbudowy kraju — Wydawnictwo Obyw. Komitetu odbudowy wsi i miast — Kraków, 1916.

4. Odwodnienie naszych miast i miasteczek — Czasopismo Krak. Tow. Techn., Rok I. 1917 Nr. 2 i 3.

5. O konkursie na wylot ulicy Wolskiej — Czasopismo Krak. Tow. Techn., Rok I, 1917, Nr. 4 i Rok II, Nr. 2.

6. Profil podłużny i poprzeczny ulic miejskich — Czasopismo Krak. Tow. Techn., Rok III, Nr. 11, 12 i Rok IV Nr. 1.

7) Plany regulacyjne Wielkiego Krakowa — Architekt Nr. 1—2 1932 — XXV, odczyt wygłoszony 2. 10. 1930 na I-szej Konferencji Urbanistów Polskich Kraków—Katowice — 2—3 4/10 1930.

DYDUSZYŃSKI ZDZISŁAW

Inżynier Miejskich Zakł. Elektr.

Lwów, ul. Wronowskich L. 3.

INŻ. WŁADYSŁAW STARKEL

WARSZAWA, ul. Górnośląska L. 16.

Urodzony w 1887 r. we Lwowie, ukończył w 1909 r. Wydział Chemiczny Politechniki Lwowskiej. Do roku 1931 pracował w przemyśle naftowym, obecnie w przemyśle Górnośląskim.

Ś. P. INŻ. WŁODZIMIERZ CHUDZIKIEWICZ

Urodzony w r. 1878 we Lwowie, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej w r. 1904, poczem wstąpił do służby państwowej w oddziale technicznym Starostwa w Tarnowie, gdzie pracował do r. 1907 przy regulacji Wisły. W r. 1907 przeniesiony został do Kołomyji, gdzie wykonywał pomiary i projekty regulacji Prutu i Czeremosza. W czasie wojny pełnił służbę na terenie okupowanym przez armję austriacką w Stopnicy i tam pozostawał w charakterze inżyniera drogowego do r. 1919. W tym roku przeniesiony został do Lwowa, a następnie na własną prośbę do Kołomyji, gdzie w r. 1920 objął kierownictwo Państwowego Zarządu Wodnego. Pracował nad zagadnieniem spławu na Czarnym i Białym Czeremoszu, biorąc udział w pracach polsko-rumuńskiej komisji dla tego problemu i opracowując projekty zbiorników wody, m. i. kłauzy Łostuń na Czarnym Czeremoszu. Zmarł w r. 1929. Społeczeństwo utraciło w Nim Obywatela kryształowego charakteru i szczególnej pracowitości.

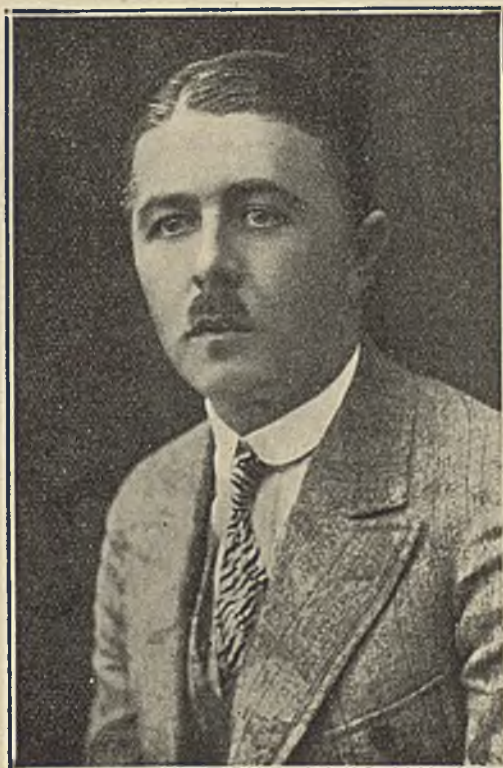

INŻ. JÓZEF TADEUSZ BURGIELSKI

Architekt Miejski.

JASŁO, Magistrat.

Ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1922.

INŻ. JAN NOWACKI

Kierownik referatu mobilizacji przemysłowej
Województwa Kieleckiego.

KIELCE, ul. Słowackiego 1. 3. II. p.

Urodzony w Grzymaczowie woj. Łódzkie, ukończył szkołę średnią w Kaliszu w r. 1924, zaś w czerwcu r. 1928 uzyskuje dyplom inżyniera na Wydziale Chemii Politechniki Lwowskiej.

W czasie swej praktyki zawodowej pracował w Państwowej Wytwórni Prochu w Zagożdżonie i w Naukowej Organizacji Gorzelnictwa.

INŻ. ALEKSANDER GAŁEK

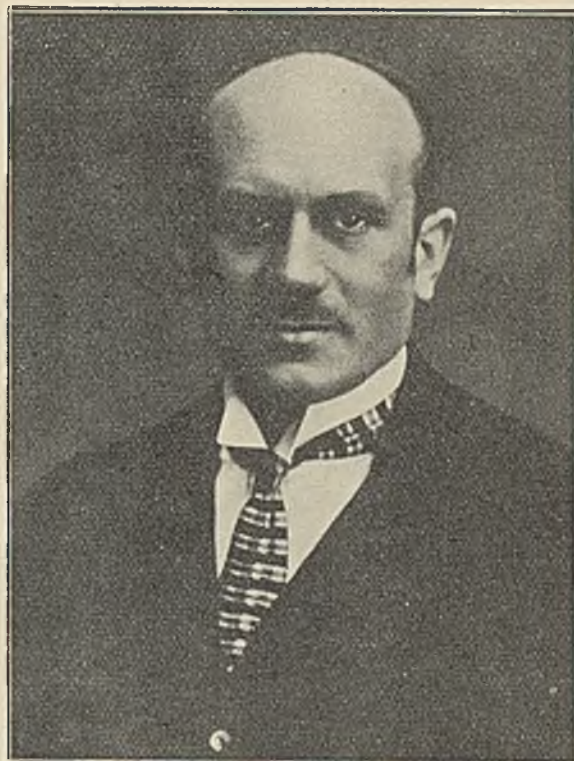
Urodzony w Krakowie w roku 1894, studja średnie ukończył w Tarnowie, zaś studja wyższe na Wydziale Inżynierji we Lwowie, uzyskując w roku 1926 dyplom inżyniera.

PROF. INŻ. FR. SUCHORZEWSKI

Profesor Politechniki Warszawskiej i Wyższej Państwowej Szkoły Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Warszawie.

WARSZAWA, ul. Polna 62/8.

Urodzony w Warszawie w roku 1881 ukończył szkoły średnie w Sosnowcu, studia wyższe w Lwowskiej Politechnice. Praktykę zawodową rozpoczął w roku 1910 jako konstruktor w firmie „Ortwein, Karasiński i Ska“, gdzie po 3 letniej pracy objął kierownictwo działu budowy lokomobil przemysłowych, pomp i specjalnych urządzeń dla przemysłu chemicznego, elektrowni, wodociągów i kanalizacji. Po przerwie spowodowanej wojną, powołany zostaje do pracy naukowo-pedagogicznej w Politechnice Warszawskiej i Wyższej Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Warszawie. W roku 1921 obejmuje kierownictwo naczelne konstrukcyjne i techniczne wszystkich 4 działów konstrukcyjnych firmy „Orthwein, Karasiński i Ska“.

INŻ. EDWARD ANDRZEJ JAKÓBOWICZ

LWÓW, ul. św. Teresy L. 2.

Urodzony w roku 1891 we Lwowie, kończy w roku 1923 studia na Wydziale Budowy dróg i mostów Politechniki Lwowskiej, otrzymując w tymże roku dyplom inżyniera Dróg i Mostów. W czasie wojny światowej odbył całą kampanię najpierw w armii austriackiej następnie w armii polskiej wracając z niej w stopniu kapitana rezerwy 6. pułku saperów odznaczony orderem Virtuti Militari. Jako student należał do inicjatorów budowy II. Domu Techników, a w czasie budowy piastował przez pół roku stanowisko kierownika „Drużyn Robotniczych“. Praktykę zawodową rozpoczął w firmie „Tres“ Towarzystwo Robót Technicznych, pracował następnie w firmie budowlanej „Brzuchowice“ przy budowie pomieszczeń dla Korpusu Ochrony Pogranicza a w 1927 założył firmę budowlaną „Inżynier O. i E. Ungerowie i E. Jakóbowicz“ stając się współwłaścicielem.

INŻ. STANISŁAW JASILKOWSKI

Urodzony dnia 20. listopada 1892. r. w Czerniowcach na Bukowinie, ukończył tamże studia gimnazjalne w r. 1912. akademickie na Politechnice Lwowskiej, uzyskując dnia 16. czerwca 1924. r. dyplom inżyniera elektryka. Praktykę mechaniczną odbył równoległe ze studjami gimnazjalnymi, pracując w czasach wolnych od zajęć szkolnych we fabryce maszyn F. Schuster w Czerniowcach, od lipca 1905 r. do października 1912 r. Wcielony z początkiem wojny światowej w szeregi armii austriackiej, w której uzyskał stopień oficera piechoty, dostał się w r. 1915. do niewoli rosyjskiej jako jeńiec wojenny, pozostając w niej do 1920. r. Podczas pobytu w niewoli zajmował się począwszy od 1917. r. budową urządzeń elektrycznych dla światła i siły, w Taszkencie i okolicach; od lipca 1918. r. do lipca 1920. r. był naczelnym kierownikiem belgijskiego towarzystwa „Tramways de Taschkent“, eksploatującego w Taszkencie miejskie koleje elektryczne oraz elektrownie dla światła i siły. Po powrocie do kraju, był od lipca 1921. r. do czerwca 1924. r. asystentem przy katedrze pomiarów elektrotechnicznych Politechniki Lwowskiej, od czerwca 1924 r. jest adiunktem tej katedry,

Celem dalszego kształcenia się i specjalizo-

wania w dziedzinie kolejnictwa elektrycznego i wysokich napięć, wyjeżdża dzięki pomocy Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do Szwajcarii, gdzie pracuje od lipca do grudnia 1925. r. jako inżynier u firmy Brown Boveri, wykonując między innymi samodzielnie projekt elektryfikacji jednofazowej kolei normalnotorowej Wädenswil-Einsiedeln i Pfäffikon-Arth Goldau.

Obok adjunktury przy katedrze pomiarów elektrotechnicznych, otrzymuje na Politechnice Lwowskiej począwszy od roku 1926. wykłady zleczone z „zasad elektrotechniki“ (Wydział mechaniczny), z „techniki wysokich napięć“ oraz z „kolei elektrycznych“.

Prócz pracy na Politechnice Lwowskiej, zajmuje się udzielaniem porad z dziedziny urządzeń elektrycznych, - wykonał projekty elektryfikacji miast Zborowa oraz Brodów, z których ostatni został zrealizowany w r. 1930. Pozatem występo-

wał jako niezależny doradca i rzeczoznawca w Sp. Akc. „Azot“ w Jaworznie, w Sp. Akc. dla Eksploatacji Soli Potasowych w Kałuszu oraz w szeregu elektrowni miejskich, między innymi i miasta Lwowa. Ostatnio brał udział w pracach Komisji Rady Technicznej Ministerstwa Komunikacji, rozpatrującej elektryfikację warszawskiego węzła kolejowego.

INŻ. TEODOR MYSTKOWSKI

ZAGOŹDŻON.

Urodzony w r. 1880 w Zarembach-Świąchach koło Łomży, ukończył w r. 1911 studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, poczem do r. 1912 studjował nadal w Instytucie Elekrotechnicznym w Grenoble we Francji. W latach 1913—1914 pracował jako konstruktor w biurze technicznym Zakładów Ostrowieckich. W r. 1915 wyjechał do Rosji na Ural w charakterze szefa biura technicznego w Białoreckiej hucie żelaznej. Pracował tam nad projektami pieców martenowskich, wielkich pieców i walcowni żelaza i opracowywał urządzenia transportowe dla tych działów. Opracował tam także projekt przejścia z paliwa węglem kamiennym i drzewnym na ropę naftową. W r. 1919 do zakresu jego czynności weszło także kierownictwo wydziałem elektrycznym i gospodarką ciepłą Białoreckiego Okręgu. W r. 1921 powrócił do kraju i objął stanowisko szefa wydziału elektrycznego Zakładów Ostrowieckich. Od r. 1928 zajmuje stanowisko szefa wydziału elektrycznego Państwowej Wytwórni Prochu i Materiałów Kruszących koło Kozienic.

INŻ. EDWARD ŁUCZAK

ZAGOŹDŻON.

Urodzony w Żmerynce w r. 1900, ukończył studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej w r. 1926. W latach 1925—1928 pełnił obowiązki asystenta Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, a od r. 1928 pracuje w Państwowej Wytwórni Prochu w Zagożdżonie, obecnie na stanowisku zastępcy kierownika wydziału Dynamonu, zajmując się specjalnie fabrykacją górniczych materiałów wybuchowych. Ogłosił drukiem pracę naukową pt.: „Przyczynki do znajomości hydratów szczawianu wapniowego” (Roczniki Chemiczne, 1929).

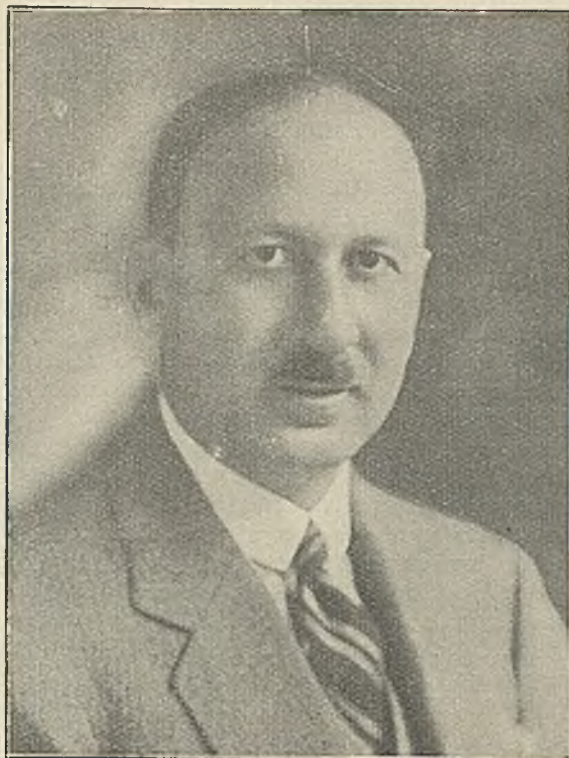
INŻ. DR. JÓZEF TAUB

KRAKÓW, ul. Garncarska L. 5.

Urodzony w roku 1889 we Lwowie, odbywał studia techniczne na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej otrzymując w roku 1911 tytuł inżyniera, zaś w roku 1918 na podstawie pracy naukowej p. t. „O utwardzonych belkach żelbetowych” tytuł doktora nauk technicznych.

Swą pracę zawodową odbywał w biurze mostowym firmy „L. Zieleniewski, Ska akcyjna w Krakowie”, w przedsiębiorstwie robót żelbetowych i betonowych „G. A. Wayss Sp. z o. o.” we Wiedniu, a po przebyciu wojny światowej, w której brał czynny udział, po powrocie do kraju, objął w roku 1919 stanowisko dyrektora firmy „Spółnia budowlana Stryjenski, Mączyński, Korn Sp. z o. o.” w Krakowie. Na tem stanowisku rozwinął specjalnie dział betonowy i żelbetowy oraz budowę mostów.

Na polu naukowym pracuje specjalnie w dziedzinie zastosowań spawania elektrycznego wkładek żelaznych w budownictwie żelbetowym, a jako członek Rady Cementowej przy Związku Fabryk Portland-Cementu w Warszawie, bierze żywy udział w pracach tej Rady opracowując też specjalnie „Warunki szczegółowe wykonywania robót betonowych” gdzie miał sposobność odpowiedniego wyzyskania swych doświadczeń w tej dziedzinie robót.

INŻ. DR. LUDWIK WASILEWSKI

Kierownik Działu Przemysłu Nieorganicznego i Elektrochemicznego Instytutu Badawczego w Warszawie.

WARSZAWA, pl. Inwalidów 3 m. 34.

Urodzony w Zamościu w roku 1891 uzyskał w roku 1919 dyplom inżyniera, zaś w trzy lata potem doktorat na Wydziale Chemji Technicznej Politechniki Lwowskiej

Następujące publikacje ogłosił drukiem:

1) Ze studjów nad rozkładem glin, 2) Zastosowanie chiolitu do elektrolizy Al_2O_3 , 3) Problemat glinowy w Polsce, 4) Przyczyny do elektrolitycznego odżelaziania soli glinowych, 5) Prof. Dr. h. c. Ignacy Mościcki, Prezydent R. P. i jego działalność na polu nauki i przemysłu, 6) Piec obrotowy dla otrzymywania soli glinowych z gliny, 7) Z badań nad materiałami do izolacji cieplnej, 8) Stan obecny odsiarkowywania gazów koksowniczych, 9) Glin i problem jego produkcji, 10) Elektrolityczne otrzymywanie cianku, 11) Siarczan amonowy z gipsu, 12) Straty materiałowe i korozja aparatury przy odparowywaniu roztworu azotanu amonowego, 13) Krzemianowanie wapieniaków dla celów drogowych, 14) Próby zastosowania nowej metody laboratoryjnego badania mieszanek kamienia, asfaltu i smoły, 15) Przyczynę do poznania szybkości hydrolizy roztworów różnych szkielek wodnych.

JAN KAZIMIERZ OLPIŃSKI

Artysta-malarz, Profesor Państwowej Szkoły Technicznej
i Wykładający w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Teatyńska L. 8.

Urodzony w r. 1875 we Lwowie, studjował w Akademii Sztuk Pięknych w Monachjum, w Paryżu i w szkole specjalnej Akademii Sztuk Pięknych we Wiedniu, otrzymując w Monachjum odznaczenie, w Paryżu „*mention honorable*” i srebrny medal, a we Wiedniu medal złoty.

Obok działalności artystycznej poświęcił się także pracy dydaktycznej; był nauczycielem rysunków w Szkole Realnej w Krakowie i Żywcu, a po powstaniu Państwa Polskiego został powołany na stanowisko profesora Wydziału Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, na którym obecnie pracuje. Od r. 1930 powołany został przez Wydział Ogólny Politechniki Lwowskiej do wykładów na Grupie rysunkowej.

Wziął udział w licznych wystawach w kraju i zagranicą, ciesząc się wielkiem powodzeniem; wykonał długi szereg portretów, obrazów o treści rodzajowej, historycznej i religijnej, pejzaży itd.; do ważniejszych z pośród nich należy zaliczyć „Przysięgę legionistów na rynku żywieckim przed odmarszem w sierpniu 1914 r.” (własność Gminy miasta Żywca), „Manifestację przeciwko zawarciu pokoju brzeskiego w r. 1918 r.” (własność Rady Powiatowej w Żywcu), „Obronę Lwowa” (własność Zbiorów im. Orzechowicza we Lwowie), „Po bitwie” (własność prywatna), „Św. Teresę” (obraz ołtarzowy w kaplicy kościoła św. Mikołaja we Lwowie), „Cud N. P. Marji”

(obraz ołtarzowy o kościele OO. Dominikanów w Żółtkwi)
oraz wiele innych obrazów religijnych w kościołach prowincjonalnych.

INŻ. EMILJAN JASTRZĘBSKI

Szef Działu Broni Tow. Starach. Zakł. Gór. S. A.
STARACHOWICE.

Urodzony w Inflantach Polskich w majątku Roza-
lin z. Witebskiej, obecnie Łotwa. Szkołę średnią ukończył
w roku 1900 w Wilnie, poczem w latach 1901 do 1905
studjował na Wydziale Przyrodniczym Uniwersytetu
Piotrogradzkiego zaś od roku 1905 do 1909 na Wydziale
Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej, składając w roku
1910 II. egzamin państwowy z odznaczeniem jako „zna-
mienicie uzdolniony”.

Pracę swą zawodową rozpoczął w roku 1911 w du-
żych Zakładach Przemysłowych w Mikołajowie (Połud-
niowa Rosja) zaczynając od robót konstrukcyjnych w biurze
artyleryjskiem specjalizując się w uzbrojeniu pancerników.
Po dwóch latach pracy biurowej przeszedł do warsztatów
budowy wież pancernych łącznie z ich montażem na
pancernikach, awansując stopniowo od pomocnika maj-
stra. Już w roku 1915 był zastępcą szefa wydziału a w rok
później objął kierownictwo tegoż wydziału.

Do prac wykończonych należy: Uzbrojenie pancer-
nika Katarzyna II., wieże pancerne z uzbrojeniem dzia-
łami 14" dla pancernika „Kinburn”.

Do roku 1921 pracował Inż. Jastrzębski w Rosji,
gdzie pod koniec uwięziony został przez czerezwyczajkę
jako zakładnik polski. W odrodzonej Polsce pracuje od
roku 1922 w fabryce amunicji w Starachowicach jako
Szef Działu Ogólno-Technicznego, zaś od roku 1925
jako szef nowobudującego się warsztatu armatniego,
który w chwili obecnej jest pierwszą w Polsce fabryką
broni dużokalibrowej.

INŻ.-MECH. GRZEGORZ ZMŁOCKI

Profesor Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku.
BIELSK/Śl. ul. Strzelnicza I. 21 A.

Urodzony w roku 1890 w Krasie w Małopolsce Wschodniej, ukończył szkołę
średnią we Lwowie, zaś od roku 1910 do 1914 studjował na Politechnice Lwowskiej
a to do roku 1913 Wydział Inżynierji Lądowej, od 1913 do 1914 Wydział Budowy
Maszyn. W roku 1914 wymaszerował z Legionem Wschodnim na wielką wojnę świa-
tową, wracając z niej w stopniu porucznika-inwalidy.

W czasie swej praktyki zawodowej był w roku 1918 referentem maszynowym
Dowództwa Kolej, od 1919 do 1921 kierownikiem Zakładów Przemysłowych „Inż. Szpi-
kowski w Radomiu”, w roku 1922/23 wykładał w Szkole Przemysłowej w Bielsku.
Powróciwszy w roku 1923 do Lwowa, uzyskał w dwa lata później na Politechnice
Lwowskiej tytuł Inżyniera-mechanika. Od września roku 1928 jest profesorem budowy
maszyn w Państwowej Szkole Przemysłowej w Bielsku.

INŻ. ZYGMUNT WAŁASZEK

Starachowickie Zakłady Górnicze

p. WIERZBNIK.

Urodził się w Niecieczy pow. Dąbrowa koło Tarnowa. Szkoły średnie rozpoczął w Tarnowie lecz wywieziony w czasie wojny przez Rosjan do Permu przerwał naukę, aż dopiero po wybuchu rewolucji rosyjskiej przedostawszy się do Charkowa uczęszczał tam do polskiej szkoły realnej im. Szczawińskiego, a po powrocie z Rosji ukończył studia średnie w Tarnopolu. Po ukończeniu wojny bolszewickiej, w której brał jako ochotnik udział, wpisał się na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, którą ukończył w roku 1928. W czasie od roku 1927 do 1930 był asystentem przy Katedrze obróbki metali, następnie pracował w Państwowej Fabryce Amunicji w Skarżysku, a obecnie pracuje w Starachowickich Zakładach Górniczych w Dziale Broni.

ZYGMUNT WŁADYSŁAW MIĘSOWICZ

inżynier-architekt

LWÓW, ul. Kopcowa l. 10.

Urodzony we Lwowie w r. 1898, uzyskał dyplom inżyniera-architekty w r. 1923.

W czasie swej praktyki zawodowej pracował w r. 1924 jako kierownik biura projektów i kosztorysów przy budowie Państw. Fabryki Prochu w Zagożdżonie, następnie jako kierownik budów w oddziale architektonicznym magistratu m. Lwowa, który opuszcza w r. 1930, aby otworzyć własne biuro architektoniczno-budowlane we Lwowie.

Kierował budową następujących większych obiektów: 14 domów dla dełożowanych przy ul. Pełtewnej, trzy piętra bloków mieszkalnych przy ul. Arciszewskiego, rozbudowę szkoły Konopnickiej we Lwowie. Wykonał, względnie wykonuje w przedsiębiorstwie: budowę czterech 3-piętrowych bloków domów robotniczych Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych przy ul. Za Rogatką we Lwowie, trzypiętrowe gimnazjum SS. Urszulanek przy ul. św. Jacka i szereg większych robót

INŻ. EDMUND DĘBSKI

ZAWIERCIE.

Urodzony w r. 1887 w Ziemi Kieleckiej. W r. 1905 został wydany z gimnazjum kieleckiego za udział w walce o szkołę polską; egzamin dojrzałości złożył w Krakowie, poczem w latach 1907—1912 odbył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

Od r. 1913 został zaangażowany w charakterze inżyniera-konstruktora do fabryki maszyn i kotłów W. Fitzner i K. Gamper w Sosnowcu. Od r. 1916, z powodu wojennego zastoju w przemyśle, pracował na polu tworzącego się samorządu, jako członek Zarządu Miejskiego i inżynier miejski w Dąbrowie Górniczej. Od r. 1921 pracuje w Zawierciu w fabryce włókienniczej Towarzystwa „Zawiercie” Sp. Akc., gdzie obecnie zajmuje stanowisko naczelnego inżyniera ruchu.

INŻ. ZYGMUNT ADAM SOWIŃSKI

ZAWIERCIE.

Urodzony w r. 1892 w Zawierciu, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej w r. 1922. Do końca sierpnia 1928 r. był inżynierem ruchu i kierownikiem elektrowni fabryki włókienniczej Towarzystwa „Zawiercie” Sp. Akc., a od września 1928 r. jest dyrektorem Zakładu Elektrycznego miasta Zawiercia. W fabryce „Zawiercie” przeprowadził obok innych szereg prac w dziale elektrycznym w celu dostosowania urządzeń do nowych, powojennych warunków pracy; urządzenia te pracują dotychczas. W Zakładzie Elektrycznym zaprojektował między innymi i przeprowadził budowę nadziemnej i podziemnej sieci kablowej (10,5 i 18 km) i 10 stacji transformatorowych.

INŻ. FELIKS TYLKO

Inżynier budowy i przysięgły mierniczy.

Urodzony w 1889 w Drohobyczu ukończył wydział inżynierji Politechniki Lwowskiej w r. 1914 uzyskując dyplom w r. 1920 po przerwie wywołanej udziałem w wojnie światowej i służbą w Wojsku Polskiem.

Do 1922 roku służy w Wojsku Polskiem jako kapitan 6 pap., następnie pracuje jako inżynier cywilny we Lwowie.

INŻ. JERZY ANTONI GIGIEL

Dyrektor Gazociągów Państwowych w Jasle.

JASŁO — GAZOCIĄGI.

Członek Związku Polskich Zrzeszeń Technicznych, Zrzeszenia Gazowników i Wodociągowców Polskich, Stowarzyszenia Polskich Inżynierów Przemysłu Naftowego, Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika, Związku Harcerstwa Polskiego, Porucznik artylerji w rezerwie.

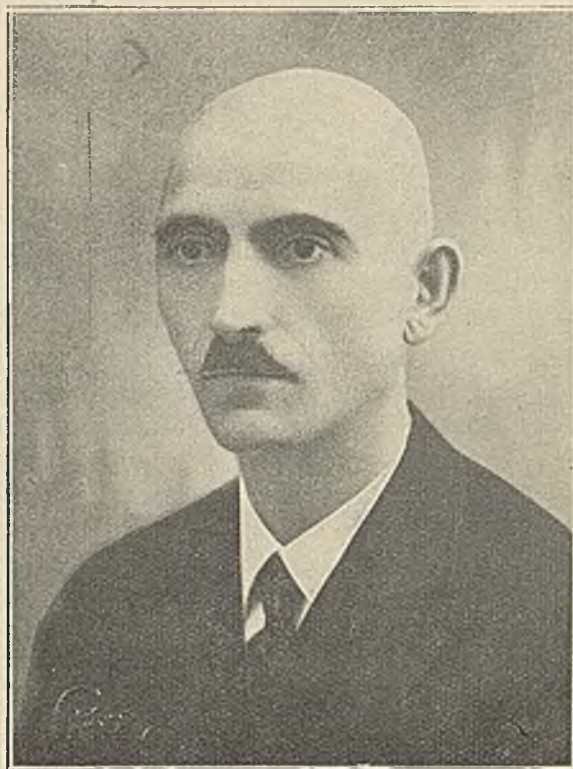
Urodzony we Lwowie, ukończył tu I. szkołę realną poczem w roku 1922 uzyskał we Lwowskiej Politechnice dyplom inżyniera-chemika. Od roku 1920 pracował w Gazowni Miejskiej we Lwowie, w fabryce Superfosfat Wróblak Szlachecki, w fabryce kwasu siarkowego „Dior Fils et Comp.” w Granville (Francja), w Gazowni Miejskiej w Bydgoszczy, w Państwowej Fabryce Związku Azotowych w Mościcach. Następujące prace ogłosił drukiem:

- a) Działanie kwasu szczawiowego na fosforany gleby,
- b) Dotychczasowe próby syntezy węglowodorów naftowych,
- c) Gaz na usługach szpitali,
- d) Próby zwiększenia wydajności gazu przez krakowanie.

INŻ. MICHAŁ DOMANASIEWICZ

JAROSŁAW.

Urodzony w r. 1891 w Sieniawie, ukończył studia na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w r. 1923. Był członkiem Wydziału Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej. W latach 1914—1916 brał udział w wojnie światowej w armji austriackiej, a w r. 1920 w armji ochotniczej Gen. Józefa Hallera. Od r. 1922 poświęcił się pracy zawodowej w kolejnictwie i obecnie pełni obowiązki zastępcy naczelnika oddziału drogowego Polskich Kolei Państwowych w Jarosławiu.

INŻ. MARJAN HIERONIM WAKALSKI

STARACHOWICE.

Urodzony w r. 1899 w Wygnance koło Czortkowa, ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w r. 1923. W 1917 r. wstąpił do służby w Legionach, w r. 1918 był internowany przez władze austriackie w Bustyhaza na Węgrzech, a następnie wysłany został na włoski front. W czasie wojny ukraińskiej pracował w Polskiej Organizacji Wojskowej i brał czynny udział w walkach we Wschodniej Małopolsce. W r. 1920 był członkiem Technicznych Drużyn Plebiscytowych, a następnie brał udział jako ochotnik w wojnie bolszewickiej.

Od r. 1923 pełnił funkcje inżyniera warsztatów kolejowych w Stanisławowie. Po odbyciu praktyki w fabryce obrabiarek H. Ernault, Machines Outils de Précision w Paryżu, pracował tam nadal w Polskiej Misji Wojskowej Zakupów, specjalizując się w dziale fabrykacji broni. Od r. 1926 pracuje w Starachowickich Zakładach Górniczych, zrazu na stanowisku asystenta, a następnie kierownika kontroli fabrycznej i kierownika wydziału armatniego, oddając się pracy nad wytwarzaniem sprzętu artyleryjskiego.

INŻ. ADOLF WIKTOR WEISS

Architekt, em. Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

LWÓW, ul. 3-go Maja L. 21.

Urodzony w r. 1858 w Jarosławiu, ukończył w r. 1884 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej. Podczas praktyki budowlanej pełnił w latach 1885/86 i 1886/87 obowiązki asystenta przy Katedrze Budownictwa Lądowego na Politechnice we Lwowie. Od r. 1888 wykonał jako samoistny architekt-budowniczy rozmaite projekty i budowle tak we Lwowie, jak i na prowincji. W miesiącach zimowych w latach 1890/91 i 1891/92 wykonał projekty dla Magistratu m. Lwowa na budowę szkoły im. Staszica, pawilonu dla nieuleczalnych Fundacji Bilińskich i budynku administracyjnego dla tego Zakładu. W listopadzie r. 1895 objął obowiązki nauczyciela pomocniczego, a następnie od 1. kwietnia 1896 r. profesora Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, przechodząc w r. 1926 w stan spoczynku. Obok czynności, związanych z obowiązkami profesora, wykonywał najrozmaitsze projekty na budowę szkół, kaplic grobowych, kościołów, przebudowę pałaców, budynków przemysłowych, gospodarczych oraz przeprowadzał ich budowę. W latach 1900—1907 pełnił także obowiązki inżyniera Fundacji Stanisława hr. Skarbka.

INŻ. FRANCISZEK PODSOŃSKI

LWÓW, ul. Bourlarda L. 3.

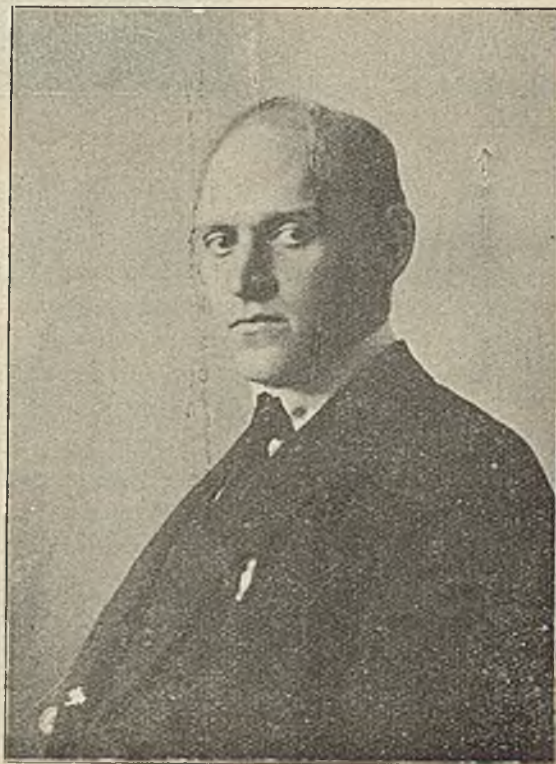
Urodzony w r. 1884 w Olesku w Małopolsce Wschodniej. W r. 1908 ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, a w r. 1911 Wydział Elektro-inżynierski Politechniki w Monachjum. W latach 1911 – 1913 pracował w Firmie „Siemens-Schuckert“ we Wiedniu, początkowo w laboratorium fabrycznym, a następnie w biurze projektów dla urządzeń górniczo-hutniczych, a od r. 1913 do wybuchu wojny światowej w Firmie „A. E. G. Union“ we Wiedniu i w Morawskiej Ostrawie. W czasie wojny światowej służył w pułku telegraficznym, a z powstaniem Państwa Polskiego był referentem elektrotechnicznym D. O. K. Lwów i dowódcą kompani elektrotechnicznej aż do r. 1921. Od tego czasu prowadzi własne przedsiębiorstwo elektro-instalacyjne we Lwowie. W latach 1925–1930 wykładał w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie elektrotechnikę ogólną i urządzenia elektryczne. Od r. 1930 jest dyrektorem i wykładowcą w majsterskiej szkole dla przemysłu elektrotechnicznego, subwencjonowanej przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, a prowadzonej przez Towarzystwo Szkół Przemysłowo-technicznych we Lwowie.

INŻ. EMIL PIWOŃSKI

Zastępca Dyrektora Zakładu Gazowego Miejskiego
we Lwowie.

LWÓW, ul. Gazowa.

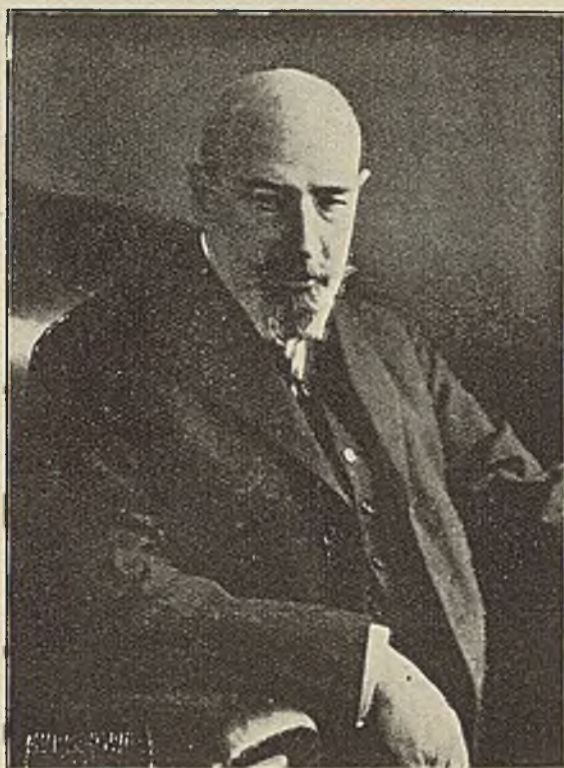
Urodzony w r. 1886 w Stanisławowie. Po ukończeniu szkoły realnej w Stanisławowie wstąpił w r. 1904 na Politechnikę Lwowską, początkowo na Wydział Mechaniczny, a następnie przeniósł się na Wydział Chemiczny. W r. 1908 był asystentem (stypendystą) u śp. Prof. Dra Inż. Stefana Niementowskiego, a w r. 1909 u śp. Prof. Inż. Wiktora Syniewskiego. Dyplom inżyniera chemika otrzymał w r. 1909. Od ukończenia Politechniki pracuje w Zakładzie Gazowym Miejskim we Lwowie, początkowo jako chemik laboratoryjny później jako inżynier ruchu, następnie jako kierownik ruchu, a od r. 1921 zajmuje tam stanowisko zastępcy dyrektora. W latach 1919-1926 wykładał na Politechnice Lwowskiej technologię I. a. na Wydziale Mechanicznym, obecnie zaś wykłada analizę gazów i gazownictwo na Wydziale Chemicznym.

INŻ. STANISŁAW ALEXANDROWICZ

Dyrektor Zakładów Wodociągowych miasta Lwowa.

LWÓW, ul. Zielona L. 62.

Urodzony we Lwowie w r. 1870, ukończył Wydział Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej. Od r. 1900 zajmuje stanowisko Dyrektora Zakładów Wodociągowych miasta Lwowa.

INŻ. FRANCISZEK RYBKA

Naczelnik Wydziału telegraficzno-telefonicznego Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Lwowie.

LWÓW, ul. Nabelaka L. 24.

Urodzony w r. 1873 w Brnie, ukończył tam Politechnikę, Wydział Budowy Maszyn, w r. 1895.

INŻ. STANISŁAW KUBIŃSKI

MOŚCICE.

Urodzony w r. 1889 w Samborze, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1912. W latach 1912—1918 pracował jako inżynier urządzeń sygnałowych w lwowskiej dyrekcji kolejowej. W listopadzie 1918 r. brał udział w Obronie Lwowa, poczem służył w Wojsku Polskim jako ochotnik do r. 1922 w charakterze dowódcy warsztatów broni we Lwowie. W r. 1922 objął techniczne kierownictwo fabryki broni i maszyn „Arma“ Sp. Akc. we Lwowie, a od r. 1927 został powołany do budowy Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Mościcach, w której obecnie jest prokurentem i szefem-mechanikiem.

INŻ. STANISŁAW SZAFNICKI

LWÓW, ul. Batoiego L. 36.

Urodzony w r. 1891 w Częstochowie, ukończył Politechnikę Lwowską w r. 1921, po przerwie, spowodowanej wojną.

Od r. 1918 pracował w wojsku jako instruktor przy zasiekach elektrycznych własnego systemu, następnie do r. 1923 pracował w firmie Brown-Boveri, a do r. 1925 w Towarzystwie Eksploatacji Soli Potasowych w Kałuszu. Od r. 1925 prowadzi we Lwowie własne biuro budowy elektrowni, zajmując się specjalnie elektryfikacją mniejszych miast. Do r. 1930 przeprowadził elektryfikację Kałusza, Skolego, Gródka Jagiellońskiego, Buczacza, Sanoka, Śniatyna, Horodenki, Dobromila, Ustrzyk Dolnych, Biłgoraju, Trembowli, Rohatyna, Dawid-Gródka, Horyńca, Burzyna i Szczepieszyńska i wykonał szereg większych urządzeń elektrycznych.

Elektrownia w Biłgoraju.

Elektrownia w Śniatynie.

INŻ. WITOLD ROMER

LWÓW, ul. Jakóba Strzemię L. 3.

Urodzony w r. 1900 we Lwowie, ukończył Wydział Chemiczny Politechniki Lwowskiej w r. 1923, poczem pełnił obowiązki starszego asystenta Katedry Chemii Fizycznej w Politechnice Warszawskiej, pracując pod kierownictwem Prof. W. Świętochowskiego, z którym ogłosił dwa artykuły: „O zmodyfikowanym ebuljoskopie Washburn'a Cotrell'a” i „O nowym typie przyrządu ebuljoskopowego”.

W r. 1925 został zaangażowany przez firmę „Książnica-Atlas” we Lwowie i odbył półroczne studia zagranicą, specjalizując się w reprodukcji fotochemicznej; po powrocie objął dział doświadczalny tej firmy, wprowadzając szereg nowoczesnych urządzeń i metod, jakoteż własnych ulepszeń i udoskonaleń. Do tych ostatnich należy nowa metoda reprodukcji kartograficznej, nazwana „kartochromją”, chroniona zarówno w Polsce patentem Nr. 12.127, jakoteż i zagranicą; opis tej metody zamieszczono w „Polskim Przeglądzie Kartograficznym”, (Lwów, 1931, Nr. 53). Metoda ta jest wprowadzana systematycznie od r. 1930 do nowych wydawnictw „Książnicy-Atlasu”, dając oszczędność 30—40% kosztów druku i doskonałą jakość rezultatów.

INŻ. MAURYCY ALTENBERG

Dyrektor Okręgowego Zakładu Elektryfikacyjnego Sp. z o. o. we Lwowie, Referent techniczno-gospodarczy Miejskich Zakładów Elektrycznych we Lwowie, Wykładający w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Nabelaka L. 37a.

Urodzony w r. 1876 w Warszawie, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1898, uzyskując dyplom inżyniera-elektryka w Instytucie Montefiore w Leodjum w r. 1901, po czym praktykował w zakładach wodnych w Szwajcarii i w laboratoriach uniwersyteckich we Fryburgu pod kierownictwem Profesora Ignacego Mościckiego. W latach 1910/11 był asystentem Profesora Aleksandra Rotherta w Politechnice Lwowskiej, a od r. 1930 wykłada w Politechnice Lwowskiej gospodarkę elektryczną. Pracuje specjalnie nad zużytkowaniem sił wodnych do celów elektryfikacji i w sprawach taryfowych; opublikował szereg prac z tych dziedzin w Czasopiśmie Technicznym we Lwowie, w Przeglądzie Elektrotechnicznym w Warszawie i w referatach zjazdów technicznych polskich i międzynarodowych.

RUDOLF MĘKICKI

Kustosz Muzeum Narodowego im. Króla Jana III. Sobieskiego we Lwowie i Wykładający w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Kopcowa L. 6.

Urodzony we Lwowie w r. 1887, po odbyciu studiów i kampanii wojennej w latach 1914—1921, ostatnio w stopniu porucznika Wojsk Polskich, poświęcił się grafice i muzeologii ze szczególnym uwzględnieniem numizmatyki i sztuki heraldycznej. W latach 1912—1914 odbył podróże naukowe do Austrii, Francji, Niemiec, Szwajcarii i Włoch. Od r. 1925 jest redaktorem czasopisma „Zapiski numizmatyczne”.

Wydał drukiem szereg prac z zakresu numizmatyki, muzeologii i grafiki: „Medale grunwaldzkie”, Lwów, 1911; „O medalu na cześć Jędrzeja hr. Zamojskiego”, Lwów, 1925; „Znaki biblioteczne Rudolfa Mękickiego”, Lwów, 1925; „Katalog zbiorów Władysława Łozińskiego”, Lwów, 1929; „Muzea Gminy m. Lwowa — Musées municipaux de la ville de Lwów”, wspólnie z Dr. A. Czołowskim, K. Badeckim i i., Lwów, 1929; współpracował w redakcjach szeregu czasopism naukowych. Wykonał szereg exlibrisów, okładek, winjet, ilustracji, projektów medali, pieczęci, godeł, herbów, adresów i dyplomów, jak np. dla Uniwersytetu w Padwie, we Lwowie, dla Politechniki Lwowskiej, dla śp. Marszałka Foch’a, dla Marszałka Piłsudskiego, dla Prezydenta Hoover’a, dla Prezydenta Mościckiego i cały szereg innych w kraju i zagranicą. Brał udział w wystawach we Lwowie (w latach 1911, 1926, 1928 i 1930), w Lublinie (w latach 1927 i 1929), w Zagrzebiu (w r. 1929), w Warszawie (w r. 1929), w Pradze (w r. 1929) i w Krakowie (w r. 1929). Jest członkiem Wydziału Tow. Heraldycznego w Warszawie, Związku Numizmatyków Polskich, Tow. Miłośników Książki etc.

INŻ. ZBIGNIEW WLAŚSICS

Naczelnik Okręgu Legalizacji Narzędzi Mierniczych we Lwowie, Kawaler Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

LWÓW, ul. Strzała L. 12.

Urodzony w r. 1886 w Czerniowcach, ukończył w r. 1912 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, odbywszy przytem praktykę w fabryce motorów spalinyowych Kudlica i we fabryce maszyn Ruston w Pradze.

W latach 1911/12 był asystentem I. Katedry Budowy Maszyn w Politechnice Lwowskiej; w latach 1913—1918, z przerwami spowodowanymi służbą wojskową, był generalnym dyrektorem Galicyjskiej Spółki Przemysłowej i Budowlanej we Lwowie, fabryki wyrobów ceramicznych w Drohobyczu i Rzeszowie i w kopalni torfu w Dolinie. W r. 1918 pracował w Centrali Odbudowy Kraju w dziale ceramicznym, w latach 1919—1921 pełnił służbę w Wojsku Polskim jako kapitan. W latach 1922—1926 prowadził szereg własnych lub przez siebie zorganizowanych przedsiębiorstw: z działu obróbki drzewnej stolarnię maszynową i tartaki, z działu przeróbki włókna międlarnie, roszarnie oraz czesalnie lnu i konopi, z działu tkackiego wytwórnię maszynową gobelinów i kilimów.

Od r. 1927 pracuje w służbie legalizacji narzędzi mierniczych, wykonując przytem czynności rzeczoznawcze dla Lwowskiej Izby Handlowej w sprawach standaryzacji lnu.

INŻ. STANISŁAW KOWALSKI

Architekt.

LWÓW, ul. Filipówka L. 16.

Ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1914. Pracuje we Lwowie jako wolnopraktykujący architekt; dotychczas wykonał szereg domów i will, zwłaszcza na Filipówce we Lwowie.

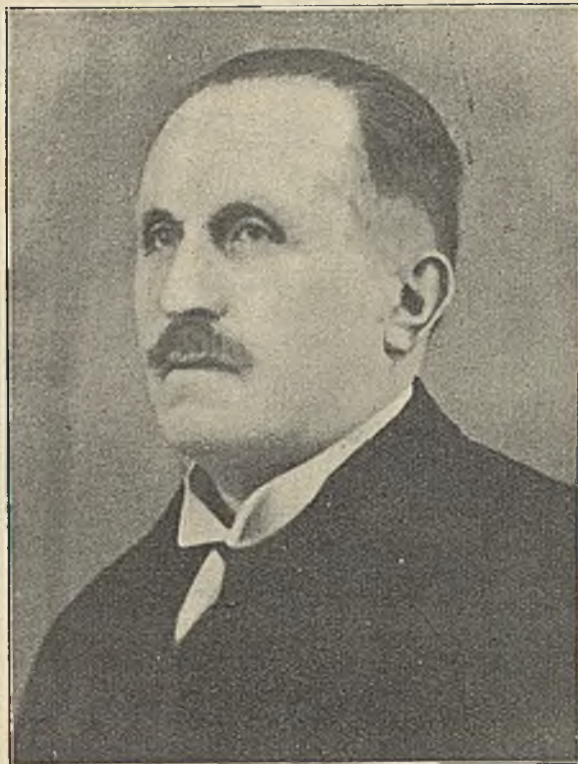

INŻ. JULJAN GOMOLIŃSKI

em. Naczelnik Wydziału Okręgowej Izby Kontroli Państwa we Lwowie, b. Naczelnik Wydziału Drogowego Dyrekcji Koleji Państwowych we Lwowie, Członek Polskiego Towarzystwa Politechnicznego we Lwowie, Kawaler Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

LWÓW, ul. Mikołaja Reja L. 9.

Urodzony we Lwowie w r. 1858, ukończył w r. 1882 Politechnikę Lwowską. Jako inżynier budowy uczestniczył przy trasach i budowach dróg kolejowych z Dębicy do Rozwadowa i Nadbrzezia, drugiego toru z Krakowa do Lwowa, z Halicza do Tarnopola, z Przeworska do Rozwadowa, ze Lwowa do Sambora i ze Lwowa do Podhajec. W służbie konserwacji kolei kierował w r. 1918/19 z Przemyśla utrzymaniem ruchu i odbudową zniszczonego toru i mostów kolejowych od Przemyśla do Rodatycz, za co odznaczony został krzyżem oficerskim Orderu Polonia Restituta. Po 40-letniej służbie kolejowej przeszedł w r. 1924 do służby kontroli państwowej, z której dopiero w r. 1931 przeszedł w stan spoczynku, zatem po blisko półwiekowej, nader owocnej pracy inżynierskiej w służbie publicznej.

INŻ. MAKSYMILJAN STEFAN KOCZUR

Architekt.

LWÓW, ul. Akademicka L. 3.

Urodzony w r. 1885 w Jaworznie, w ziemi Krakowskiej. Szkoły średnie ukończył w Krakowie, zaś Wydział Architektury i Budownictwa Lądowego na Politechnice we Lwowie. Zawód swój wykonuje prywatnie, jako wolno praktykujący architekt. Dotychczas wykonał samodzielnie, poza szeregiem drobnych projektów will i budynków mieszkalnych, projekty i budowę szeregu większych budowli, jak: 7-klasową szkołę bliźniaczą w Turce n/Stryjem, w Skolem, na Lewandówce k. Lwowa, w Winnikach k. Lwowa i w Sygniówce k. Lwowa. W przedsiębiorstwie, wspólnie z Inż. Michałem Kolbuszowskim, wykonał budowę bloków mieszkalnych przy ul. Stryjskiej dla Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych we Lwowie, dziewięć dwupiętrowych domów mieszkalnych dla Spółdzielni „Własna Strzecha“, a dla Spółdzielni Towarzystwa Kredytowego i Budowlanego Nauczycieli Szkół średnich i wyższych we Lwowie dwa domy mieszkalne dwu- i trzypiętrowe.

INŻ. FERDYNAND GISMAN

Wicedyrektor Koleji Państwowych w Krakowie, Kawaler Orderu Polonia Restituta.

KRAKÓW, ul. Lubicz L. 14.

Urodzony w Ponicach koło Rabki w r. 1871, ukończył studia na Wydziale Inżynierii lądowej Politechniki Lwowskiej w latach 1891—1897. W czasie studjów odbył jednoroczną służbę wojskową w 2-gim pułku artylerji ciężkiej w Krakowie. Był członkiem Wydziału Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej i administratorem budowy I. Domu Techników we Lwowie. W r. 1898 został mianowany czasowym inżynierem b. Wydziału Krajowego we Lwowie i zajęty był w Krajowym Biurze Kolejowym, które opracowywało projekty kolei lokalnych.

W r. 1899 przeszedł do służby kolejowej w Dyrekcji Koleji Państwowych w Krakowie, gdzie, mianowany stałym inżynierem, zajmował stanowisko adjunkta w Dyrekcji i Sekcjach Utrzymania Koleji w Krakowie i Chabówce do r. 1901, w którym powrócił do Wydziału Krajowego, gdzie w Biurze Kolejowym zajęty był opracowaniem projektów stacyj i budowli mostów kolei Trzebinia-Skawce, Chabówka-Zakopane, Łupków-Cisna, Przeworsk-Dynów itd., a następnie jako kierownik odcinka przy budowie kolei Przeworsk-Dynów i zastępca kierownika budowy kolei Tarnów-Szczucin i Lwów-Stojanów. W r. 1909 został samodzielnym kierownikiem budowy kolei Muszyna-Krynica, którą ukończył w r. 1913.

Od r. 1912 do r. 1914 wykonywał w Biurze Kolejowym projekty dalszych kolei lokalnych, jak

Wieliczka-Myślenice-Mszana Dolna, Rymanów-Rymanów Zdrój, Rzeszów-Nisko, Nowy Targ-Roztoka, które przerwała wojna. W czasie wojny powierzył mu Wydział Krajowy obowiązki Naczelnika Sekcji Utrzymania Dróg, kolejno w Śniatynie, Tłumaczu, Brzozowie i Stanisławowie, skąd po zakończeniu rządów ruskich i powstaniu Państwa Polskiego powołany został na stanowisko

Zastępcy Naczelnika Krajowego Biura Kolejowego, które jako Oddział Budowy Kolei Małopolskich przeszło pod zarząd Ministerstwa Koleji; w latach 1919—1921 wykonywał projekt i budowę kolei Rzeszów-Kolbuszowa-Tarnobrzeg.

Po likwidacji Oddziału Budowy we Lwowie w r. 1921, powołany przez Ministerstwo Koleji do Katowic, tworzył tam Oddział Budowy Połączeń Górnośląskich i jako Naczelnik tego Oddziału od r. 1922 budował połączenia kolejowe Chorzów-Szarlej, Hajduki-Kochłowice, Makoszowy-Mizerów, Brzeziny-Bluszczów, Warszowice-Chybie oraz znaczne rozszerzenia sta-

cji, jak np. Chebzie, Kochłowice i inne. Za prace te otrzymał Order Polonia Restituta, ale już jako Naczelnik Wydziału Drogowego Dyrekcji Katowickiej, w której w r. 1926 został mianowany Wiceprezesem. W r. 1927 przeniesiony został na takie same stanowisko do Dyrekcji Koleji Państwowych w Krakowie, na którym dotychczas pozostaje.

INŻ. ELJASZ ZIELSKI

Inżynier budowy maszyn, gospodarki cieplnej i urządzeń zdrowotnych, Wykładający w Politechnice
Lwowskiej.

LWÓW, ul. Ostrołęcka L. 12.

Dotychczas wykonał:

W KRYNICY:

Wszelkie urządzenia zdrowotne i mechaniczne w Nowych Łazienkach mineralnych — nowoczesną kotłownię wraz z zespołem ciepłarek systemu Ruths'a — bezdymne opalanie kotłów — elektrownię wytwarzającą energię odpadkową — centralny rozdział pary — ulepszoną konstrukcję wanny miedzianej systemu Schwarz'a — centralne urządzenie dla pompowania wody mineralnej z szybów wiertniczych przy pomocy zgęszczonego bezwodnika węglowego — rurociąg parowy dalekobieżny dla ogrzewania wszystkich budynków rządowych i wód mineralnych — urządzenia dla hydroterapii i elektroterapii w Domu Zdrojowym — urządzenia pralni mechanicznej, kuchni i kawiarni parowej wraz z urządzeniem chłodniczym w pensjonacie „Lwigród” — centralne ogrzewania i wodociągi z zimną i ciepłą wodą w pensjonatach.

W MOŚCICACH:

Centralne ogrzewanie i przewietrzanie hal fabrycznych, rozmieszczonych na przestrzeni prawie dwu kilometrów — centralę ogrzewniczą dla powietrza, wykorzystującą ciepło odpadowe przy różnych procesach chemicznych — konstrukcję mechanizmów sterujących z odległości.

W KRAKOWIE:

Dalekobieżne ogrzewanie dzielnicowe (szpitale przy ul. Kopernika) — centralna kotłownia z wyzyskaniem energii odpadowej — kanał podziemny, przechodni, z dalekobieżnym, ogrzewniczym rurociągiem — higieniczne grzejniki dla sali operacyjnej — rozdział pary w klinice ginekologiczno-położniczej.

W KATOWICACH:

Ogrzewanie i przewietrzanie nowobudującej się Katedry i Pałacu Biskupiego — budynek gospodarczy z centralną kotłownią, wentylatornią i ogrodami zimowymi.

WE LWOWIE:

W Teatrze Wielkim — przewietrzanie i ogrzewanie — centrala sterownicza dla regulowania temperatury i dopływu powietrza dla widowni i sceny — konstrukcja mechanizmów.

W IV. Gimnazjum — nowoczesny system ogrzewania i wentylacji z automatyczną regulacją temperatury sal.

INŻ. KAZIMIERZ PIRGO

Radca Miernictwa.

KROSNO.

Urodzony w r. 1879 w Stanisławowie, od r. 1904 jest Kierownikiem Urzędu Katastralnego w Krośnie.

INŻ. JERZY ENGLISH

Podpułkownik dyplomowany, Dowódca 5 p. a. p.

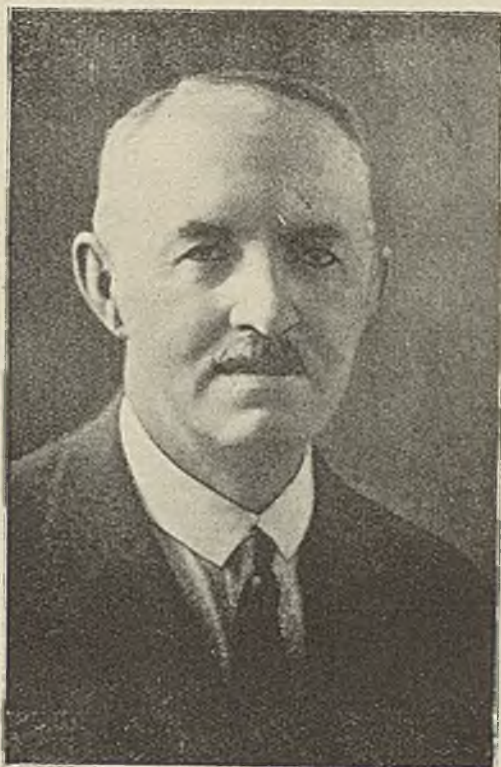
LWÓW, ul. Gródecka L. 8 a.

Urodzony w r. 1889 w Krakowie, studjował w Politechnice Lwowskiej w latach 1909—1914.

INŻ. ADAM OPOLSKI

Architekt.

LWÓW, ul. Zybkiewicza L. 5.

Urodzony w Żurawnie w r. 1878, ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1904, poczem objął stanowisko architekta miejskiego w Stryju, projektując tam gazownię, szereg budynków fabrycznych, administracyjnych oraz mieszkalnych; ponadto zaprojektował tam i przeprowadził budowę strażnicy miejskiej i chłodzarni wraz z fabryką sztucznego lodu; projekty ratusza i dwóch szkół powszechnych nie zostały zrealizowane z powodu braku funduszy.

Od r. 1908 prowadzi we Lwowie własne biuro architektoniczno-budowlane, przyczem dotychczas wykonał, poza licznymi prywatnymi budowlami, następujące gmachy publiczne:

Szkołę im. św. Józefa przy ul. Lelewela we Lwowie,
Gmach Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego przy ul. Zimorowicza we Lwowie,
Dom Katolicki przy ul. Gródeckiej we Lwowie,
Gmach Izby Rękodzielniczej przy pl. Strzeleckim we Lwowie,
Koszary Kawalerji w Stryju,
Kolonję domów urzędniczych przy ul. Wyspiańskiego we Lwowie.

W czasie wojny światowej wykonał szereg budowli dla Centrali Odbudowy Kraju, które z natury rzeczy nie miały większego znaczenia architektonicznego, czy też konstrukcyjnego, wymagały jednak bardzo sprężystej administracji. W latach powojennych przeprowadził wspólnie z Prof. Inż. Witoldem Minkiewiczem budowę domów urzędniczych dla Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych przy ul. Na Bajkach i przy ul. Stryjskiej we Lwowie. W r. 1930 zaprojektował i przeprowadził rekonstrukcję sal balowych Domu Narodnego przy ul. Rutowskiego we Lwowie na Miejski Teatr Rozmaitości.

INŻ. KAZIMIERZ BIZAŃSKI

Dyrektor Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie.
WARSZAWA, ul. Mochnackiego L. 4.

Urodzony w r. 1879 w Cewkowie w Małopolsce, ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki lwowskiej w r. 1903. Po odbyciu służby wojskowej i praktyki w Witkowicach był w latach 1905—1906 konstruktorem w dziale budowy kotłów fabryki w Sanoku, a następnie do r. 1913 pracował jako inspektor Wiedeńskiego Towarzystwa Dozoru Kotłów Parowych.

W czasie wojny światowej pełnił służbę wojskową zrazu jako oficer armii austriackiej, a następnie w Wojsku Polskim, poczem w latach 1919—1924 zajmował stanowisko dyrektora fabryki maszyn „Kuznica” w Warszawie, a w latach 1924—1927 pracował we Lwowie jako okręgowy inżynier Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie; dyrektorem tego Stowarzyszenia został zamianowany w r. 1927 i na tem stanowisku dotychczas pozostaje.

INŻ. PIOTR PEC

Kierownik Urzędu Katastralnego w Jasle.
JASŁO.

Urodzony w r. 1874 w Lubnie koło Jasła, ukończył w r. 1908 Oddział mierniczy Politechniki Lwowskiej.

W latach 1902—1905 pracował jako członek Wydziału Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej, głównie jako kierownik kuchni, wprowadzając ulepszenia administracji oraz koleżeńską służbę kelnerską, zapewniając w ten sposób byt i możliwość studiowania najuboższym kolegom.

W latach 1906—1907 pracował jako geometra w Banku Parcelacyjnym we Lwowie przy parcelacji kilku obszarów dworskich; w latach 1908—1911 pracował w Urzędzie Katastralnym w Żywcu, gdzie założył Składnicę Kótek Rolniczych. Przeniesiony do Grybowa, piastował tam godność Rady miejskiego, Prezesa Kółka Rolniczego i Członka Rady Nadzorczej Składowicy do r. 1915. W latach 1915—1918 walczył w armii austriackiej na wschodnim froncie. Po powrocie z wojny do Grybowa założył tam prywatne, koedukacyjne gimnazjum humanistyczne, w którym uczył matematyki i rysunków, będąc zarazem Sekretarzem i Skarbnikiem Towarzystwa Gimnazjalnego. Od r. 1926 jest kierownikiem Urzędu Katastralnego w Jasle, gdzie również pracuje społecznie, piastując godność Prezesa Powiatowego Związku Urzędników Państwowych, Spółdzielni Sklepów Mieszczańskich „Zgoda” itd.

INŻ. MARJAN SMONIEWSKI

Architekt.

SOSNOWIEC, ul. Prosta L. 12.

Urodzony w Częstochowie w r. 1884, studiował w Politechnice Warszawskiej do strejku szkolnego w r. 1905, a następnie, po odbyciu praktyki budowlanej u inż. Kamieńskiego w Sosnowcu, na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej, który ukończył w r. 1910, obejmując we wspomnianej firmie stanowisko kierownika robót budowlanych i kolejowych na terenie Zagłębia Dąbrowskiego. Obowiązki te pełnił do r. 1917, poczem objął kierownictwo wydziału budowlanego Warszawskiego Towarzystwa Kopalń Węgla i Zakładów Hutniczych w Niemcach pod Sosnowcem, z siedzibą na kopalni „Kazimierz”, gdzie pracował do r. 1924. W r. 1925 pracował czasowo w Katowicach przy budowie domów mieszkalnych dla spółdzielni „Osiedle”, a od r. 1926, w którym pracował jeszcze w firmie budowlanej A. Lufta i Ski w Sosnowcu, prowadzi samodzielne prace architektoniczno-budowlane.

Wykonał następujące ważniejsze obiekty:

We firmie Inż. Z. W. Kamieński w Sosnowcu:

- a) budowę 2-go toru boczniczy kolejowej „Pieńko-Grodziec” dla Grodzieckiego T-wa Kopalń Węgla,
- b) budowę odcinka kolejowego „Częstochowa-Złoty Potok” linii kolejowej „Herby-Kielce”,
- c) budowę 10 domów blokowych robotniczych dla Grodzieckiego T-wa Kopalń Węgla,
- d) budowę 6 domów mieszkalnych urzędniczych dla tegoż T-wa,
- e) budowę willi dla Zarządzającego Dyrektora tegoż T-wa,
- f) budowę stajni i budynków gospodarczych dla tegoż T-wa.

W „Warszawskim T-wie Kopalń Węgla i Zakładów Hutniczych”:

- a) budowę 10 domów mieszkalnych urzędniczych w Niemcach, na kopalni „Kazimierz” i na kopalni „Juljusz”,
- b) budowę kilkunastu domów mieszkalnych robotniczych tamże,
- c) wszelkie budowlane roboty kopalniane.

W Katowicach:

- a) budowę 24 domów mieszkalnych dla urzędników Województwa,
- b) budowę Szkoły Powszechnej w Małobądzu dla Magistratu miasta Będzina.

We firmie „A. Luft i Ska” w Sosnowcu:

- a) budowę części budynków Elektrowni Zagłębia Dąbrowskiego w Małobądzu,
- b) budowę Piekarni Mechanicznej w Czeladzi,
- c) budowę Plebanji w Czeladzi,
- d) budowę Ambul. dla Kasy Chorych w Myszkowie,
- e) budowę domu Dochodowego wraz z Kinem Udziałowem przy ul. 3-go Maja w Sosnowcu
- f) budowę Podstacji Transformatowej dla Tramwajów Elektrycznych w Sosnowcu,
- g) budowę kilku prywatnych domów mieszkalnych tamże.

Samodzielnie:

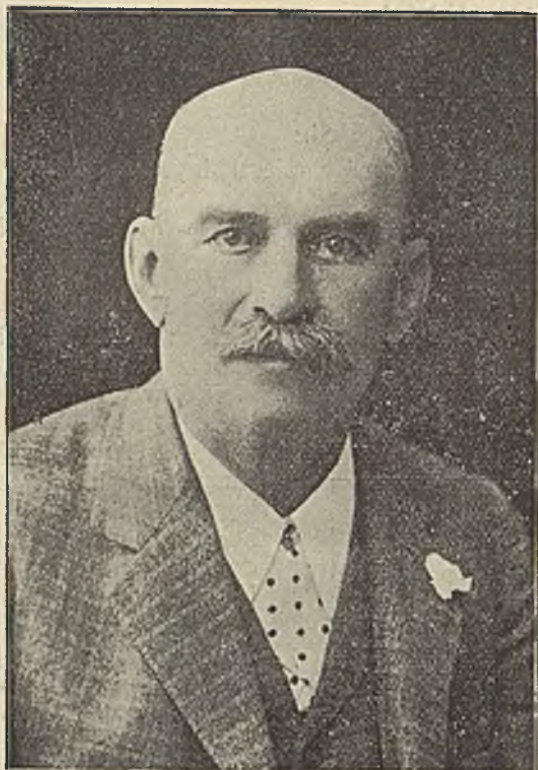
- a) budowę 6 wielkich robotniczych bloków mieszkalnych dla „Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków” w Sosnowcu,
- b) budowę kilku prywatnych piekarni w Sosnowcu, w Dąbrowie Górniczej, Niemcach i Strzemieszycach,
- c) budowę kilkudziesięciu prywatnych domów

mieszkalnych w Sosnowcu, Czeladzi, Będzinie, Strzemieszycach, Zabkowicach, Kazimierzu i Niemcach oraz w innych miejscowościach Zagłębia Dąbrowskiego.

Z ważniejszych projektów budowlanych wymieniamy:

- a) projekt Kościoła Katolickiego dla parafii Bobrowniki w Zagłębiu (wspólnie z budowniczym Antonim Luftem),
- b) szkice do projektu domu „Związku Zawodowego Pracown. Przemysł. i Handlowych” w Sosnowcu,
- c) szkice do projektu Pensjonatu w Krynicy,
- d) projekt kilku Piekarni w Zagłębiu,
- e) projekt Warsztatów Stolarskich dla firmy „Wiór” w Sosnowcu,
- f) oraz kilkadziesiąt projektów większych i mniejszych domów mieszkalnych w Zagłębiu Dąbrowskiem.

INŻ. ROBERT BROSCH

Inżynier budowy i Mierniczy przysięgły.

TARNÓW.

Urodzony w r. 1863 w Przemyślu, studjował na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w latach 1882—1887, uzyskując dyplom inżyniera, po odbyciu służby wojskowej i praktyki cywilnej w Tarnowie, w r. 1897. W czasie tych studjów był Wiceprezesem Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej. Od ukończenia studjów do chwili obecnej pracuje stale w Tarnowie jako rządowo upoważniony inżynier budowy i mierniczy przysięgły.

WŁADYSŁAW JENNER

Wykładający w Politechnice Lwowskiej.

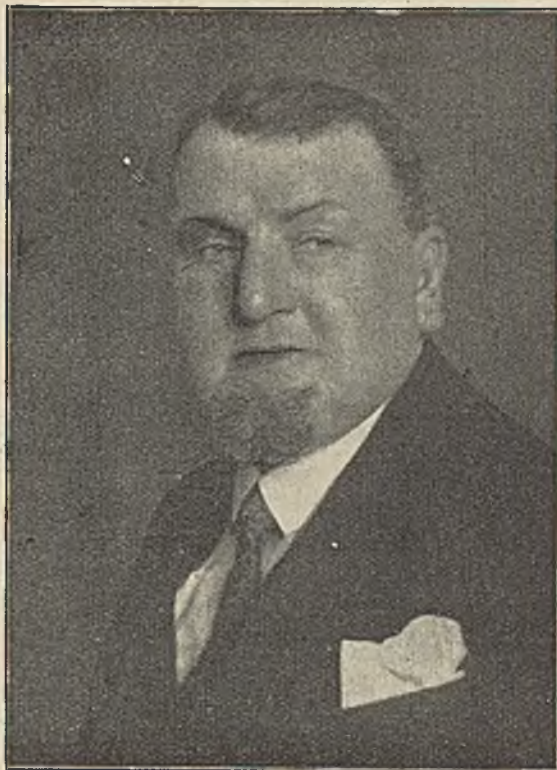
LWÓW, ul. św. Zofji L. 44.

Prezes Związku Stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych we Lwowie, Członek Rady Spółdzielczej przy Ministerstwie Skarbu, Członek Rady Unji Związków Spółdzielczych w Polsce, Wykładający zasady organizacji spółdzielni w Politechnice Lwowskiej, w Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, w Wyższej Szkole dla Handlu Zagranicznego we Lwowie, na Wyższych Kursach Ziemiańskich we Lwowie; wykładał również na kursach społecznych zawodowe organizacje rolnicze, traktując w tym wykładzie, poza ogólnymi problemami zasad ruchu assocjacyjnego, ze szczególną uwagą zawodowe towarzystwa rolnicze i ruch spółdzielczy w rolnictwie.

INŻ. WŁADYSŁAW MATZKE

LWÓW, ul. Herbutów L. 3.

Ukończył Wydział Chemii Technicznej na Politechnice Lwowskiej i Wiedeńskiej w r. 1902. Po dwuletniej dalszej pracy na Politechnice Lwowskiej jako asystent ś. p. Prof. Niementowskiego, pracował w przemyśle chemicznym w Brunświku we fabryce będącej współwłasnością rodziny, następnie w przemyśle cukrowniczym na terenie dawnej gubernii Kijowskiej i Podolskiej, następnie w gazownictwie, oddając się specjalnie studjom projektowania i budowy pieców generatorowych. W r. 1911 pracował w ceramice budowlanej. W okresie wojny światowej służył w armii austriackiej na froncie rosyjskim. Pod koniec wojny powołany został przez rząd austriacki do odbudowy przemysłu na terenie Małopolski, następnie powierzono mu tę funkcję także polskie Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Od r. 1922 pracuje nieprzerwanie w dziale ceramiki budowlanej, zajmując się specjalnie budową zakładów ceramicznych, produkcją materiałów ogniotrwałych, budową i konstrukcją pieców przemysłowych dla wysokich temperatur, konstrukcjami suszarni wielko-przemysłowych.

DR. INŻ. ZYGMUNT FUCHS

LWÓW, ul. Krasickich L. 18a.

Urodzony w r. 1888 we Lwowie, ukończył w r. 1911 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej; w latach 1911—1914 studiował ponadto na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jana Kazimierza. W r. 1916 uzyskał w Politechnice Lwowskiej stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy pt.: „Zur Berechnung der Schubspannungen in gebogenen Stäben“.

W latach 1912—1920 był asystentem starszym, a następnie aż do r. 1930 adiunktem przy Katedrze Mechaniki Technicznej w Politechnice Lwowskiej. Od r. 1920 wykładał w tej Uczelni statykę konstrukcyjną, statykę konstrukcyjną lotniczą, hydromechanikę i aerodynamikę; w r. 1926/7 przeprowadzał specjalne badania naukowe z zakresu aerodynamiki w Uniwersytecie w Getyndze. W r. 1929 zainicjował i zorganizował przy pomocy Ligi Obrony Powietrznej Państwa i Ministerstwa Komunikacji drugie w Polsce Laboratorium Aerodynamiczne Politechniki Lwowskiej, otwarte w r. 1930, którego jest kierownikiem.

Ogłosił drukiem szereg oryginalnych przyczynków naukowych z zakresu sprężystości materiałów i tarcia ciał stałych, (Physikalische Zeitschrift w Lipsku, Zeitschrift d. V. D. I. w Berlinie, Przegląd Techniczny w Warszawie, Archiwum Tow. Naukowego we Lwowie, Czasopismo Techniczne we Lwowie), a ponadto wydał drukiem monografię z zakresu termodynamiki i budowy materii, tudzież liczne artykuły, referaty, krytyki itp. w różnych czasopismach fachowych.

INŻ. SAMUEL MEHL

Autoryzowany inżynier cywilny, koncesjonowany
budowniczy i biegły sądu grodzkiego.

KRAKÓW-PODGÓRZE, ul. Lwowska L. 18.

Urodzony w r. 1867 w Alwerni w Małopolsce, ukończył Politechnikę Wiedeńską w r. 1894; praktykował w przedsiębiorstwie budowy mostów, bulwarów i portów E. Gärtnera we Wiedniu, poczem wstąpił do państwowej służby kolejowej. W tej służbie w ciągu 8 lat prowadził kierownictwo budowy oddziału kolei Przeworsk-Rozwadow i Sambor-Uzsok, przyczem na tej drugiej linii budował wiadukt „Spisany” i tunel „Łuszczański”. Następnie pracował przez 2 lata przy robotach inwestycyjnych Krakowskiej Dyrekcji Kolejowej. W r. 1909 przeszedł w stan spoczynku i od tego czasu prowadzi własne przedsiębiorstwo budowlane, głównie w zakresie żelbetnictwa.

W latach 1914—1918 pełnił austriacką służbę wojskową, a w r. 1918 wstąpił jako ochotnik do Armii Polskiej, w której pełnił służbę kapitana aż do ukończenia wojny bolszewickiej.

INŻ. MIECZYŚLAW ZIELENIEWSKI

SANOK, ul. Liplińskiego L. 61.

Urodzony w r. 1890 w Krakowie, odbywał studia przyrodnicze w Uniwersytecie Jagiellońskim, poczem po przerwie, spowodowanej wojenną służbą, ukończył w r. 1923 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Praktykę zawodową odbył w Hucie „Zgoda” na Śląsku i w Zakładach Amunicyjnych „Pocisk” w Warszawie. Obecnie pracuje w Fabryce Wagonów w Sanoku.

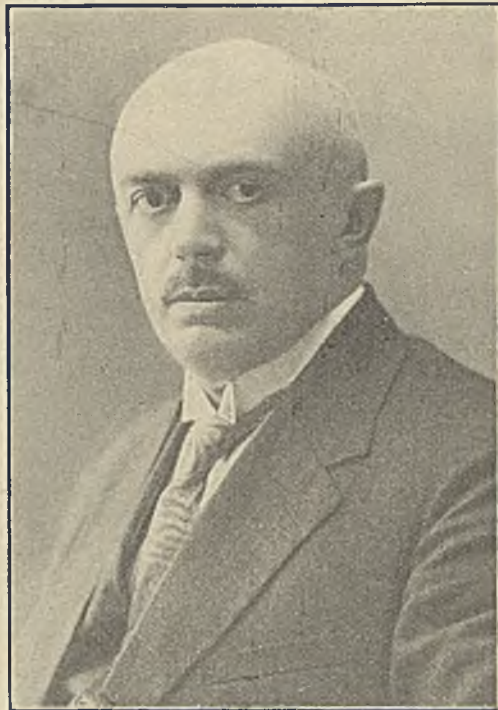
PROF. DR. INŻ. ADAM ROŻAŃSKI

Zwyczajny profesor inżynierji rolniczej na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego.

KRAKÓW, Aleje Mickiewicza L. 21.

Urodzony w r. 1874 w Zasowie w Małopolsce, studjował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego i ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1899 do 1918 pracował w Biurze Meljoracyjnem b. Wydziału Krajowego, następnie był dyrektorem departamentu wodnego w Ministerstwie Robót Publicznych; w latach 1921—1925 wykładał budowę dróg wodnych w Politechnice Warszawskiej, a od r. 1925 jest zwyczajnym profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego na Wydziale Rolniczym, gdzie wykłada inżynierję rolniczą. W latach 1928—1929, 1929—1930 i 1931—1932 był dziekanem Wydziału Rolniczego. Jest cywilnym inżynierem budowy i techniki kultury, mierniczym przysięgłym, członkiem krakowskiej Wojewódzkiej Rady Wodnej, członkiem przybranym Polskiego Towarzystwa Naukowego we Lwowie i Kawalerem Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Opracował wiele projektów robót meljoracyjnych i wodnych i wykonał liczne, w tej dziedzinie wiedzy technicznej, obiekty. Prowadzi studja nad drenowaniem gruntów i oznaczeniem wielkiej wody w potokach, których wyniki ogłosił w licznych publikacjach.

INŻ. BOLESŁAW JAN ŚWIERCZYŃSKI

Radca budownictwa Dyrekcji Robót Publicznych Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego, Kierownik Państwowego Zarządu Wodnego w Bochni.

BOCHNIA, ul. Karosek L. 735.

Urodzony we Lwowie w r. 1882, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej w r. 1907. W latach 1910—1916 pracował w Krajowym Biurze Meljoracyjnem nad projektem zbiornika na Dunajcu i nad budową obwałowań Wisły. W latach 1917—1920 pracował przy utrzymaniu dróg i mostów w powiecie tłumackim. Od r. 1921 prowadzi roboty meljoracyjne i prace regulacyjne w powiecie bocheńskim i brzeskim, przyczem wykonał także budowę mostu na Rabie w Uściu Solnem.

Śp. INŻ. ADAM MASZYŃSKI

Studjował na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1908—1914, uzyskując dyplom inżyniera-architekta w r. 1915. Pracował następnie jako inżynier wojskowy, zajmując się budową dróg wojennych. W r. 1916 zginął wraz z trzema kolegami wskutek nieszczęśliwego wypadku.

Odznaczał się wybitnymi zdolnościami literackimi, które często wykorzystywał dla potrzeb akademickich. Podajemy tu jeden z nieznanych Jego utworów:

Wtrąceni tajemną siłą
W zgiekliwe życia kółko,
Gdzie wszystko pachnie mogiłą,
Nie wiemy, jak my jej blisko.
Trwonimy chwile, dni, lata,
Depcemy ziola pachnące,
Złudzenie szczęścia ulata,
I lży zostają gorące.
W nocy czekamy poranka,
A na południe w poranek,
Przyszłość to nasza kochanka
Najśłodsza z wszystkich kochanek.
W ziemi, nie w cichym niebie
Utkwiwszy oko rozumne,
Szukamy szczęścia dla siebie,
A znajdujemy trumnę.

MARJUSZ MASZYŃSKI

WARSZAWA, ul. Jesienowa L. 3.

Brat śp. Adama, studjował z Nim razem architekturę w Politechnice Lwowskiej do r. 1914, poczem praktykował w Warszawie jako architekt. W r. 1917 porzucił jednak ten zawód, poświęcając się całkowicie scenie.

INŻ. JÓZEF CHUDZIKIEWICZ

KRAKÓW, ul. Karmelicka L. 45.

Urodzony w r. 1872 we Lwowie, gdzie ukończył gimnazjum klasyczne oraz Politechnikę. W r. 1897 wstąpił do Towarzystwa Nadzoru i Wzajemnego Ubezpieczenia Kocioł Parowych we Wiedniu. Od r. 1898 miał pod dozorem kotły w Dolnej Austrii, Tyrolu i Przedarulanji, na Morawach i Śląsku. Od r. 1900 sprawuje nadzór nad kotłami w Zachodniej Małopolsce.

INŻ. ANTONI CHLIPALSKI

KRAKÓW, Rynek Kleparski L. 14.

Urodzony w r. 1900 w Krakowie, ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1924. W r. 1920 brał udział w śląskiej akcji plebiscytowej drużyn technicznych we Lwowie, a następnie służył w 3-im pułku piechoty legionowej.

Praktykę odbywał w Bielsku i w Krakowie. W r. 1925 wstąpił do państwowej służby technicznej w Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie. W r. 1927, po wybuchu prochowni w Witkowicach, odbudowywał gminy, zniszczone wybuchem, a następnie został przydzielony do Państwowego Zarządu Architektoniczno-budowlanego w Krakowie. W r. 1931 uzyskał rządowe upoważnienie do projektowania i kierowania pracami budowlanymi.

Dotychczas zaprojektował szkołę powszechną w Modnicy, którą wybudował wspólnie z Inż. Romanem Hublem, zaprojektował rozbudowę szkoły powszechnej w Tyńcu, którą przeprowadził wspólnie z Inż. Adamem Moschenim, zaprojektował szkołę powszechną w Swoszowicach i własny, 4-piętrowy dom mieszkalny w Krakowie, którego budowę obecnie prowadzi, sprawując zarazem inspicjenturę nowoczesnej budowy 4-piętrowego domu mieszkalnego dla urzędników Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie, zaprojektował willę p. inż. Gołowina w Krakowie oraz gmach Państw. Gimnazjum Żeńskiego w Krakowie. Przeprowadził poza tym szereg budów z urzędu.

W latach 1929 i 1931 zwiedził w celach naukowych Austrię, południową Francję, Szwajcarię i północną Italię.

INŻ. JAN STROKA

Radca miernictwa, Kierownik Urzędu Katastralnego.

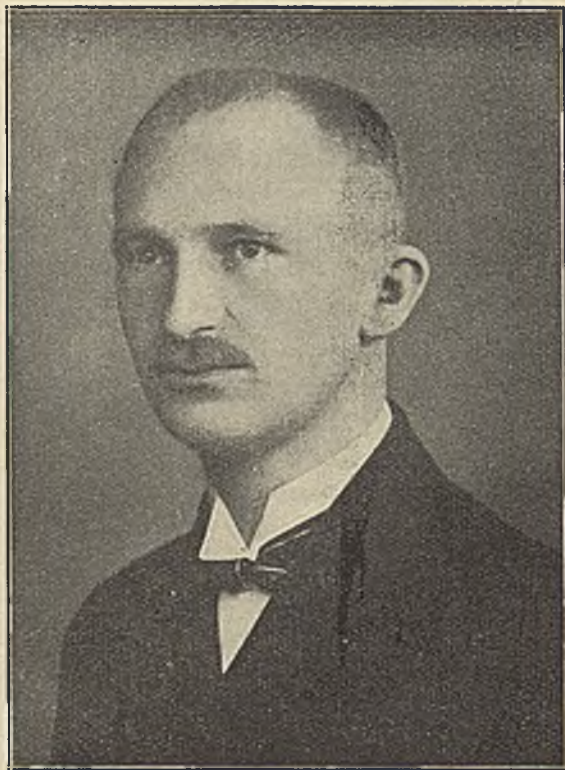
KRAKÓW, ul. Moniuszki L. 21.

Urodzony w Krakowie w r. 1870, ukończył Politechnikę Lwowską w r. 1894. W latach 1895—1898 pracował przy trasowaniu kolei Łupków-Cisna i Trzebinia-Skawce. W latach 1901—1914 pracował przy triangulacji i nowym pomiarze Wielkiego Krakowa, a w latach 1921—1925 przy wytyczaniu i pomiarze granicy polsko-czesko-słowackiej od Odry po Pieniny i od góry Halicz po granicę rumuńską. W latach 1926—1929 kierował nowymi zdjęciami gmin orawskich, przyłączonych w drodze plebiscytu do Polski. Obecnie pracuje na stanowisku kierownika Urzędu Katastralnego w Krakowie.

INŻ. ZDZISŁAW RYCHLIK

KATOWICE, ul. Opolska L. 11.

Urodzony w r. 1897 w Dębicy, studjował w Politechnice we Wiedniu i we Lwowie w latach 1915—1923. Dyplom inżyniera-elektryka uzyskał w r. 1923 w Politechnice Lwowskiej. Obecnie pracuje na stanowisku kierownika Oddziału Elektrotechnicznego Stowarzyszenia Dozoru Kotłów Parowych w Katowicach.

INŻ. MARJAN PRZETOCKI

LWÓW, ul. Nabelaka L. 30.

Urodzony w r. 1884 w Birczy, ukończył w r. 1908 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1908—1913 pracował w biurze meljoracyjnem Wydziału Krajowego we Lwowie, opracowując projekty robót meljoracyjnych i prowadząc je w powiatach Mieleckim, Kolbuszowskim, Tarnowskim i Dąbrowskim. Uzyskawszy w r. 1913 autoryzację na inżyniera cywilnego i odbywszy kilkumiesięczne studia specjalne w Hannoverze, był do wybuchu wojny światowej kierownikiem biura dla inżynierji wiejskiej w Towarzystwie Gospodarskiem we Lwowie. Po rocznej służbie w armji austriackiej na froncie włoskim i serbskim przydzielony został do Centrali Odbudowy Galicji, w której do upadku Austrii prowadził referat odbudowy folwarków. Następnie przez 15 miesięcy brał udział w Obronie Lwowa i Małopolski Wschodniej jako adjutant I. Baonu Kolejowego, przy obronie i odbudowie linii kolejowych, za co otrzymał Krzyż Obrony Lwowa i Krzyż Walecznych. W r. 1919 powrócił do Okręgowej Dyrekcji Odbudowy we Lwowie, gdzie pracował do r. 1926 jako inspektor i kierownik Wydziału Drzewnego. W r. 1925 przeszedł do służby w Okręgowej Izbie Kontroli Państwa we Lwowie, w której obecnie zajmuje stanowisko kierownika Wydziału dla kontroli urzędów resortu Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu, Poczty i Telegrafów oraz Rolnictwa w dziale administracji lasów państwowych.

INŻ. JULJAN LEON ZABOKLICKI

LWÓW, ul. Zyblikiewicza L. 39.

Urodzony w r. 1881 w Zakrzewiu koło Warszawy, studjował w Politechnice Warszawskiej na Wydziale Budowy Maszyn i w Pradze czeskiej, gdzie w r. 1908 uzyskał dyplom inżyniera. Do r. 1910 pracował w warsztatach kolejowych w Warszawie, następnie do r. 1914 jako konstruktor w Towarzystwie Akcyjnym J. John w Łodzi. Z kolei w r. 1915 pracował w Zakładach Hutniczych Zaporozże Dnieprowskoje w Kamieńskoje koło Jekaterynosławia, a w latach 1915—1918 w fabryce narzędzi wiertniczych dla przemysłu naftowego w Jekaterynodarze na Kaukazie w charakterze głównego inżyniera fabryki i kierownika oddziału pocisków. W r. 1919 pracował w Dyrekcji Koleji w Warszawie, w r. 1920 we fabryce Scheiblera i Grohmana w Łodzi, a wreszcie od r. 1921 do chwili obecnej prowadzi we Lwowie przedstawicielstwo Towarzystwa Akcyjnego odlewni żelaza J. John w Łodzi.

Śp. INŻ. MARJAN MIRON DOLNICKI

Urodzony w r. 1882 we Lwowie, po ukończeniu studiów w Politechnice Lwowskiej był asystentem Prof. Dr. Inż. Maksymiljana Thullie'go oraz inżynierem b. Wydziału Krajowego we Lwowie. W czasie wojny światowej dostał się jako oficer austriacki do niewoli rosyjskiej, w której przebywał w obozie jeńców na Syberji aż do r. 1921. Po udanej ucieczce z Rosji objął stanowisko kierownika budowy fabryki Warszawskiej Spółki Akcyjnej Budowy Parowozów, po ukończeniu której został inspektorem budowlanym Magistratu m. st. Warszawy.

W r. 1929 został delegowany do Poznania celem zorganizowania Pawilonu Warszawy i powołany na stanowisko przewodniczącego Komisji Artystyczno-kwalifikacyjnej Powszechnej Wystawy Krajowej. Za prace w Poznaniu otrzymał Dyplom Zastugi. W r. 1930 objął stanowisko dyrektora technicznego Towarzystwa Wystawy Budowlanej w Warszawie, będąc jednym z członków-założycieli tego Towarzystwa.

Pracował naukowo, ogłaszając szereg artykułów w prasie codziennej, w „Przeglądzie Technicznym“, w „Podręczniku Inżynierskim“ itp. W dziedzinie żelbetnictwa i statyki budowlanej cieszył się opinią powagi naukowej.

Zginął tragicznie dnia 18. września 1930 r. jako ofiara zawodu, zabity deską, spadającą z budowy czteropiętrowego gmachu w Warszawie.

Cześć Jego Pamięci!

MARJAN STANEK

BĘDZIN, ul. Kołłątaja L. 12.

Urodzony w r. 1882, studjował w Politechnice Warszawskiej do strajku szkolnego w r. 1904, a następnie do r. 1914 w Politechnice Lwowskiej. Podczas wojny światowej objął stanowisko nauczyciela matematyki w szkołach średnich ogólnie kształcących i technicznych i pracuje na tem stanowisku dotychczas.

INŻ. WACŁAW KRZYŻANOWSKI

Profesor Państwowej Szkoły Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Krakowie.

KRAKÓW, ul. Krupnicza L. 12.

Urodzony w r. 1881 w Warszawie, ukończył w r. 1904 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej. Studjował później w Paryżu w szkole sztuk pięknych i w szkole sztuk dekoracyjnych oraz we Wiedniu w prywatnych pracowniach. Zaprojektował i przeprowadził budowę kilku kościołów, licznych budynków użyteczności publicznej, domów czynszowych i will we wszystkich dzielnicach Polski; obecnie pracuje nad projektem i budową Gmachu Biblioteki Jagiellońskiej i Kościoła Parafjalnego Dzielnicy XI w Krakowie.

PROF. DR. INŻ. ADOLF SZYSZKO-BOHUSZ

KRAKÓW, Wawel.

Urodzony w Narwie w Estonii w r. 1883, wstąpił w r. 1894 do gimnazjum klasycznego w Rewlu, a w r. 1902 ukończył X gimnazjum klasyczne w Petersburgu ze złotym medalem. W tymże roku 1902 został przyjęty na Wydział Architektury Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu po złożeniu egzaminu konkursowego z rysunku. W r. 1905 na podstawie egzaminów z nauk teoretycznych otrzymał prawo wykonywania praktyki budowlanej. W r. 1909 ukończył Wydział Architektury z odznaczeniem, a korzystając z zagranicznego stypendjum rządowego, studjował następnie w Czechach, na Morawach, w Tyrolu i w Austrii Dolnej i Górnej. W r. 1910 osiadł na stałe w Krakowie, jako wolnopraktykujący architekt i sekretarz Komisji do badania Historii Sztuki w Polskiej Akademii Umiejętności. Prace w tym zakresie rozpoczął jeszcze w r. 1905, opracowując dla Komisji zabytki naszej architektury średniowiecznej w Królestwie i na Litwie. W r. 1912 wybrany został docentem architektury w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, a równocześnie profesorem nadzwyczajnym architektury nowoczesnej na Politechnice Lwowskiej. We Lwowie wykładał w latach 1912—1914. Z wybuchem wojny światowej wstąpił w r. 1915 do I. Brygady Legjonów, przeniesiony został następnie do VI pułku piechoty Legjonów w randze podchorążego i uczestniczył w bojach na froncie poleskim. W r. 1916 powrócił na Politechnikę, poczem na propozycję Wydziału Krajowego objął kierownictwo robót na Wawelu. W r. 1919, ustąpiwszy z profesury we Lwowie, otrzymał katedrę konserwacji zabytków w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, którą zajmuje do dzisiaj. Od r. 1906 jest członkiem Komisji Akademii Umiejętności w Krakowie, od r. 1919 inżynierem cywilnym architektury i budownictwa, od r. 1919 doktorem nauk technicznych.

Odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Polonia Restituta w r. 1921, Krzyżem Komandorskim tegoż Orderu w r. 1928 i Krzyżem Zasługi w r. 1931.

W r. 1929 objął z ramienia Ministerstwa Robót Publicznych prace w gmachach reprezentacyjnych Rzeczypospolitej na Zamku Królewskim w Warszawie i w Łazienkach.

Opublikował drukiem następujące prace:

„Polskie kościoły dwunawowe“,
„Kościoły hallowe w Polsce“,
„Kościoły warowne w Polsce“,
„Kościoły w Mnichowie i Tomaszowie“,
„Trzy nasze Zamki“,
„System krakowski“,
„Bożnice w Polsce“,
„Kościół Marjacki w Krakowie“,
„Rotunda św. Feliksa i Adaukta“,
„Z historii romańskiego Wawelu“.

Otrzymał nagrody na konkursach za projekty:

Bożnicy w Charkowie,
Uniwersytetu we Lwowie,
Akademii Górniczej w Krakowie,
Dworu w Niegowici,
Kasy Chorych w Krakowie,
Seminarjum w Pszczynie,
Katedry w Katowicach i t. d.

Wykonał następujące budowle:

Kościół w Szyłowicach,
Cerkiew w Rosi,
Kamienicę w Krakowie, przy ul. Zwierzynieckiej l. 15,
Dom w Krakowie, przy pl. Marjackim l. 5,
Gmach P. K. O. w Krakowie,
Zamek w Wiśle,
Dom Zdrojowy w Żegiestowie,
Willę „Warszawianka“ w Żegiestowie,
Willę „Felicja“ w Krynicy,
Domy mieszkalne P. K. O. w Krakowie i t. d.

INŻ. FRANCISZEK JAKUBIK

Radca Budownictwa Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie.

KRAKÓW, Al. Słowackiego L. 16.

Urodzony w r. 1869 w Zaleszanych koło Tarnobrzega, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej w r. 1900.

Brał wybitny udział w życiu akademickim: był sekretarzem Kółka „Kuchni Politechników“, skarbnikiem i przewodniczącym Kuchni Tow. Bratniej Pomocy, w r. 1897/8 przewodniczącym Tow. Bratniej Pomocy, w następnych dwóch latach przewodniczącym Zarządu I. Domu Techników, a w r. 1900/1 zasiadał w sądzie Polubownym i Honorowym Tow. Bratniej Pomocy.

Po ukończeniu studiów wstąpił do służby w b. Wydziale Krajowym we Lwowie, w której w latach 1902/3 zbudował m. i. drogę pienińską w Szczawnicy, a w latach 1904/13 wykonał plany regulacyjne spalonych miast i odbudował je: Dynów w r. 1904, Brzesko w r. 1904/5, Le-

żajsk w r. 1906/7, Białowię w r. 1908/9 i Przemyślany w r. 1911/13

W czasie Wielkiej Wojny pracował do r. 1917 jako kierownik dróg samorządowych w Nowym Sączu, przygotowując je do historycznej ofensywy gorlickiej, za co otrzymał medal zasługi cywilnej. W latach 1918/24 wykonał plan regulacyjny spalonej części Borysławia i odbudował ją po pożarze. W r. 1920 był prezesem Oddziału Borysławskiego Polskiego Towarzystwa Politechnicznego, W tymże r. 1920, w czasie wojny bolszewickiej, był komendantem oddziałów ochotniczych w Zagłębiu Borysławskim. Obecnie pracuje w charakterze Radcy Budownictwa na stanowisku

referenta technicznego dla spraw budowlanych w uzdrowiskach i regulacji miast w Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie

Na pamiętnym Wiecu Technickim w r. 1910 we Lwowie, będącym epilogiem walki młodzieży z Kolegium Profesorów o salę Tow. Bratniej Pomocy, Inż. Jakubik był tym, który mimo bezwzględного oporu „Królewaków“ spowodował silnie motywowanym wnioskiem wybór Komisji Pięciu dla uproszenia ówczesnego Namiestnika Galicji hr. Pinińskiego, by otworzył zamkniętą Politechnikę. Nie była to sprawa na ówczesne czasy małej wagi; znany i powszechnie ceniony Prof. Dziwiński, były Przewodniczący Tow. Bratniej Pomocy i Kurator tego Towarzystwa, zaklinał młodzież, by ustąpiła wobec groźby, iż rząd austriacki zamknie Politechnikę na zawsze i „jeżeli ją kiedykolwiek otworzy, to chyba tylko w twierdzy Generała Galgoczego w Przemyślu“. W skład tej Komisji, która wyjednała otwarcie Uczelni, weszli dwaj „nieprzejednani“, Jan Maro i Andrzej Galica, dwaj „kompromisowi“, Józef Pruchnik i Zygmunt Marynowski i jeden „mediator“, Stefan Ossowski; nie wiedziała wówczas młodzież, że nakaz otwarcia Szkoły szedł już z góry od ówczesnego demokratycznego Ministra Oświaty Hartl'a, wskutek interwencji Posła Daszyńskiego.

Za prezesury kol. Śliwińskiego w „Bratniaku“ i kol. Brzozowskiego w Czytelni Akademickiej Inż. Jakubik był sędzią polubownym Tow. Bratniej Pomocy i wspólnie z sędzią Czytelni, Dr. Adamem, zakończył w r. 1906 ku pełnemu zadowoleniu obu stron długoletni spór tych bratnich Towarzystw. Referentami przed sądem, ze strony Towarzystwa „Bratniej Pomocy“ byli: kol. Kazimierz Bartel i Stanisław Downarowicz.

Dwa te epizody podajemy zarówno dla zobrazowania ówczesnych nastrojów młodzieży, jakoteż dla charakterystyki typu lwowskiego technika.

INŻ. MARJAN JÓZEF HEITZMANN

KRAKÓW, ul. Żyblikiewicza L. 5.

Urodzony w r. 1876. Przed wstąpieniem na Politechnikę uczęszczał przez jeden rok do Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W r. 1897 rozpoczął studia w Szkole Politechnicznej we Lwowie na Wydziale budownictwa lądowego, które ukończył w r. 1903, zdawszy drugi egzamin państwowy.

W r. 1903 odbył praktykę budowlaną u Architekta Zygmunta Hendla w Krakowie, pracując nad projektami restauracji kaplicy Firlejów w Bejskach, detajlami kaplicy Maciejowskich w kościele katedralnym na Wawelu oraz nad restauracją fasady kościoła św. Piotra i Pawła w Krakowie. W pół roku później zamianowany został inżynierem-adjunktem Namiestnictwa Galicyjskiego. Po paru latach pracy w służbie techniczno-administracyjnej przydzielony został do Departamentu salinarnego Dyrekcji Skarbu, gdzie wykonał szereg prac i projektów budowlanych zrealizowanych, jak kolonie robotnicze dla saliny w Wieliczce i Bochni, przebudowy i nadbudowy szybów górniczych jakoteż magazynów. W r. 1910 mianowany został profesorem budownictwa w Szkole Przemysłowej w Zakopanem, a uzyskawszy uprawnienie na budowniczego, wykonał tam szereg projektów will oraz domów czynszowych, jak np. dom dochodowy u zbiegu ulic Krupówek i Marszałkowskiej, szkice na rozbudowę hotelu „Stamary” oraz przyszłego „Sanato” itp.

Zwolniony ze służby w r. 1917 pracował jako architekt w późniejszym Urzędzie Odbudowy Kraju, jako kie-

rownik Ekspozytury budowlanej w Gorlicach i Nowym Sączu, gdzie opracował szereg projektów na typowe zagrody włościańskie, wydane później przez Małopolskie Towarzystwo Rolnicze. Przesiedliwszy się do Krakowa w r. 1920, na polecenie Ministerstwa Robót Publicznych

pozostał nadal w państwowej służbie technicznej jako kierownik Państwowego Zarządu Architektoniczno-budowlanego, a następnie jako kierownik Oddziału budowlanego Dyrekcji Robót Publicznych. Tu poza zajęciami służbowymi pracował także jako urbanista, uzyskując drugą nagrodę konkursową, wspólnie z kol. śp. W. Piotrowskim, na plan regulacyjny Zakopanego. W tym czasie opracował dla Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego plany przebudowy i rozbudowy folwarku „Hebdom”, które zostały częściowo zrealizowane; projekt budowy kościoła parafialnego św. Trójcy w Zabawie, wspólnie z Arch. Prof. S. Odrzywolskim, będącego obecnie w budowie; projekt pensjonatu „Gozdawa” w Rymanowie, wybudowanego w r. 1929; projekt rekonstrukcji zamczku oraz dobudowy gmachu

Wydziału Powiatowego w Oświęcimiu, wybudowanych w r. 1930 oraz projekt Sanatorium Dr. T. Cybulskiego w Rabce, wybudowanego w r. 1930.

Sanatorium Dra Cybulskiego w Rabce.

Kościół św. Trójcy w Zabawie.

INŻ. ALEKSANDER BIBORSKI

KRAKÓW, ul. Kramerowska L. 14.

Urodzony w r. 1856 w Krakowie, ukończył w r. 1882 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej. Praktykował we Lwowie w biurze Architekta Lewińskiego, a następnie przez 11 lat pracował w Urzędzie Budownictwa Miejskiego w Krakowie. W r. 1894 otworzył własne biuro architektoniczno-budowlane. W tym samym roku wybrany został do Rady Miejskiej, w której pracował w sekcjach technicznych przez 8 lat. W r. 1888 odbył podróż naukową do Włoch.

W czasie wolnej praktyki architektoniczno-budowlanej zaprojektował i wykonał przeszło 80 nowych budowli i 60 rekonstrukcji, przeważnie w stylu włoskiego i francuskiego renesansu. Od r. 1884 jest członkiem Towarzystwa Technicznego w Krakowie; przez szereg lat pracował w b. Izbie Budowniczych, której prezesem był w r. 1916.

Obecnie pracuje jako doradca techniczny fabryk i jako biegły w Sądzie Okręgowym w Krakowie.

INŻ. ADOLF KAMIENOBRODZKI

LWÓW, ul. Potockiego L. 28.

Urodzony w r. 1871 we Wiedniu, ukończył w r. 1894 Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej, poczem kształcił się nadal w Szkole Sztuk Pięknych w Paryżu, w atelier Pawła Blondel'a.

Po powrocie do kraju pracował w biurach Inż. Kamienobrodzkiego, Chołoniewskiego i Kędzierskiego, uzyskując nagrody za konkursowe projekty gmachu Dyrekcji Koleji, przebudowy Ratusza, gmachu Izby Handlowo-przemysłowej i Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie. W r. 1899 objął obowiązki architekta w Wydziale Krajowym we Lwowie. W latach 1899—1931 wykonane zostały pod jego kierownictwem i według jego projektów wszystkie budowle użyteczności publicznej, należące do funduszu krajowego, z wyjątkiem Zakładu w Kobierzynie, którego budową kierował śp. Prof. Inż. Władysław Klimczak; rozbudowano zwłaszcza szpitalnictwo krajowe, budując nowe i rozbudowując istniejące szpitale, które obecnie w niczem nie ustępują zagranicznemu; wykonano rozszerzenie i nadbudowę gmachu sejmowego, wzniesiono szereg szkół przemysłowych i rolniczych, zakład poprawczy dla nieletnich w Przedzielnicy i długi szereg budynków gospodarczych i przemysłowych w dobrach fundacyjnych, rozrzuconych po całym kraju. Ostatnio w latach 1926—1930 wykonano według jego projektu i pod jego kierownictwem Sanatorium Kasy Chorych na 240 łóżek przy ul. Kurkowej we Lwowie, odpowiadające nowoczesnym wymogom szpitalnictwa, a położeniem dominujące nad panoramą miasta.

INŻ. WIKTOR PRZEDPEŁSKI

Poseł na Sejm Rzeczypospolitej
WARSZAWA, UL. ROZBRAT L. 34.

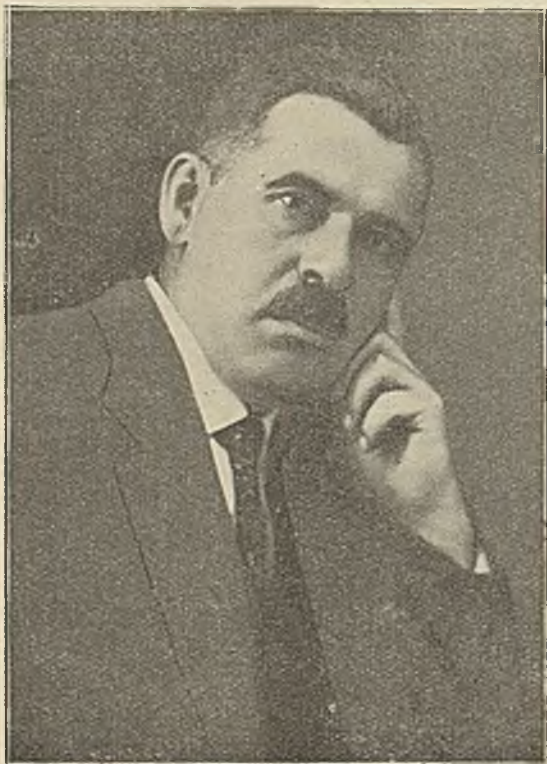
Urodzony w r. 1891, szkoły średnie ukończył w Warszawie, a Wydział Chemiczny w Politechnice Lwowskiej.

INŻ. TADEUSZ BYSTRZYCKI

PRZEMYŚL, Rynek L. 9.

Urodzony w r. 1889 w Przemyślu, odbył studia politechniczne z działu architektury we Lwowie i Wiedniu w latach 1908—1914; dyplom inżyniera-architekta otrzymał po odbyciu służby wojskowej w Politechnice Lwowskiej.

W czasie studiów akademickich brał żywy udział w działalności niepodległościowych stowarzyszeń filareckich i w Związku Strzeleckim. W latach 1914—1918 przebywał w służbie frontowej w armji austriackiej, z której w randze porucznika przeszedł w r. 1918 do Armji Polskiej, biorąc udział w walkach o Przemyśl, Lwów i Wschodnią Małopolskę. Następnie współpracował przy organizacji wojsk technicznych i budownictwa wojskowego w Przemyślu, gdzie sprawował czynności referenta i zastępcy kierownika tego działu. W r. 1922 wystąpił z wojska w randze kapitana, poświęcając się pracy zawodowej, społecznej i gospodarczej. W r. 1924 powołany został do Dyrekcji Spółdzielczego Banku Rzemieślników w Przemyślu i następnie do rady nadzorczej dwu innych banków. W r. 1927 wybrany został członkiem Rady Miejskiej w Przemyślu, a od r. 1928 do chwili obecnej piastuje w Przemyślu godność wiceburmistrza, pracując również na polu publicystyki, jako założyciel kilku czasopism i ich współpracownik.

INŻ. STANISŁAW GURAK

Kierownik Urzędu Katastralnego.

WIELICZKA.

Urodzony w Żołyni koło Łańcuta, ukończył w r. 1908 studia geodezyjne w Politechnice Lwowskiej. W czasie studiów był bibliotekarzem Kółka Geodetów. W r. 1908 pracował w Urzędzie Katastralnym w Krakowie, w latach 1909—1911 w Grybowie, w latach 1912—1927 w Limanowej, gdzie od r. 1921 był kierownikiem, a od r. 1928 jest kierownikiem Urzędu Katastralnego w Wieliczce.

INŻ. MIECZYŚŁAW KRZYWDA-SIENICKI

LUBLIN, Krakowskie Przedmieście L. 55.

Urodzony w r. 1892 w Godziszowie koło Lublina, studjował na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej w Politechnice Lwowskiej. W r. 1914 wstąpił w szeregi I. Pułku Legionów, a w latach 1915—1917 pracował w Polskiej Organizacji Wojskowej w Zagłębiu Dąbrowskiem. W r. 1918 objął stanowisko zastępcy Komisarza Ludowego w Janowie Lubelskim, a następnie starosty. Otrzymał w r. 1923 dyplom inżyniera, poświęcił się pracy zawodowej, jako inżynier-kierownik robót w Polskim Towarzystwie Budowlanem i prokurent tego Towarzystwa na Województwo Lubelskie i Kieleckie. W r. 1925 założył własne przedsiębiorstwo budowlane w Lublinie, budując gmach Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Lublinie, Gimnazjum im. Czartoryskich w Puławach, Gimnazjum im. Głowackiego w Tomaszowie Lubelskim, Szpital Psychiatryczny w Chełmie Lubelskim, szereg szkół powszechnych w Lublinie, Chełmie i Tomaszowie Lubelskim, szosy i przepusty żelbetowe w powiecie Janowskim i Lubartowskim. Ponadto w latach 1927/28 utrzymywał samodzielną filję Biura Meljoracyjnego w Siedlcach, gdzie wykonał projekty meljoracyjne dla szeregu wsi Podlasia na przeszło 10.000 ha.

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie.

Gimnazjum w Tomaszowie
Lubelskim.

Dom Strażacki w Lublinie.

INŻ. JÓZEF KANIA

WARSZAWA, ul. Nowowiejska L. 43.

Urodzony w r. 1880 w Rzochowie w Krakowskim, ukończył w r. 1908 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W latach 1907—1908 pracował jako asystent Politechniki Lwowskiej, a następnie do r. 1914 jako inżynier w państwowej służbie budownictwa w krakowskim i zaleszczyckim okręgu budowlanym. W latach 1914—1918 pełnił w polu służbę oficera artylerji w armji austriackiej, a następnie w r. 1918 i 1920 w Wojsku Polskiem. Od r. 1919 pracuje w państwowej służbie budowlanej, będąc od kilku lat naczelnikiem wydziału w dep. budowl. w Ministerstwie robót publicznych.

+ 15/VIII 1936

INŻ. KAZIMIERZ WINCENTY BEREZOWSKI

SAMBOR, ul. Zamiejska L. 71.

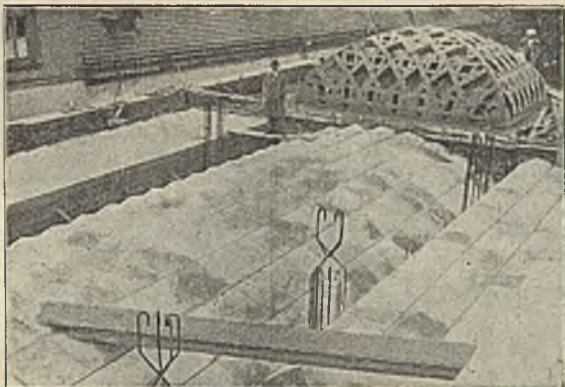
Urodzony w r. 1882 w Tarnowie, ukończył Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej, a w r. 1914 Akademię Rolniczą w Dublanach koło Lwowa. W czasie wojny był pełnomocnikiem Kuratora Fundacji im. Stanisława hr. Skarbka w Drohowyżu pod Mikołajowem, skąd wywieziony został przez wojska rosyjskie i po nieudanej ucieczce zesłany do Sum w gubernji Charkowskiej. Tam brał żywy udział w działalności towarzystw polskich. W r. 1918 powrócił do Warszawy. W r. 1919 pracował w Ministerstwie Robót Publicznych jako instruktor stowarzyszeń budowlanych, a następnie w Zarządzie Cywilnym Ziem Wschodnich jako kierownik działu finansowego Okręgu Brzeskiego aż do r. 1921. W r. 1921 objął stanowisko referenta spraw rolnych w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu, następnie dyrektora Okręgowego Urzędu w Bydgoszczy, z kolei znowu naczelnika Wydziału Głównego Urzędu w Warszawie i zastępcy przewodniczącego tego Urzędu do r. 1923. W r. 1923 objął zarząd trzech folwarków koło Równego, a w r. 1924 zajmował stanowisko inspektora dóbr Pacyków koło Stanisławowa. W r. 1927 pracował w Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Łucku i w tym samym roku został mianowany Komisarzem Ziemskim w Samborze, na którym to stanowisku dotychczas pracuje.

INŻ. STEFAN POLAŃSKI

Autoryzowany inżynier cywilny i koncesjonowany budowniczy.
KRAKÓW, ul. Wielopole L. 15.

Ukończył w r. 1905 Wydział Inżynierji Politechniki we Wiedniu. Do r. 1920 pracował jako inżynier w przedsiębiorstwach budowlanych w kraju i zagranicą, a w r. 1920 otworzył własne biuro w Krakowie, zajmując się specjalnie budowlami żelazno-betonowymi.

Sklepienie nad kaplicą Seminarjum
Częstochowskiego w Krakowie.

Sala koncertowa Domu Katolickiego
w Krakowie.

Dom Katolicki w Krakowie.

INŻ. JAN ZARZYCKI

KRAKÓW, ul. Skwerowa L. 1.

Urodzony w Sosnowcu w r. 1882, ukończył w r. 1902 szkołę realną w Krakowie, a następnie w r. 1907 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W r. 1906 był przewodniczącym Technicznego Koła Pomocy Przemysłowej.

W latach 1907—1912 pracował w prywatnych przedsiębiorstwach, a to w Banku Meljoracyjnym we Lwowie, u Inż. Józefa Zarzyckiego we Lwowie, w Firmie G. A. Wayss et C-ie we Wiedniu, w Dyrekcji Budowy Dróg Wodnych w Krakowie i u Inż. Jana Grzybińskiego w Krakowie.

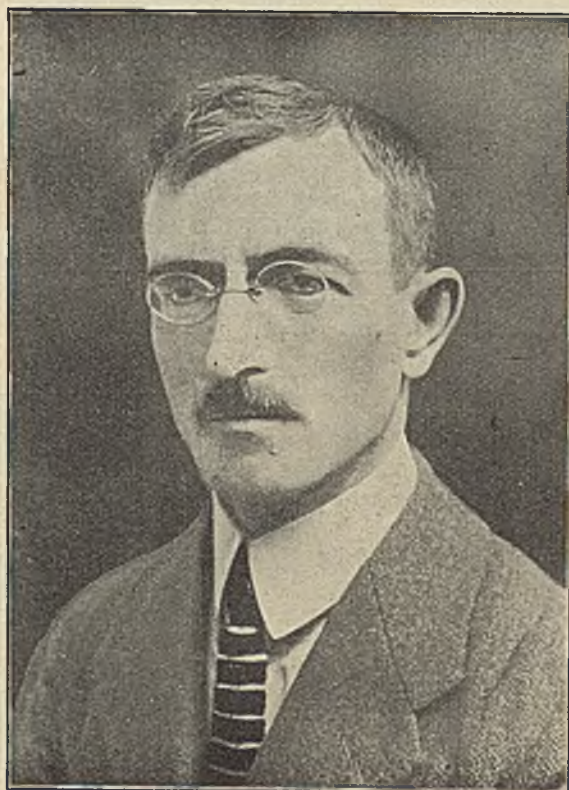
Uzyskawszy w r. 1912 koncesję budowlaną z siedzibą w Krakowie, a w r. 1914 autoryzację na rządowo upoważnionego cywilnego inżyniera budowy w Krakowie, prowadził aż do wybuchu wojny światowej własne przedsiębiorstwo budowlane w Krakowie. W czasie wojny służył w korpusie samochodowym na froncie do r. 1917, a następnie w kadrze technicznej we Wiedniu i kompanji budowlanej na włoskim froncie aż do kwietnia 1918 r. Po zwolnieniu ze służby wojskowej przydzielony został do krajowej centrali gospodarczej odbudowy Galicji w Jarosławiu.

Od r. 1919 budował pod własną firmą w Krakowie drugi tor kolei Trzebinia-Szczakowa i nową linię kolejową Rzeszów-Tarnobrzeg. Od r. 1923 buduje pod firmą M. Kurkiewicz i J. Zarzycki w Katowicach elektrownię w Zakopanem i linie kolejowe w Województwie Śląskiem: Ustroń-Wisła i Cieszyn-Zebrzydowice.

INŻ. KAZIMIERZ ROMAN SOKOŁOWSKI

BRZEŚĆ NAD BUGIEM, ul. Zygmuntowska L. 3.

Urodzony w r. 1889 w Gruszcze koło Tłumacza, ukończył studia na Politechnice Lwowskiej. Od r. 1919 pozostaje w polskiej służbie państwowej: do r. 1924 na stanowisku kierownika odbudowy oraz architekta powiatowego w Sokółce koło Białegostoku, do r. 1926 na stanowisku architekta powiatowego w Bielsku Podlaskim, do r. 1928 na stanowisku referendarza Dyrekcji Robót Publicznych w Białymstoku, do roku 1932 na stanowisku radcy budownictwa w Dyrekcji Robót Publicznych w Stanisławowie, a obecnie Kierownikiem Oddziału Budowlanego Dyr. Rob. Publicznych w Brześciu nad Bugiem.

INŻ. HENRYK SUCHOWIAK

POZNAŃ, ul. Słowackiego L. 55.

Urodzony w r. 1873 w Buku koło Poznania, studjował mechanikę w Politechnikach w Charlottenburgu i Stuttgarcie, uzyskując dyplom inżyniera-mechanika w Stuttgarcie, gdzie był także asystentem Politechniki. Pracował następnie w biurach technicznych fabryk Linke-Hoffmann w Wrocławiu, a w r. 1901 przeszedł jako konstruktor do biura technicznego fabryki Cegielskiego w Poznaniu, gdzie po roku został mianowany naczelnym inżynierem, a w r. 1907 dyrektorem i członkiem zarządu. Na tem stanowisku pracuje dotychczas, biorąc czynny i decydujący udział w rozwoju tej firmy, którego etapami były: w r. 1911 budowa nowej fabryki na przedmieściu Główna, uruchomienie fabryki lokomobil i młocarni parowych, a po ukończeniu wojny fabrykacja wagonów kolejowych i parowozów; ta ostatnia fabrykacja jest obecnie podstawą rozwoju firmy w nowych wielkich warsztatach przy Górnej Wildzie w Poznaniu.

W ostatnich latach uruchomiono także fabrykację maszyn cukrowniczych, kotłów wodnorurkowych, gazozbiorników etc.

Od r. 1918 Inż. Suchowiak jest członkiem Rady Miejskiej miasta Poznania; jest honorowym konsulem belgijskim i odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi i Orderem Korony Belgijskiej.

INŻ. BRONISŁAW SAWICKI

TARNOPOL.

Urodzony w Manajowie w Małopolsce w r. 1878, ukończył Politechnikę Lwowską w latach 1898—1906. W czasie studjów odbył służbę wojskową w wojennej marynarce austriackiej i praktykował przy trasowaniu kolei i projektach linii kolejowych w biurze kolejowem Wydziału Krajowego we Lwowie, gdzie następnie po ukończeniu studjów pracował aż do r. 1911 przy trasach kolei Tarnów-Szczucin, Rzeszów-Nisko i Lwów-Stożanów, kierując na tej ostatniej linii budową jednego odcinka. W r. 1911 wstąpił do służby w Dyrekcji Kolei we Lwowie, gdzie został przydzielony do sekcji utrzymania kolei w Jarosławiu, a w r. 1913 do Zagórza jako zastępca naczelnika sekcji; w latach 1915—1916 kierował odbudową drewnianych mostów na linii wąskotorowej kolejki górskiej Łupków-Cisna-Kalnica, a następnie przeniesiony został do Lwowa na stanowisko zastępcy naczelnika sekcji utrzymania kolei na linii Lwów-Przemysł, gdzie w latach 1918—1919 kierował naprawą i utrzymaniem torów na odcinku Lwów-Chorośnica, jedynej wówczas linii, łączącej oblężony Lwów z Zachodem. W r. 1919 przeniesiony został do Tarnopola na stanowisko naczelnika sekcji utrzymania kolei okręgu, w którym wskutek działań wojennych wszelkie urządzenia kolejowe uległy największemu zniszczeniu. Na tem stanowisku do dnia dzisiejszego kieruje odbudową zniszczonych obiektów.

INŻ. TADEUSZ EDMUND JAN KOZŁOWSKI

Profesor Śląskich Technicznych Zakładów Naukowych, Porucznik rez. W. P.

KATOWICE, ul. Mikołowska L. 15.

Urodzony w r. 1898 w Złoczowie, ukończył we Lwowie w r. 1916 Szkołę Realną, poczem w latach 1916—1918 służył w armji austriackiej na froncie rosyjskim i rumuńskim. W listopadzie 1918 r. wstąpił jako ochotnik do Wojska Polskiego, w którym przebył, zrazu w Legji Oficerskiej, później w 30. Pułku Łowickim kampanję polsko-ukraińską i polsko-bolszewicką aż do r. 1921, otrzymując Krzyż Walecznych, Orłęta i odznakę frontu litewsko-białoruskiego. W r. 1926 ukończył studia na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej, zyskując dyplom inżyniera-architekta.

Pracował początkowo jako inspicjent śp. Inż. Eugenjusza Czerwińskiego przy budowie gmachu „Lwi Gród” w Krynicy, następnie w latach 1927—1931 w Wydziale Robót Publicznych Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, a od marca 1931 r. pracuje jako Profesor Śląskich Technicznych Zakładów Naukowych.

Dotychczas zaprojektował i kierował częściowo budową urzędów celnych w Szarleju i Wiktorze, komisariatów policji w Pawłowie i Piekarach, komendy policji w Pszczynie, domu urzędników wojewódzkich w Katowicach, domu urzędników celnych w Bielsku, szkoły ogrodniczej w Pszczynie, siedmioklasowej szkoły w Łaziskach Górnych, instytutu badań środków żywności i higieny w Katowicach, czternastopiętrowego domu mieszkalnego i urzędów skarbowych oraz domu mieszkalnego przy ul. Mikołowskiej w Katowicach.

Urząd Skarbowy i 14-piętrowy Dom Urzędników Wojewódzkich w Katowicach.

Instytut Badania Środków Żywności i Higieny w Katowicach.

INŻ. JÓZEF ZACZENIUK

BIAŁYSTOK, ul. Artyleryjska L. 2.

Urodzony w r. 1885, ukończył w r. 1909 Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, a następnie w r. 1911 Instytut Technologiczny w Petersburgu. W latach 1912—1922 pracował w przemyśle maszynowym i tekstylnym w Rosji, a po powrocie do kraju pracuje w przemyśle ceramicznym i budowlanym w Białymstoku, gdzie jest współwłaścicielem następujących firm: Zakładów Ceramicznych „Markowszczyzna”, Cegielni parowej Braci Zaczeniuk, Cegielni i Miasta-Ogrodu „Nowy Białystok” i Biura Budowlanego Zrzeszonych Cegielni Białostockich „Mur”.

INŻ. ZENON ŁUKASZEWICZ

Radca budownictwa, Kierownik Państwowego Zarządu Drogowego w Wilnie.

WILNO, Zaułek Portowy L. 12.

Urodzony w r. 1886 w Łapszach koło Wilna, ukończył Wydział Architektoniczny Politechniki Lwowskiej w r. 1912. Poświęcił się budownictwu lądowemu i budowie dróg i mostów.

W latach 1914–1918 odbył służbę wojskową w kawalerii rosyjskiej. W r. 1919 wstąpił do służby w Sekcji Technicznej Generalnego Komisarjatu Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich, gdzie pracował do sierpnia 1920 r., ostatnio w stopniu starszego referenta. W czasie ofensywy armii bolszewickiej pracował z ramienia Ministerstwa Robót Publicznych w Sztabie Frontu Północnego, następnie został delegowany do Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Białostockiego, po zajęciu Wilna został w listopadzie 1920 r. mianowany inżynierem powiatu Wileńsko-Trockiego, a po reorganizacji służby technicznej kierownikiem Państwowego Zarządu Drogowego w Wilnie, na którym to stanowisku dotychczas pozostaje.

Zaprojektował i wykonał dotychczas szereg domów mieszkalnych miejskich i wiejskich, ponad 50 km dróg bitych i brukowanych i szereg mostów drewnianych, kamiennych i żelbetowych o rozpiętości do 10 m.

Śp. INŻ. HENRYK ZAWADOWSKI

Urodzony w Horochowie na Wołyniu w r. 1887, ukończył Wydział Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w r. 1910.

Praktykę inżynierską odbył w państwowej służbie austriackiej przy regulacji rzeki Wisłoka w Rzeszowie i potoków koło Przeworska. W r. 1911 wstąpił do służby w biurze meljoracyjnem Wydziału Krajowego we Lwowie, gdzie projektował regulację szeregu potoków oraz opracował plan obwałowania rzeki Sanu w jej biegu środkowym. W r. 1914 był kierownikiem budowy tzw. kanału ulgi dla Dunajca między Wojniczem i potokiem Kisielni. Budowę tę przerwała wojna, w czasie której śp. Inż. Zawadowski zaciągnął się do szeregów 11. Brygady Legionów, w której odbył kilkumiesięczną kampanję. Od listopada 1918 r. do stycznia 1919 r. brał czynny udział w Obronie Lwowa. W walkach tych odznaczony został pięciokrotnie Krzyżem Walecznych.

W r. 1920 objął kierownictwo służby technicznej Wydziału Powiatowego w Żywcu. W prywatnej praktyce inżynierskiej, pracując wspólnie z Profesorem Politechniki Warszawskiej, Dr. Karolem Pomianowskim, wykonał projekty dużych zakładów wodnych na rzece Sole w Kętach i Jawiszowicach koło Oświęcimia. Opracował także projekt tuneli upustowych w zbiornikach wody na rzece Sole w Porębcie i niektóre prace hydrologiczne przy projekcie tego zbiornika.

W r. 1924 przeniósł się na Śląsk jako inżynier budownictwa w Urzędzie Wojewódzkim. W grudniu 1927 r. mianowany tam został Naczelnikiem Wydziału Robót Publicznych, a następnie odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Dzięki zaletom umysłu i charakteru cieszył się zawsze zarówno wielkiem uznaniem przełożonych, jak i sympatją kolegów. Zmarł dnia 1. września 1930 r. na udar serca, trwając do ostatniej chwili na powierzonym Mu posterunku.

Cześć Jego Pamięci!

INŻ. ALEKSANDER BOBKOWSKI

Dyrektor Koleji Państwowych w Krakowie, Pułkownik
Dyplomowany w rezerwie.

KRAKÓW.

Urodzony w r. 1885 w Krakowie, studjował przez dwa lata w Politechnice Lwowskiej, a następnie ukończył studja politechniczne we Wiedniu. Pracował jako inżynier kolejowy w Krakowie do r. 1919, następnie przy Wojskowym Dowództwie Koleji Litewskich w Białymstoku i Wilnie i Naczelnem Dowództwie jako szef sekcji techniczno-transportowej do r. 1920, a po wojnie w Sztabie Generalnym jako komisarz dyrekcyjny przy Szefie Kolejnictwa dla Dyrekcji wileńskiej i krakowskiej. W r. 1924 ukończył wyższą szkołę wojenną i pracował następnie jako szef komunikacji w Głównym Sztabie. W r. 1930 był wicedyrektorem kolei w Warszawie, a od dnia 1. października 1930 r. zajmuje stanowisko dyrektora w Krakowie.

Za prace swe odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Polonia Restituta i Złotym Krzyżem Zasługi; otrzymał również komandorję finlandzkiej Białej Róży i lotewskich Trzech Gwiazd oraz krzyż oficerski czechosłowackiego Białego Lwa.

INŻ. MACIEJ ROGOWSKI

Naczelny Dyrektor Towarzystwa Sosnowieckich Fabryk Rur i Żelaza.

WARSZAWA, ul. Koszykowa L. 30.

Ukończył szkołę realną w Warszawie, a następnie trzy Wydziały: górniczy, mechaniczny i chemiczny w École des Mines przy Uniwersytecie w Liège.

Po powrocie ze studjów do kraju pracował jako inżynier w biurze kanalizacji Warszawy i jako konstruktor w stalowni na Pradze. Z tą stalownią wyjechał z ramienia Towarzystwa Dnieprowskiego do Kamenskoje w Południowej Rosji, gdzie pracował jako inżynier w biurze technicznem, a następnie jako pomocnik szefa wydziału Wielkich Pieców. Po ośmiu latach tej pracy powołany został na stanowisko dyrektora zakładów metalurgicznych Towarzystwa Krzyworskich Rud Żelaznych w Krzywym Rogu na Chersonie, gdzie po śmierci naczelnego dyrektora Towarzystwa objął jego stanowisko.

W r. 1919 powrócił do Polski i objął stanowisko członka Rady i naczelnego dyrektora Towarzystwa Sosnowieckich Fabryk Rur i Żelaza, które do dziś piastuje. Jest Przewodniczącym Związku Polskich Hut Żelaznych, Wiceprzewodniczącym Syndykatu Polskich Hut Żelaza, Syndykatu Rur Żelaznych etc.

INŻ. KAZIMIERZ ADAM SASKI

WARSZAWA, ul. Filtrów L. 37.

Urodzony w r. 1886 w Rydze, ukończył studia architektoniczne na Wydziale Budownictwa lądowego Politechniki Lwowskiej w r. 1913, poczem poświęcił się prywatnej praktyce budowlanej w Warszawie i naukowej inwentaryzacji zabytków architektury w Warszawie i na prowincji. W r. 1917 objął stanowisko zastępcy kierownika Biura Budowlanego Głównego Komitetu Ratunkowego w Lublinie, a po utworzeniu Ministerstwa Robót Publicznych przeszedł do służby w tem Ministerstwie, poświęcając się pracy urbanistycznej. Opracował plany zabudowania Puław, Krasnego Stawu, Piaszków Luterskich, Markuszowa, Sochaczewa, Nowego Miasta, Przasnysza i innych miast, zniszczonych skutkiem działań wojennych, a ponadto opracował plan regulacyjny miasta Włocławka. Otrzymał również wyróżnienie na konkursach urbanistycznych na plan zabudowania miasta Kalisza i rozwiązanie placu Marszałka Piłsudskiego w Warszawie.

Od r. 1929 objął stanowisko kierownika działu regulacji i pomiarów w Magistracie Warszawy, projektując również i prowadząc budowy szeregu domów mieszkalnych spółdzielni mieszkaniowych w Warszawie. Obecnie pracuje ponadto nad projektem kolonii rybackiej w Gdyni.

ARCHITEKT TADEUSZ NOWAKOWSKI

WARSZAWA, ul. Polna L. 52.

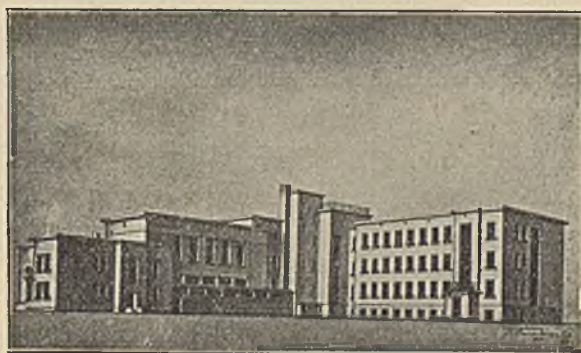
Urodzony w Medwinie koło Kijowa w r. 1879. Od r. 1900 studjował na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

W czasie studjów był dwukrotnie Przewodniczącym Związku Studentów Architektury Politechniki Lwowskiej. W roku 1912 osiadał we Francji gdzie zajmuje się wolną praktyką. W wojnie światowej brał udział jako oficer saperów I-szej Brygady Leg. Polskich. Podczas inwazji bolszewickiej, był dowódcą baonu Saperów i Grupy swego Imienia.

Pracuje w Warszawie jako wolnopraktykujący architekt; jest Przewodniczącym Koła Architektów w Warszawie.

Strażnica P. K. O.

Gimnazjum Państwowe Żeńskie przy ul. Wawelskiej w Warszawie, widok z ogrodu.

Gimnazjum Państwowe Żeńskie przy ul. Wawelskiej w Warszawie, widok z ulicy.

ANTONI JAWORNICKI

Architekt.

WARSZAWA, ul. Myśliwiecka L. 16.

Urodzony w r. 1887 w Warszawie, ukończywszy tamże gimnazjum Gen. Chrzanowskiego, studiował malarstwo w Monachjum i architekturę w Paryżu, gdzie w r. 1911 ukończył École Speciale d'Architecture, poczem odbył praktykę w pracowni Architekta Peret'a.

Powróciwszy do Polski, objął w Warszawie stanowisko architekta przy wykańczaniu hotelu „Polonia“ i przy przebudowie hotelu Europejskiego, zdobywając w tym czasie kilka nagród konkursowych. W okresie niemieckiej okupacji Warszawy

służył w Straży Obywatelskiej, poczem rozpoczął z gronem kolegów w Kole Architektów opracowywanie szkicowego planu Wielkiej Warszawy i wstąpił do Biura Regulacji w Magistracie Warszawy, którego został kierownikiem. W r. 1920 służył jako ochotnik w Wojsku Polskim, poczem

Czytelnia w Gmachu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

aż do r. 1928 kontynuował studia nad planem Wielkiej Warszawy. Od r. 1929 jest dotychczas rzeczoznawcą spraw urbanistycznych Magistratu Warszawy.

Wynikiem tych prac jest szereg zatwierdzonych planów szczegółowych i ogólnych, jak np. reprezentacyjnej dzielnicy Mokotowa i Aleji Ujazdowskich, placu św. Florjana, placu Narutowicza,

Gmach Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

Hall Gmachu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

terenów Żoliborza itd. W tym samym czasie zdobył szereg nagród na konkursach urbanistycznych i architektonicznych, jak np. I. nagrodę za projekt placu Piłsudskiego, placu Teatralnego i przeróbki Ratusza w Warszawie, II. nagrodę za rozplanowanie Poznania itd. W tym samym okresie pełnił także obowiązki starszego asystenta Katedry Budownictwa Miejskiego w Politechnice Warszawskiej i zajmował się praktyką budowlaną i urbanistyczną.

Wykonał plan uzdrowiska „Hel“, letniska „Podkowa Leśna“ pod Warszawą, zaprojektował

i przeprowadził budowę 10-cio piętrowego gmachu biur Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przy ul. Kopernika, uprzednio zaprojektowanego na hotel „Helvetia“, gmachu Banku Cukrownictwa przy ul. Karowej, gmachu Polskiej Y. M. C. A. w ogrodzie Frascati, willi PP. J. na Saskiej Kępie, wnętrz kawiarni, hallu i cukierni Lourse'a w hotelu Europejskim itd.

W r. 1929 piastował godność Przewodniczącego Towarzystwa Urbanistów Polskich i rzeczoznawcy spraw urbanistycznych Minist. Robót Publ.

Hall Hotelu Europejskiego w Warszawie.

Kawiarnia Hotelu Europejskiego w Warszawie.

INŻ. ARTUR KRZETUSKI

MOŚCICE.

Urodzony w r. 1897 we Lwowie, ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w r. 1925.

Praktykował we fabryce L. Zieleniewski S. A. w Krakowie w dziale budowy motorów i konstrukcji maszyn, we fabryce sztucznego jedwabiu w Tomaszowie Mazowieckim przy budowie nowej fabryki wiskozy i w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach przy budowie tej fabryki, w której obecnie pracuje w biurze konstrukcyjnym.

INŻ. TEODOR RIEDEL

Radca Budownictwa Miejskiego w Krakowie.

KRAKÓW, Aleja Krasińskiego L. 32.

Urodzony w r. 1869 w Krakowie, ukończył w r. 1897 studia na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej. Od tej daty pracuje dotychczas w budownictwie miejskiem w Krakowie, wykonując także zawód cywilnego inżyniera budownictwa wodnego, specjalnie w dziale kanalizacji.

INŻ. ZYGMUNT STANISŁAW HUBERT

Dyrektor Zjednoczenia Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego Sp. Akc.

WARSZAWA, ul. Górnośląska L. 16.

Urodzony w Tarnówce koło Bochni w r. 1884, ukończył w r. 1908 studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, poczem specjalizował się w elektrotechnice w Politechnice Wiedeńskiej. Od r. 1909 pracował przeszło 10 lat w firmach elektrotechnicznych w Austrii. Po powrocie w r. 1919 do kraju służył w Wojsku Polskiem do r. 1922 w stopniu majora wojsk łączności, a następnie był dyrektorem technicznym „Elektrobanku” w Warszawie, później „Elektrowni Okręgowej na Sanie Sp. Akc.”, a obecnie jest dyrektorem „Zjednoczenia Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego Sp. Akc.”.

DR. INŻ. STEFAN KAUFMAN

Naczelnik Wydziału Robót Publicznych Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

KATOWICE.

Urodzony w r. 1894 w Krakowie, ukończył w r. 1917 Wydział Inżynierji Politechniki Lwowskiej. Pracował następnie w Centrali Odbudowy Galicji we Lwowie, potem w r. 1919 w Zarządzie Budownictwa Wojskowego we Lwowie w charakterze zastępcy kierownika rejonu budowlanego Lwów II.

W r. 1920 uzyskał w Politechnice Lwowskiej dyplom doktora nauk technicznych, a następnie pracował w czasie najazdu bolszewickiego w wojskowej grupie inżynierskiej. W r. 1921 był zajęty w biurze konstrukcyjnym mostów Dyrekcji Robót Publicznych we Lwowie, a następnie do r. 1924 jako kierownik Biura Odbudowy w Haliczu. W r. 1925 przydzielony został do Wydziału Ro-

bót Publicznych Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, gdzie piastował stanowisko kierownika Oddziału Drogowego i Oddziału Architektoniczno-budowlanego, a od r. 1931 jest naczelnikiem Wydziału.

W tym czasie zaprojektował i nadzorował wykonanie szeregu większych mostów żelbetonowych nad Wisłą pod Nowym Bieruniem, w Wiśle i pod Górą. W tym samym okresie sprawował nadzór techniczny nad budową szeregu gmachów publicznych, z których należy wymienić: Gmach Urzędu Wojewódzkiego i Sejmu Śląskiego w Katowicach o kubaturze 165.000 m³, wykonany kosztem 12 milionów złotych, Gmach Szkół Technicznych w Katowicach o kubaturze 175.000 m³, wykonany kosztem 14 milionów złotych, gimnazja w Mikołowie, Lublińcu i Wielkich Piekarach, 14-to piętrowy Gmach Urzędów Skarbowych w Katowicach o szkielecie stalowym itd.

Ogłosił drukiem dwie prace naukowe w r. 1925 w Czasopiśmie Technicznym we Lwowie: „O wyboczeniu prętów sprężyste utwierdzonych“ i „Pręty ciśnione pod działaniem sił zginających“. W r. 1931 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Most na Wiśle pod Nowym Bieruniem na drodze Mysłowice-Oświęcim.

MIECZYSLAW SIECZKOWSKI

Naczelnik Miejskiego Urzędu Budowniczego w Stryju.
STRYJ.

Urodzony w r. 1882 w Bortnikach w Małopolsce Wschodniej. Gimnazjum ukończył w r. 1902 w Buczacz. Studja politechniczne odbywał na wydziale inżynierji we Lwowie.

W r. 1907 został przyjęty do technicznej służby miejskiej w Stryju. Obecnie jako radca budownictwa w VI. stopniu służbowym jest naczelnikiem miejskiego urzędu budowniczego.

INŻ. EMIL PRETORIUS

Profesor Państwowej Szkoły Budownictwa w Jarosławiu.
JAROSŁAW.

Urodzony w r. 1891 w Przeworsku, rozpoczął w r. 1911 studja na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej, które ukończył w r. 1922 po przerwie w latach 1914—1920, spowodowanej wojną. W latach 1923—1927 odbył praktykę mierniczą, a następnie pracował w Kierownictwie Rejonu Inż. i Sap. w Grudziądzu i w Okręgowem Szefostwie Budownictwa w Toruniu, gdzie ostatnio był referentem budowlanym Dowództwa Okręgu Korpusu Nr. VIII. Od r. 1927 począwszy pracuje jako profesor Państwowej Szkoły Budownictwa w Jarosławiu, gdzie równocześnie prowadzi także kierownictwo prywatnych budowli.

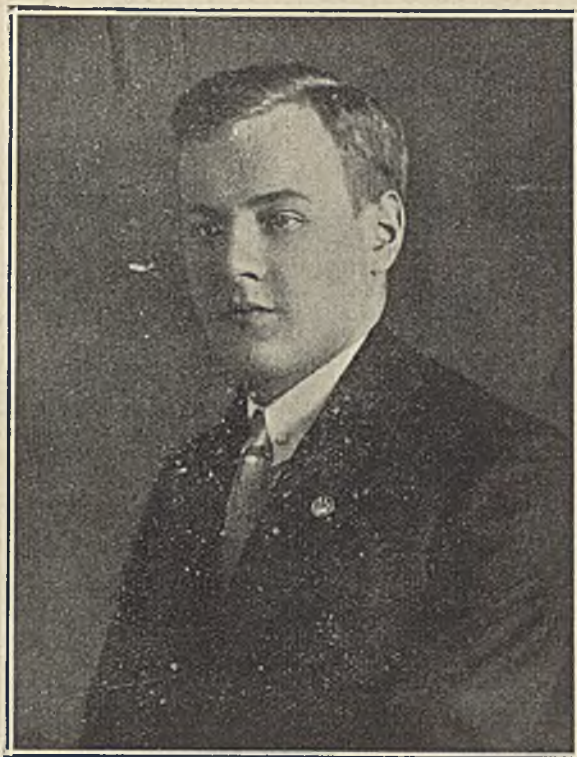

INŻ. MARJAN MICHAŁ BOLESŁAW MISIAĞ

Urzędnik budownictwa miejskiego A w Krakowie, referent
spraw maszynowych; inżynier-mechanik i konstruktor.

KRAKÓW, ul. Grodzka l. 12.

Urodzony w Krakowie w 1902 r., ukończył
Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

INŻ. HENRYK WOJCIECHOWSKI

KRAKÓW.

Urodzony w r. 1887 w Krakowie, ukończył
studja w Politechnice Lwowskiej w r. 1912, po-
czem wstąpił do służby w budownictwie miej-
skim w Krakowie, w której pozostaje do chwili
obecnej w charakterze starszego referenta. Brał
czynny udział w walkach Legionów.

INŻ. FRANCISZEK KARPIŃSKI

ŁÓDŹ, ul. Narutowicza L. 37.

Urodzony w r. 1874 w Stodołach Opatowskich koło Kielc, ukończył w r. 1904 Instytut Inżynierów Cywilnych w Petersburgu ze stopniem inżyniera cywilnego I. stopnia. Po odbyciu praktyki w Petersburgu pełnił w latach 1907—1911 obowiązki inżyniera i architekta powiatu Łaskiego, a następnie aż do wybuchu wojny światowej był inżynierem i architektem w powiecie Łódzkim. W czasie wojny powołany do armji rosyjskiej jako inżynier budowy dróg i mostów, budując m. i. mosty na Dnieprze w Rosaśnie i w Dubrownie i most kolejowy na Dnieprze w Pustynce koło Orszy. Po powrocie do kraju objął ponownie stanowisko inżyniera okręgu Łódzkiego. W r. 1920 powołany został na stanowisko naczelnika budowy składów amunicyjnych pod Sieradzem, w r. 1922 objął wykonanie projektów i kierownictwo budowy centralnych składów amunicji w Regnach pod Spalą, a następnie wykonał także projekty i kierował budową okręgowej składnicy artylerji pod Galkówkiem. W r. 1926 otworzył własne biuro architektoniczno-budowlane, wykonując szereg projektów, jak np. rzeźni miejskich w Pabjanicach, w Kaliszu i Aleksandrowie, ratusza w Brzezinach, prowadząc kierownictwo budowy Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Łodzi, Sądu Okręgowego w Łodzi, domu biurowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Łodzi, domów dla pracowników Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych w Łodzi itd. W r. 1928 wybrany został Przewodniczącym Koła Architektów i Budowniczych w Łodzi, którą to godność piastuje do chwili obecnej.

INŻ. BRONISŁAW WIERZYŃSKI

WARSZAWA, ul. Lekarska L. 15.

Ukończył studia na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w r. 1904. Po kilkuletniej praktyce cywilnej i w technicznym departamencie b. Namiestnictwa Galicyjskiego we Lwowie, autoryzował się w r. 1910 jako inżynier cywilny i prowadził własne przedsiębiorstwo budowy w zagłębiu naftowym z siedzibą w Drohobyczu.

Poza szeregiem projektów w różnych działach inżynierji wykonał w tym czasie także budowę zbiorników na ropę, budynków mieszkalnych, gazociągów, rurociągów ropnych, wodociągów, dróg, a nadto prowadził fabrykę lin stalowych dla wiertnictwa, której był współwłaścicielem.

W chwili wybuchu wojny światowej w r. 1914 został wcielony do armji austriackiej i przebywał w Przemyśle w czasie oblężenia tej twierdzy. Zwolniony ze służby wojskowej z powodu złego stanu zdrowia, wyjechał w r. 1915 do Szwajcarii, gdzie w latach 1919—1923 był Konsulem Rzeczypospolitej w Genewie.

Po powrocie do kraju pracował w latach 1923—1926 w przemysłowym dziale bankowości, a od r. 1926 prowadził w Warszawie własne przedsiębiorstwo budowy, wykonując większe budowle mieszkalne.

INŻ. JÓZEF OPOLSKI

WARSZAWA, Al. Jerozolimskie L. 20.

Urodzony w r. 1865 w Woźnicznej koło Tarnowa, ukończył Wydział Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej, poczem był asystentem Śp. Prof. Dra Inż. Karola Skibińskiego. Pracował następnie w służbie państwowej w b. Na-miestnictwie we Lwowie w oddziale drogowym departamentu technicznego i przy Starostwie w Kołomyji przy utrzymaniu dróg i odbudowie zniszczonych powodziami mostów, przy budowie szeregu budynków państwowych i rozbudowie fabryki tytoniu w Zabłotowie. Poświęciwszy się głównie budownictwu wodnemu, pracował następnie przy regulacji Sanu oraz przy osuszaniu bagien niżańskich i rudnickich, przeprowadzając przy tej sposobności także budowę szkół w Nisku, Rudniku, Ulanowie itd. W r. 1896 powołany został do służby w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych we Wiedniu, gdzie pracował zrazu w centralnym biurze hydrograficznym, a następnie w referacie budownictwa wodnego dla b. Galicji i Bukowiny, rozwijając szczególnie wydatną działalność w dziale meljoracyj wodnych w Galicji przy ścisłej współpracy z ówczesnym dyrektorem Krajowego Biura

Meljoracyjnego, Dr. Inż. Andrzejem Kędziorem. W r. 1908 został przeniesiony do utworzonego w tym czasie Ministerstwa Robót Publicznych we Wiedniu, gdzie w r. 1912 mianowany został szefem budownictwa wodnego dla b. Galicji i Bukowiny, oraz zastępcą Ministerstwa w Komisji dla regulacji rzek galicyjskich; w czasie wojny pracował nad zabezpieczeniem wykonanych i rozpoczętych prac, a następnie objął kierownictwo departamentu ministerjalnego dla odbudowy Galicji i Bukowiny, a także innych krajów austriackich. W r. 1918 likwidował we Wiedniu polskie agendy Ministerstwa Robót Publicznych. W r. 1919 powołany został do Ministerstwa Robót Publicznych w Warszawie w celu zorganizowania działów finansowych tego resortu, poczem objął kierownictwo Departamentu Administracyjnego tego Ministerstwa, które prowadził jako dyrektor do r. 1926. W r. 1926 został mianowany dyrektorem Departamentu Budowlanego, na którym to stanowisku przeprowadził długi szereg inwestycji państwowych oraz ustaw i rozporządzeń w dziedzinie robót publicznych.

INŻ. FRANCISZEK WALICKI

WILNO, ul. Montwiłłowska L. 18.

Urodzony w Biesiadach koło Wilna, ukończył w r. 1899 studia na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej. Obecnie jest Naczelnikiem Wydziału Pomiaru i Regulacji Magistratu Wileńskiego, jest Prezesem Polskiego Banku Rzemieślniczego w Wilnie oraz Członkiem Rady i Skarbnikiem Stowarzyszenia Techników Polskich w Wilnie od jego założenia.

INŻ. STANISŁAW HÜPSCH

Cywilny inżynier budownictwa.

MOŚCICE.

Urodzony w r. 1892 we Lwowie, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej. Obecnie jest kierownikiem Oddziału Budowlanego Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Mościcach.

INŻ. JAN PROT

Naczelny Dyrektor Państwowej Wytwórni Prochu i Materiałów Kruszących.

ZAGOŹDŻON pow. Kozlenice.

Urodzony w r. 1891 w Warszawie, zapisał się w r. 1911 na Uniwersytet Lwowski. Studjował następnie w Uniwersytecie Jagiellońskim i w Politechnice w Monachjum. W sierpniu 1914 r. wyruszył w pole z drugą kadrówką I. Brygady Legionów i od tego czasu był w polu bez przerwy aż do jesieni 1921 r. W r. 1921 ukończył Wyższą Szkołę Wojenną w Warszawie, a otrzymawszy urlop z Armji, ukończył w r. 1922 studja na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej i na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jana Kazimierza. W r. 1924 opuścił służbę wojskową w stopniu dyplomowanego majora i od tego czasu do r. 1927 był inżynierem i wicedyrektorem Oddziału „Krywałd” Spółki Akcyjnej „Lignoza” na Górnym Śląsku. Od kwietnia 1927 r. zajmuje stanowisko naczelnego dyrektora Państwowej Wytwórni Prochu i Materiałów Kruszących w Zagożdżonie pow. Kozlenice, piastując godność dyrektora i członka Zarządu Sp. Akc. „Starachowickie Zakłady Górnicze”, członka Zarządu Sp. Akc. „Zjednoczone Elektrownie Okręgu Radomsko-Kieleckiego”, członka Rady Nadzorczej Spółki Akcyjnej „Polromania”, radcy Izby Handlowo-Przemysłowej w Sosnowcu.

INŻ. FRANCISZEK JARECKI

Kierownik Powiatowego Zarządu Drogowego
w Rzeszowie.

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej
w r. 1912.

INŻ. ZYGMUNT BILY

Profesor Państwowej Szkoły Budownictwa w Jarosławiu,
Rządowo upoważniony Inżynier-architekt.

JAROSŁAW.

Urodzony w r. 1895 we Lwowie, ukończył
w r. 1924 Wydział Architektoniczny Politechniki
Lwowskiej.

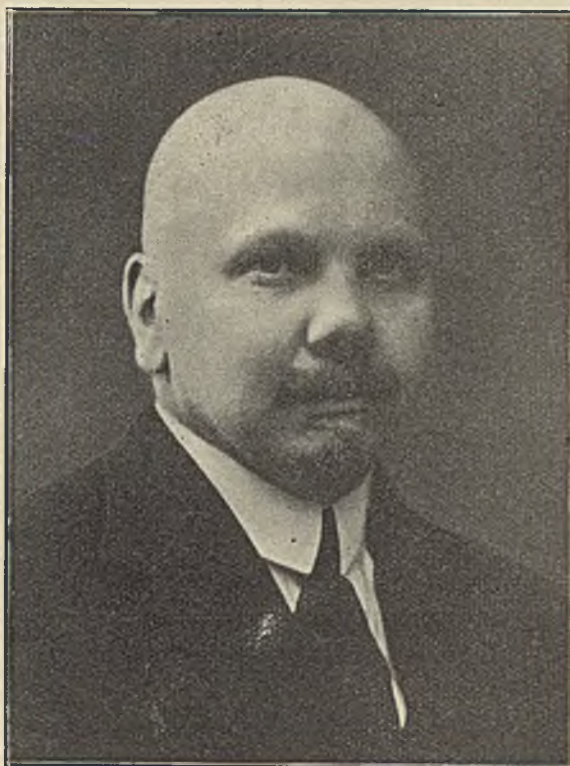
Przez siedm lat pracował we Lwowie w fir-
mie Derdacki i Rewucki, prowadząc w tym
okresie szereg budowli, m. i. Gmachu Polskiej
Akcyjnej Spółki Telefonicznej przy ul. Sykstuskiej
we Lwowie i Pensjonatu „Lwigród“ w Krynicy.

Obecnie pracuje jako profesor Państwowej
Szkoły Budownictwa w Jarosławiu, kierując za-
razem kilku budowlami w Jarosławiu i okolicy.

DR. INŻ. ZYGMUNT PRZYREMBEL

Naczelny Redaktor „Gazety Cukrowniczej”.

WARSZAWA, ul. Foksa 13.

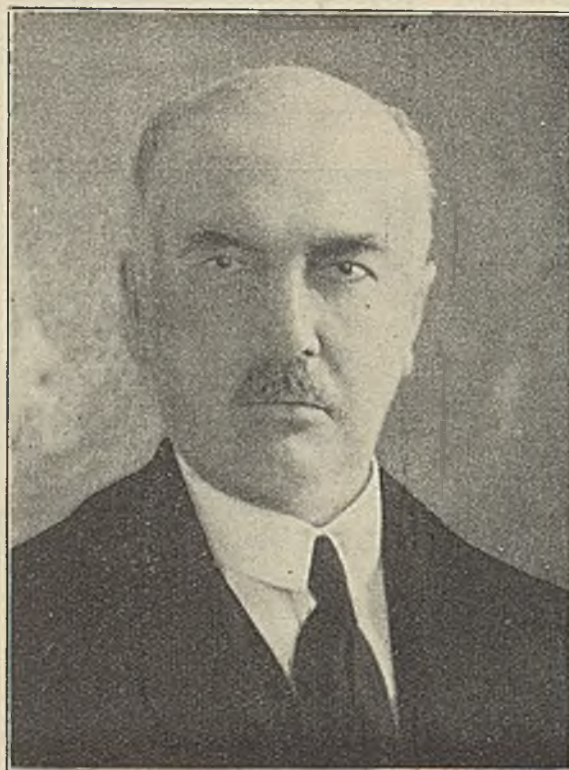

Urodzony w r. 1874 w Warszawie, studjował w Politechnice Lwowskiej, początkowo na Wydziale Inżynierji lądowej, następnie na Wydziale Chemji technicznej. Po ukończeniu studjów w r. 1897, poświęcił się pracy zawodowej w przemyśle cukrowniczym. Pracował w cukrowniach Ukrainy, Podola i w Rosji, a od r. 1920 stale pracuje w organizacjach przemysłu cukrowniczego w Warszawie. Poza pracą w przemyśle zajmował się także stale szkolnictwem. W Kijowie brał udział w czasie wojny w organizowaniu polskich szkół i kursów handlowych, gdzie wykładał chemję i towaroznawstwo. W Warszawie od r. 1920 wykładał chemję w prywatnych szkołach średnich; od r. 1930 objął w Politechnice Lwowskiej wykłady historii przemysłu w Polsce. Jeszcze za czasów studenckich zaczął pisywać artykuły do czasopism zawodowych, był współpracownikiem „Dziennika Kijowskiego”, poza tem ogłosił cały szereg prac z dziedziny historii przemysłu, a zwłaszcza historii cukrownictwa w Polsce.

INŻ. ROMAN BIELSKI

Kierownik Powiatowego Zarządu Drogowego i Architektonicznego.

JASŁO.

Urodzony we Lwowie w r. 1878, ukończył Wydział Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w r. 1902.

W czasach studenckich zajmował się gorąco sztuką dramatyczną. Jako student V. klasy ukończył dział deklamacji prof. art. dram. Franciszka Wysockiego w Lwowskiem Konserwatorjum, a następnie kształcił się w zawodzie aktorskim u znakomitego nauczyciela śp. Emila Derynga. To też po złożeniu matury jako technik, mimo iż równocześnie zajęty był jako asystent rysunków odręcznych i geometrii wykreślnej w szkole realnej, brał żywy udział w życiu artystycznym Lwowa, organizując i biorąc udział w urządzanych przez „Bratnią Pomoc“ wieczorach artystycznych i przedstawieniach. Wraz ze znanym dyrektorem teatru Tadeuszem Pilarskim założył we Lwowie „Teatr Miłośników Sceny“, który, mając w swoim gronie najwybitniejszych amatorów Lwowa pod reżyserją śp. Jana Nowackiego, w krótkim czasie zyskał sobie ogólną sympatię.

Od r. 1902 pracował w państwowej służbie technicznej w b. Namiestnictwie. W r. 1905 przeniesiony został do Brzeżan, gdzie projektował i prowadził budowy szkół w powiatach Brzeżańskim, Przemyślańskim, Rohatyńskim i Podhajeckim, budowę Sądu w Bołszowcach, w Wiśniowczyku itd. Z kolei został przydzielony do Białej, gdzie także prowadził budowy szkół w powiatach Białskim i Żywieckim, poczem przeniesiony został w r. 1911 jako kierownik oddziału technicznego Starostwa w Jasle. W Jasle pracował przeważnie w dziale budowy mostów w powiatach Jasielskim, Krośnieńskim i Gorlickim, budując m. i. także most na Ropie w Gorlicach. Obecnie jest naczelnikiem Powiatowego Zarządu Drogowego w Jasle.

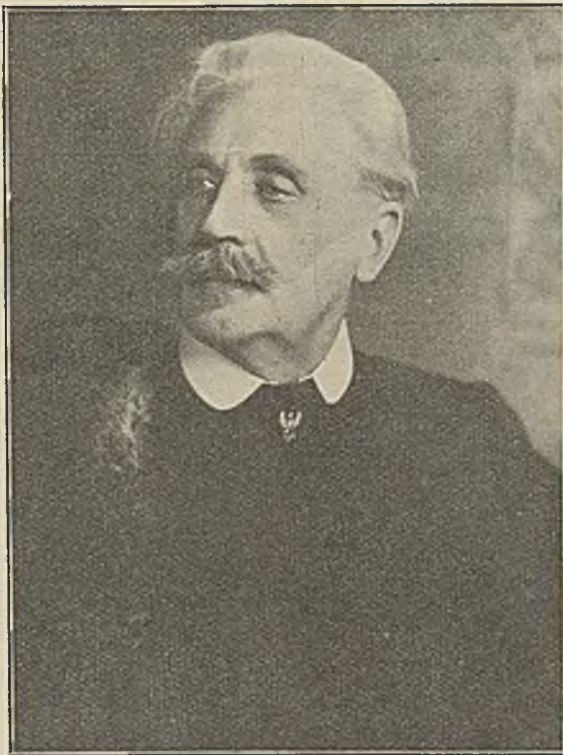
PROF. DR. JAN KAROL SAS ZUBRZYCKI

Inżynier Architektury

LWÓW, ul. Nabelaka, L. 29.

Rodem z Tłustego, miasteczka na Podolu, koło Czerwonogrodu. Studja politechniczne we Lwowie, na Wydziale Architektonicznym ukończył w r. 1884, mając wówczas lat 24. Będąc asystentem przy katedrze Budownictwa otrzymał posadę w Magistracie Krakowskim, gdzie pracował od r. 1886 aż do r. 1905, osiągnąwszy stopień inspektora starszego w Urzędzie Budownictwa Miejskiego.

W r. 1891 otrzymał upoważnienie rządowe na architekta cywilnego, przez co stał się członkiem Izby Inżynierskiej we Lwowie. Zamiłowanie swoje nadzwyczajne do zabytków sztuki polskiej, zaraz w początku zawodu swojego tem objawił, że opracował w krótkim czasie około 200 tablic ze zdjęć architektonicznych miasta Krakowa i wydał kilka dzieł z zakresu historii Sztuki. Prace te i wydawnictwa zyskały zaraz na Wystawie Kościuszkowskiej we Lwowie w r. 1894 „Medal złoty“, który zachęcił młodego miłośnika swojszczyzny do prac dalszych. Zaraz w roku następnym t. j. 1895 wystąpił z wykładem habilitacyjnym na Politechnice Lwowskiej, dla obrony stylu Nadwiślańskiego, pod tytułem „Rozwój gotycyzmu w Polsce.“ Na podstawie tej otrzymał zaraz mianowanie na Docenta Historji Architektury Politechniki Lwowskiej. — Trudności wielorakie głównie tem spowodowane, że nie było jeszcze katedry Historji Architektury przez Ministerstwo ustanowionej, sprawiły, że Docent wykłady swoje rozpoczął dopiero w r. 1910, a to dojeżdżając z Krakowa. W r. 1912 otrzymał zamianowanie na profesora dla Historji architektury i estetyki. Dziekanem Wydziału Architektonicznego był w latach 1918, 1919 i 1920.

W r. 1920 był już zamianowany członkiem i współpracownikiem Komisji Historji Sztuki w Akademji Umiejętności w Krakowie, do której po dzień dzisiejszy należy. W tym samym roku osiągnął na Politechnice Lwowskiej tytuł i godność „Doktora nauk technicznych“ a to na podstawie rozprawy, w ciągu dalszym podnoszącej wielkość i ważność Sztuki Nadwiślańskiej w pracy „Krakowska Szkoła Architektoniczna XIV wieku“.

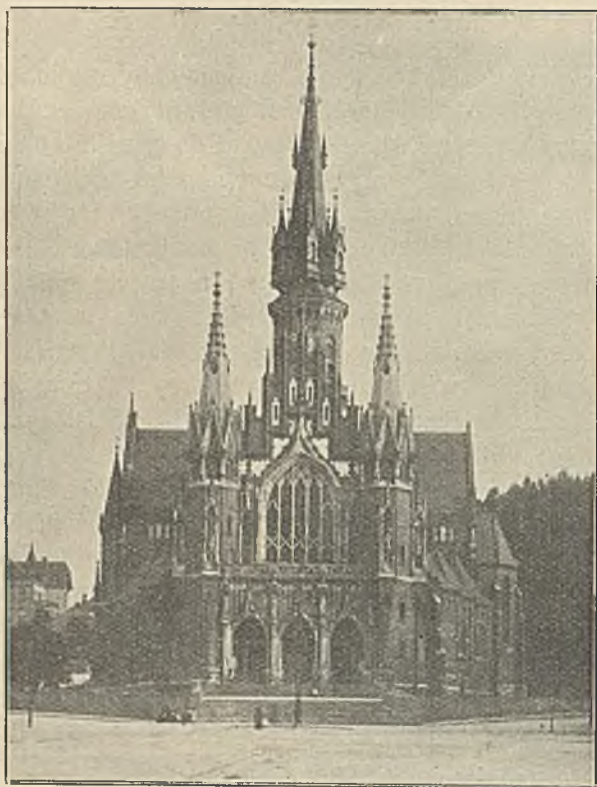
Przy przeniesieniu profesora zwyczajnego w stan wysługi, po przekroczeniu 65 lat życia,

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w r. 1929 zaliczył go w poczet Kawalerów Orderu „Odrodzenia Polski“, nadając mu odznaki Krzyża Komandorskiego „Polonia Restituta“ „za zasługi na polu pracy artystycznej, naukowej i pedagogicznej“.

Działalność naukowa prof. Dra Zubrzyckiego odznacza się wielką ilością dzieł, które głównie poświęcone są historii kultury i sztuki polskiej. Wiele z nich stanowią podręczniki szkolne, jedyne w języku polskim. Najważniejszym dziełem pomnikowym jest „Skarb Architektury w Polsce“, obejmujący 400 tablic w 4 tomach. Trzy dzieła

następujące 1) Styl Nadwiślański 2) Styl Zygmunto-wski i 3) Polskie Budownictwo Drewniane, są źródłowe i podstawowe dla zaznajomienia się z bogactwem naszych pierwiastków rodzimych. Dzieło „Katedry Polskie“ opracowane wspólnie ze siostrą „Jadwigą z Łobzowa“, wydobywa na jaw piękności zabytków polskich, godne uwagi i pamięci narodu. Szczególnie doniosłe ma znaczenie dla Architektury wielkie dzieło ściśle naukowe p. t. „Utwór Koztadta“ w trzech częściach Książka „Zwięzła Historja Sztuki“

po dwóch wydaniach całkowicie wyczerpanych czeka na wydanie trzecie, którego się domaga potrzeba istotna. Obecnie dzieło „Cieślictwo

Kościół Parafjalny w Podgórzu koło Krakowa.

polskie“ ma uzupełnić bogactwo naszej sztuki ciesielskiej, której wspaniałość odkrywa się, gdy przeglądamy tablice książki „Cieśla Polski“.

Podręczniki takie, jak „Sklepienia Polskie“ albo „Zabytki miasta Lwowa“, także „Dwa zamki polskie w Malborku“, wreszcie „Arcydzieła Wita Stwosza“, razem z wzorami „Kowalstwa Polskiego“ zaznajamiają miłośnika ze skarbnicą niewyczerpaną twórczości naszej własnej, rodzimej, niestety bardzo mało cenionej.

Prócz działalności ściśle naukowej domaga się przypomnienia działalność zawodowa w zakresie architektury, jako sztuki budowania. Wybitnie odznaczyła się na tem polu twórczość prof. Zubrzyckiego w pomysłach ponad 100 kościołów, którymi przyozdobiły się liczne wsie i miasta nasze. Kościółki wiejskie małe i skromne, jak w Bielczy (k. Bochni), w Tłustem (na Podolu), są okazami, które głównie wydobywają znamiona rodzime naszej sztuki kościelnej. Kościół wielki, jeden z największych, w Podgórzu pod Krakowem, opiera się zasadniczo o pierwiastki stylu Nad-

wiślańskiego. Kościół ten w Podgórzu wyszedł z pracy konkursowej, pod godłem „Sustine“ nagrodzonej na konkursie warszawskim. Kościół XX. Misjonarzy w Tarnowie tem się odznacza, iż ma wewnątrz sklepienie gwiazdkowe, jedno z największych w Polsce. Kościół XX. Dominikanów w Czortkowie nad Seretem, cały jest zbudowany z kamienia wapiennego. Dwa kościoły tuż pod Kielcami, w Masłowie i w Sukowie są z cegły i kamienia, pierwszy w stylu Nadwiślańskim, drugi w stylu Zygmuntońskim t. j. Odrodzenia Polskiego. Kościół XX. Kapucynów na Zamarstynowie pod Lwowem objawia piętno sztuki lwowskiej t. zw. Odrodzenia Lwowskiego czyli renesansu XVI i XVII wieku, panującego w całej ziemi lwowskiej.

Do prac najważniejszych prof. Dra Zubrzyckiego należy także odnowienie wyższej wieży Marjackiej w Krakowie, które trwało blisko 10 lat bez przerwy.

Kościół OO. Kapucynów na Zamarstynowie pod Lwowem.

Z budowli świeckich ratusze, wille kamienne, Rady Powiatowe i t. d.

Jednym z ostatnich pomysłów to Budowa

Domu Albertynek na Prądniku Czerwonym, tuż pod Krakowem, w związku z „Pocieszką”, pamiętającą jeszcze czasy Zygmunta Starego.

kwie, którą prowadził przez lat kilka razem ze siostrą „Jadwigą z Łobzowa”. Należy do założycieli Towarzystwa Opieki nad Zabyt-

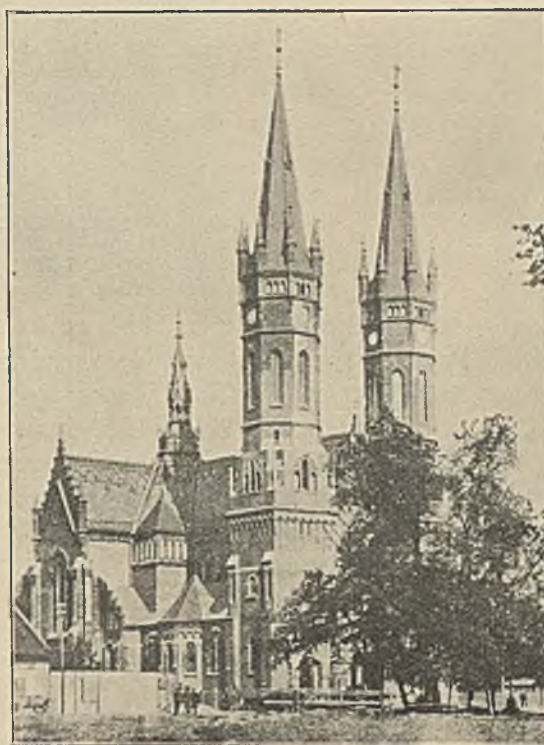
Zakład SS. Albertynek na Czerwonym Prądniku pod Krakowem („Pocieszka”).

W pracy społecznej przypomnąć można stanowisko przewodniczącego „Gwiazdy” w Kra-

kami we Lwowie, któremu przewodniczy od początku aż do dnia dzisiejszego.

Kościół Parafjalny w Masłowie koło Kielc.

Kościół OO. Misjonarzy na Strusień w Tarnowie.

Dr. MIECZYŚŁAW GĘBAROWICZ

Wykładający dzieje sztuk plastycznych w Politechnice Lwowskiej.

LWÓW, ul. Stryjska L. 24.

Urodzony w r. 1893, uzyskał stopień doktora filozofji w Uniwersytecie Lwowskim w r. 1921. Od r. 1922 jest bibliotekarzem Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie, od r. 1925 kustoszem Muzeum im. Lubomirskich we Lwowie. Od r. 1923 wykłada w Politechnice Lwowskiej; prócz tego jest docentem Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, członkiem przybranym T-wa Naukowego we Lwowie i sekretarzem Sekcji historii sztuki i kultury, ponadto zaś jest członkiem Komisji historii sztuki Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie. W latach 1922—1930 przedsięwziął kilkakrotnie podróże naukowe zagranicę, w wyniku których ogłosił drukiem szereg prac z zakresu historii sztuki, historii i bibliografji.

INŻ. RUDOLF KWAK

LWÓW, ul. Łyczakowska L. 61.

Urodzony w r. 1884 we Lwowie, ukończył Politechnikę Lwowską w r. 1911. Przed wojną światową brał udział w konspiracyjnym życiu młodzieży akademickiej. Był członkiem Wydziału Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej.

W latach 1918—1920 brał udział w Obronie Lwowa i w Powstaniu Górnosłańskim; służbę w Wojsku Polskim ukończył w stopniu majora artylerji, odznaczony dwukrotnie Krzyżem Walecznych i Górnosłańską Wstęgą Waleczności.

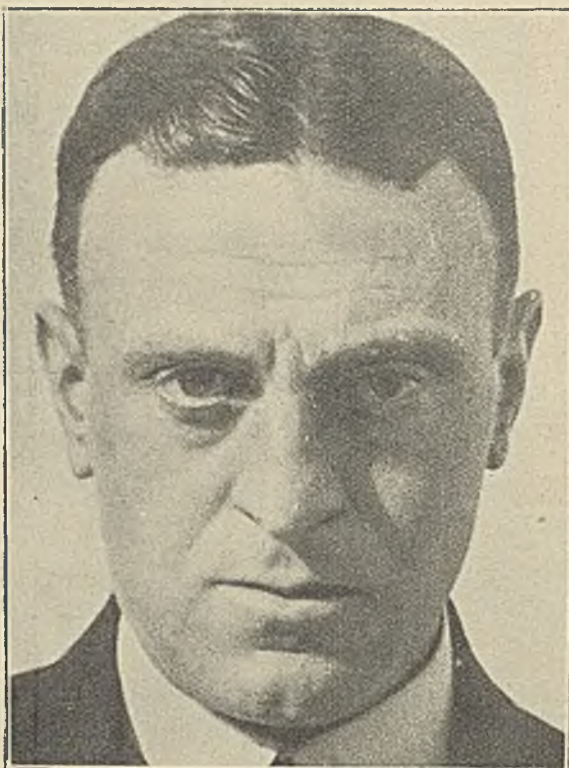
Obecnie prowadzi we Lwowie, przy ul. Łyczakowskiej L. 61, własne biuro techniczno-budowlane.

INŻ. STANISŁAW MARKIEWICZ

Dyrektor Techniczny Państwowej Wytwórni Prochów, Major Rezerwy W. P.
ZAGOŹDŻON, koło Kozienic.

Urodzony w r. 1885 w Odessie, studia techniczne ukończył na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej.

INŻ. BERNARD ALBERT GLAZER

KRAKÓW, ul. Na Gródku L. 3.

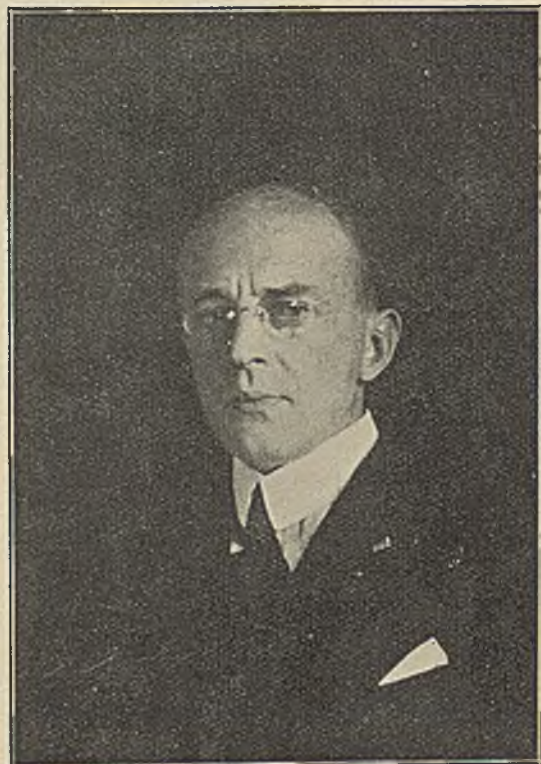
Urodzony w Krakowie w r. 1882, ukończył studia na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej. W czasie studjów był zastępcą sekretarza Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej; jest majorem rezerwy 21 Pułku Artylerji Polowej W. P. Prowadzi przedsiębiorstwo budowlane w Krakowie wspólnie z Inż. Feldmanem.

INŻ. TADEUSZ TARNAWA BRONIEWSKI

Dyrektor Państwowej Szkoły Budownictwa w Jarosławiu.

JAROSŁAW, ul. Poniatowskiego L. 17.

Urodzony w Krakowie w r. 1894, studjował na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1912—1925, z przerwą wskutek udziału w wojnach. Po ukończeniu studjów był starszym asystentem Katedry Architektury Monumentalnej.

INŻ. WŁADYSŁAW WACHAL

KROSNO, Rafinerja W. Stawiarskiego i Ski.

Urodzony w Chorkówce koło Krosna w r. 1895, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej w r. 1914. W latach 1922–1924 pracował w czasie studjów w Zakładzie Gazowym Miejskim we Lwowie, w latach 1924–1928 w Państwowej Fabryce Olejów Mineralnych w Drohobyczu i w „Polish State Petroleum Company” w Gdańsku, w latach 1928–1929 był starszym asystentem Katedry Technologji Chemicznej i Elektrochemji w Politechnice Lwowskiej, a od r. 1929 jest kierownikiem technicznym rafinerji nafty F-my W. Stawiarski i Ski w Krośnie.

WIKTOR AJDUKIEWICZ

Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

LWÓW, ul. Listopada L. 7.

Studjował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1903—1905.

INŻ. STANISŁAW KWOLEK

LWÓW, ul. Długosza L. 27.

Urodzony w r. 1901 w Radgoszczy, ukończył gimnazjum realne w Leżajsku. W listopadzie w r. 1918 wstąpił w szeregi 2. Pułku Szwoleżerów i walczył na Wołyniu. W r. 1920 brał udział w akcji plebiscytowej na Spiszu, walczył przeciwko bolszewikom w szeregach 205. Pułku Artylerji Polowej Armji Ochotniczej, a następnie pracował w akcji plebiscytowej na Górnym Śląsku i walczył w 11. Pułku im. Żółkiewskiego. W r. 1921 powrócił do Lwowa celem kontynuowania studjów. W r. 1928/29 był Przewodniczącym Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej. Uzyskawszy na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej dyplom inżyniera-mechanika, wstąpił do służby państwowej w Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim.

PROF. INŻ. CZESŁAW PIOTR PRZYBYLSKI

Profesor Politechniki Warszawskiej.

WARSZAWA, ul. Górnośląska L. 43.

Urodzony w Warszawie w r. 1880, ukończył studia politechniczne na Wydziale Budowlanym Politechniki Warszawskiej w r. 1904, poczem w latach 1904—1906 studjował w Paryskiej Szkole Sztuk Pięknych. W latach 1906—1908 pracował w biurze architektonicznym Prof. Maxa Laengera w Karlsruhe. Od r. 1908

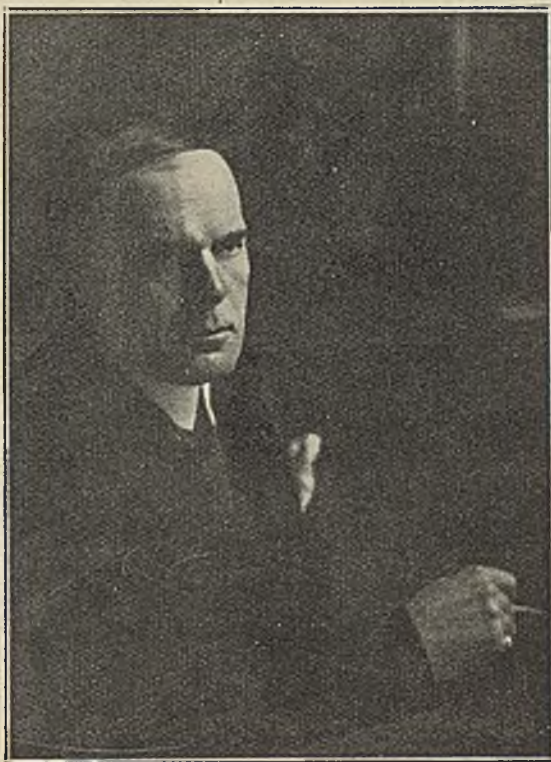
rozpoczął samodzielną pracę architektoniczną w Warszawie, biorąc żywy udział w pracach instytucyj społeczno-zawodowych, jak Koło Architektów, w którym wielokrotnie był vice-prezesem i Towarzystwo Opieki nad zabytkami przeszłości, w którym od szeregu lat jest członkiem Zarządu. Po powrocie z Rosji w r. 1918 objął kierownictwo Zakładu Projektowania Monumentalnego na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, poczem w r. 1919 został mianowany nadzwyczajnym, a w r. 1921 zwyczajnym profesorem na tej Katedrze. W latach 1927-1929 sprawował urząd Dziekana Wydziału. W r. 1920 wstąpił jako ochotnik do 1 Pułku Artylerji Legionów i brał udział jako kanonier w operacjach wojennych na froncie północnym.

Dotychczas zaprojektował i przeprowadził budowę następujących gmachów: Teatru Polskiego w Warszawie, Teatru Nowoczesnego w War-

szawie, Centralnego Towarzystwa Rolniczego w Warszawie, Kościoła w Orłowej koło Lublina, Teatru Narodowego w Warszawie, Teatru Miejskiego w Kaliszu, Państwowej Szkoły Higieny w Warszawie, Ministerstwa Spraw Wojskowych (rekonstrukcja), Fabryki Fruzińskiego

wraz z domem mieszkalnym, domu mieszkalnego dla Podoficerów Zawodowych na Pradze w Warszawie, Szkoły Przemysłu Graficznego w Warszawie oraz Pawilonów: Technologji Chemicznej i Elektrotechniki Politechniki Warszawskiej (w budowie). Pozatem uzyskał następujące nagrody i odznaczenia konkursowe za: Wzorową Zagrodę Włociańską (I nagr.), Kościół w Orłowej (I nagr.), Miasto-ogród Żąbki (III nagr.), Kościół we Włocławku (I nagr.), Teatr Miejski w Wilnie (I nagr.), Teatr w Saratowie (III nagr.) Teatr Narodowy w Warszawie (I nagr.), Centralne Archiwum Państwowe (I nagr.), Minister-

stwo Spraw Zagranicznych (III nagr.), Dworzec Główny w Warszawie (I nagr.), Przebudowę Gmachu Sejmowego (I miejsce), Gmach Reprezentacyjny miasta Łodzi (I miejsce), Nowe Pawilony Politechniki Warszawskiej (I miejsce) Muzeum i Szkołę Sztuk Zdobniczych w Warszawie (I miejsce).

**INŻ. MARJA KAZIMIERA
Z LECIEJEWSKICH
KARDASZEWICZOWA**

PIONKI-ZAGOŹDŹON.

Urodzona we Lwowie, brała czynny udział w obronie Lwowa w latach 1918—1919. Studja politechniczne ukończyła w r. 1924 na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom inżyniera-chemika. Następnie w r. 1926 otrzymała w Uniwersytecie Jana Kazimierza dyplom profesorski z zakresu towaroznawstwa i technologii dla szkół i akademij handlowych.

**DR. INŻ. JERZY STANISŁAW
KARDASZEWICZ**

PIONKI-ZAGOŹDŹON.

Urodzony na Wołyniu, brał czynny udział w walkach o niepodległość w formacjach polskich na Wschodzie i w Armji Polskiej. Studja politechniczne rozpoczął na Wydziale Mechanicznym Politechniki Kijowskiej w r. 1913, a dyplom inżyniera-chemika uzyskał w Politechnice Lwowskiej w r. 1924, poczem w r. 1926 promował się w Politechnice Lwowskiej na doktora nauk technicznych. W latach 1922—1928 był w tej Uczelni asystentem śp. Prof. Inż. Wiktora Syniewskiego. Obecnie pracuje w Państwowej Wytwórni Prochu w Zagożdżonie.

Śp. INŻ. LUDWIK STOCKER

Urodzony w r. 1879 w Gorzycach koło Jasła, ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Po odbyciu służby wojskowej w austriackiej marynarce wojennej rozpoczął praktykę naftową w warsztatach mechanicznych firmy Wacław Wolski w Borysławiu. Następnie, aż do wybuchu wojny światowej, był kierownikiem kopalń i przedsiębiorcą naftowym. W czasie wojny pracował jako inżynier w fabrykach amunicji w Austrii. Po wojnie powrócił do firmy „Nafta” w Borysławiu, gdzie pracował pod kierownictwem dyrektora Meszarosa, węgry; zaznaczyć tu należy, że podobnie, jak Wolski był technicznym wychowawcą polskich wiertników naftowych, tak Meszaros był ich prawdziwym przyjacielem, stanowiąc jedną z krystalicznych postaci ówczesnego przemysłu naftowego.

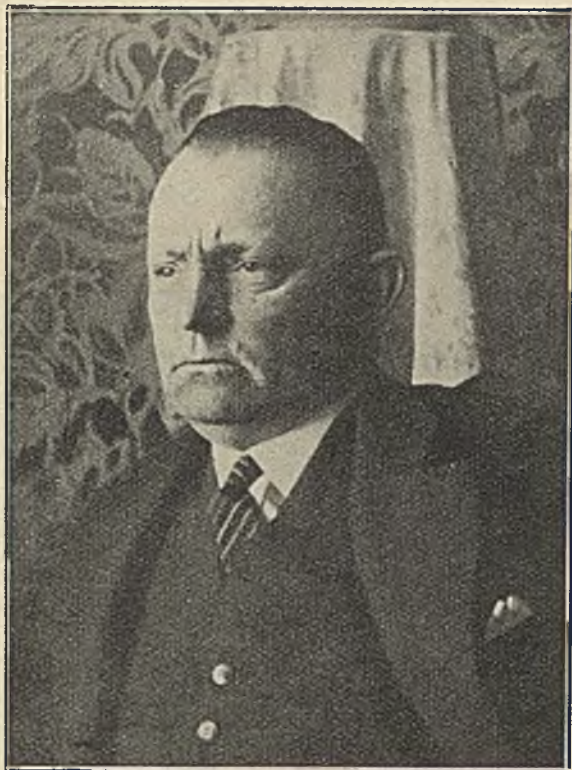
W r. 1919 śp. Inż. Stocker powołany został na stanowisko dyrektora Société de Petrole, a następnie firmy „Karpaty”, a od r. 1928 był przewodniczącym Izby Pracodawców w przemyśle naftowym w Krośnie. Zmarł w styczniu 1932 r.

Cześć Jego Pamięci!

INŻ. MIECZYSLAW GAŁECKI

TARNOPOL, ul. Korzeniowskiego L. 29.

Urodzony w r. 1880 w Wadowicach, studjował zrazu w Politechnice Lwowskiej, a następnie w Akademii Ziemiańskiej we Wiedniu, którą ukończył z dyplomem inżyniera leśnictwa w r. 1906, poczem wstąpił do austriackiej służby lasowej w Dyrekcji Domen i Lasów we Lwowie. Tutaj, po odbyciu praktyki we wszystkich działach leśnictwa, zajął się specjalnie zabudowaniem górskich potoków, kierując przez kilka lat pomiarami do regulacji dorzeczy Raby, Soły, Skawy, Dunajca i Popradu. W r. 1910 przeszedł do służby w ochronie lasów, w której jako komisarz inspekcji leśnej był do r. 1922 w Czortkowie, a do r. 1928 w Tarnopolu jako wojewódzki inspektor ochrony lasów. W r. 1928 przeszedł w stan spoczynku i od tego czasu prowadzi własne biuro techniczno-leśne w Tarnopolu.

INŻ. JAN KANTY SOJ

CHODORÓW.

Urodzony w Porąbce koło Białej w r. 1885, studjował zrazu w Politechnice w Bernie Morawskim, a następnie w Politechnice Lwowskiej. Praktykował jako asystent mierniczy u śp. Inż. Marceliego Śniadowskiego i śp. Inż. Adama Brzezińskiego. Po autoryzacji otworzył w Białej własne biuro miernicze. Wojnę światową przeżył jako oficer armii austriackiej, poczem, po otrzymaniu ciężkiej rany i długotrwałym leczeniu, został zwolniony ze służby jako inwalida. Później pracował jako inżynier b. Wydziału Krajowego we Lwowie przy regulacji Niska i Rozwadowa nad Sanem pod kierownictwem śp. Inż. Stefana Pierzyńskiego. Z chwilą powstania Państwa Polskiego wstąpił do Wojska Polskiego jako porucznik, pełniąc mimo inwalidztwa funkcje zastępcy komendanta żandarmerji w Nisku, następnie jako kapitan był dowódcą bataljonu na granicy czechosłowackiej, a w końcu do r. 1925 kierował oddziałami mierniczemi na Wołyniu. Od tego czasu prowadzi w Chodorowie własne biuro pomiarowe, dzierżawiąc tam zarazem, jako inwalida wojenny, restaurację kolejową.

INŻ. JAN WALCZYŃSKI

Główny Chemik i Zastępca Dyrektora Technicznego Państwowej Wytwórni Prochu w Zagożdżonie.
PIONKI-ZAGOŹDŻON.

Urodzony w Tarnowie w r. 1891, studjował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1909–1914. Po wojnie światowej pracował w laboratorium chemicznym Zbrojowni Wojsk Polskich w Krakowie. W pracach około budowy, uruchomienia i produkcji Państwowej Wytwórni Prochu w Zagożdżonie bierze udział od r. 1921.

INŻ. JAN TOMASZ KUDELSKI

WARSZAWA, Stare Miasto L. 24.

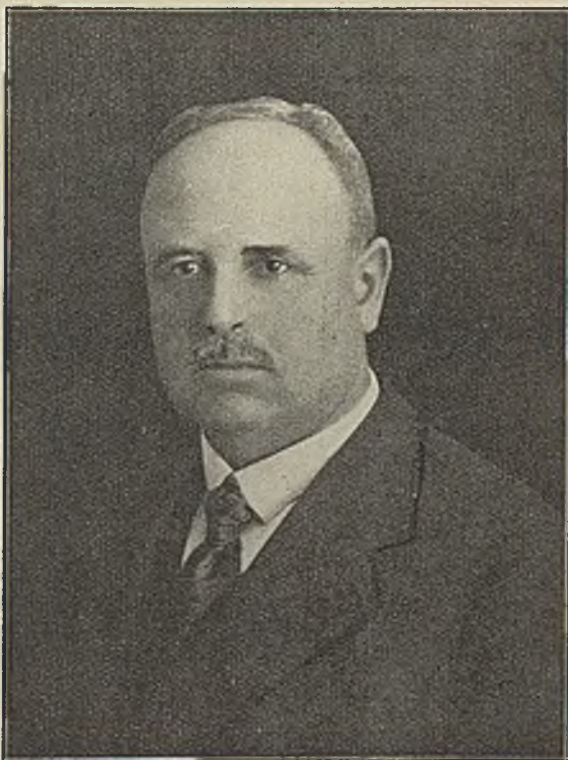
Urodzony w r. 1861 w Budziskach koło Kielc, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej w r. 1888. W r. 1882 był bibliotekarzem Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów tej Uczelni, a w latach następnych przewodniczącym tego Towarzystwa. Po ukończeniu studiów był przez rok asystentem przy Katedrze Geometrii Wykreślnej, a następnie Katedry Architektury śp. Prof. Inż. Juliana Zacharjewicza, poczem zastępował śp. Prof. Zacharjewicza przy robotach przez niego prowadzonych. Następnie przez trzy lata kierował największym wówczas przedsiębiorstwem budowlanym Jana Lewińskiego we Lwowie. Po wystawie budowlanej we Lwowie został zaangażowany przez dyrektora tej wystawy, Inż. Ludwika Radwańskiego, jako kierownik budowy gmachu Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie. Po ukończeniu tej budowy praktykował samodzielnie, aż do wybuchu wielkiej wojny, na terenie Wschodniej Małopolski. W czasie wojny był internowany jako obcy poddany w Thalerhofie i Oświęcimiu. W r. 1917 objął funkcję referenta w Centrali Odbudowy Galicji, gdzie w r. 1918 został mianowany naczelnikiem odbudowy okręgu stanisławowskiego; placówki tej jednak nie uruchomiono z powodu zajęcia Stanisławowa przez wojska ukraińskie. Z chwilą powstania Państwa Polskiego przeszedł do służby w Ministerstwie Robót Publicznych, gdzie zrazu pełnił czynności dyrektora budownictwa okręgu częstochowskiego, później starszego referenta w Ministerstwie, następnie kierownika Wydziału X i w końcu naczelnika Wydziału IX, tj. budowy budynków państwowych. W r. 1930 przeszedł w stan spoczynku.

INŻ. MARJAN PROKOPOWICZ

Dyrektor Departamentu w Ministerstwie Robót Publicznych.

WARSZAWA, ul. Filtrów L. 26.

Urodzony w r. 1875 w Przemyślu, ukończył w r. 1899 studia na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej. Od r. 1899 pracował w b. Wydziale Krajowym we Lwowie, w krajowym biurze meljoracyjnem, przy projektach regulacji Pustej, Raty, Błotni i Sołokiji, poczem w r. 1901 objął kierownictwo obwałowania Wisły na odcinku od Podgórza do Niepołomic. W r. 1902/03 uzupełnił z polecenia Wydziału studia rolniczo-meljoracyjne w Akademji Ziemiańskiej we Wiedniu, poczem zwiedził budowle meljoracyjne w Czechach, Bawarji, Prowincji Nadreńskiej, w Hannoverze i Brandenburgji. Po powrocie do kraju objął w r. 1904 kierownictwo ekspozytury meljoracyjnej Wydziału w Jaśle, a następnie w Rzeszowie, z zakresem działania na powiaty: krośnieński, jasielski, gorlicki, strzyżowski, brzozowski i kołbuszowski. W r. 1914 powołany został przez Wydział do Lwowa na stanowisko referenta spraw meljoracyjnych. W wojnie światowej służył jako oficer pospolitego ruszenia armji austriackiej, biorąc udział w bitwie pod Limanową i w ofensywie majowej w r. 1915, poczem kierował sekcją utrzymania dróg w Żywcu. W lutym

1919 r. objął kierownictwo Sekcji Meljoracyjnej Ministerstwa Robót Publicznych, następnie Wydziału Wód Niespławnych, a w r. 1925 został mianowany Dyrektorem Departamentu Wodnego. Pracuje nad organizacją państwowej służby wodnej, ustawodawstwem wodnem i uporządkowaniem gospodarstwa wodnego w Państwie. Zwiedził liczne budowle wodne we Francji, Włoszech, Szwajcarji, Holandji i Belgji, bierze czynny udział w organizowaniu ogólnopństwowych zjazdów meljoracyjnych i hydrotechnicznych. Dotychczas ogłosił drukiem następujące prace: „Meljoracje w Polsce wraz z odnośnem ustawodawstwem oraz ustawą wodną” (1926), „Państwowy fundusz meljoracyjny” (1926), „Obecny stan meljoracji podstawowych w Polsce” (1929), „Le Statut légal de l'utilisation de l'énergie hydraulique en Pologne” (1929). Prowadzi rozmaite wykłady zleczone z dziedziny miernictwa, meljoracji i budownictwa wodnego na Politechnice, w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego i w Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie. Za swą działalność odznaczony został orderami „Polski Odrodzonej” i „Legji Honorowej”.

INŻ. PAWEŁ PRACHTEL MORAWIAŃSKI

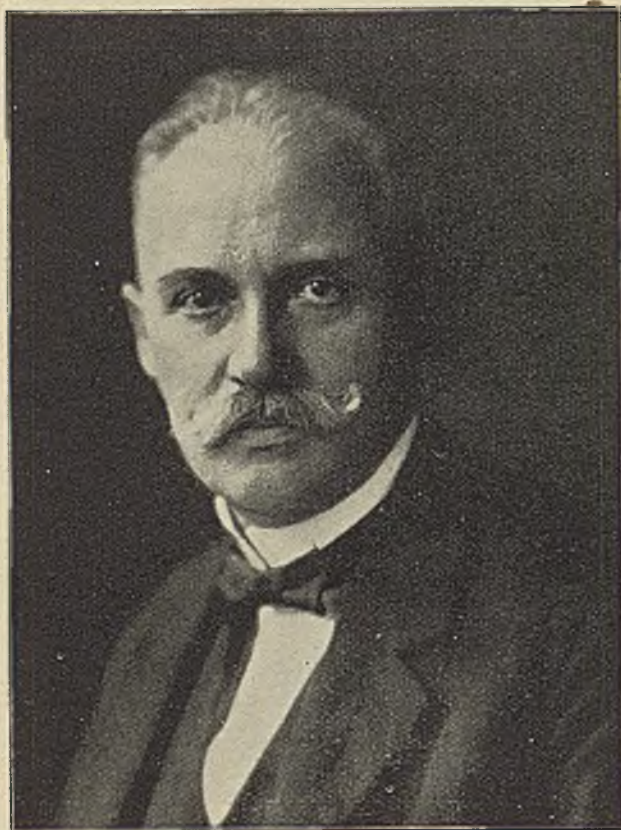
Em. Dyrektor Kolei Państwowych we Lwowie,

LWÓW, ul. Zygmuntowska L. 5.

Urodzony w r. 1871 we Lwowie, ukończył studia na Wydziale Inżynierji Politechniki Lwowskiej. Po ukończeniu studiów politechnicznych pracował przez półtora roku jako asystent Katedry Geodezji na Politechnice Lwowskiej. W r. 1896 wstąpił do służby państwowej, biorąc udział w pracach regulacji rzeki Sanu. W następnym roku przeszedł do państwowej służby kolejowej. Po siedmioletniej pracy w projektowaniu i wykonaniu różnorodnych budowli w Okręgu Dyrekcji Kolei w Stanisławowie, powołany został do służby w Ministerstwie Kolei we Wiedniu w charakterze referenta dla spraw budowlanych galicyjskich kolei państwowych. W r. 1914 mianowany został zastępcą szefa Departamentu dla inwestycji kolejowych i pozostawał na tem stanowisku do stycznia 1916 r., poczem został zamianowany dyrektorem kolei w Stanisławowie. W r. 1919 przeniesiony został na takie samo stanowisko do Krakowa, a w r. 1925 do Lwowa, również w charakterze Prezesa Dyrekcji. W cza-

sie służby w Dyrekcji stanisławowskiej i krakowskiej był dwukrotnie powołany do pracy w Ministerstwie w Warszawie, gdzie między innemi zorganizował Sekcję Finansową. — Pod jego kierownictwem jako Dyrektora kolei okręgów krakowskiego i lwowskiego wykonano odbudowę bardzo licznych obiektów kolejowych (mostów i budynków) zniszczonych przez wojnę, między innemi zupełnie zniszczonej linii kolejowej Borki Wielkie-Grzymałów, jakoteż budowę wielkich warsztatów wagonowych w Tarnowie, nowej linii kolejowej Stojanów-Sienkiewiczówka i wiele innych budowli inwestycyjnych. Po 35-letniej służbie państwowej przeszedł z dniem 1 lipca 1931 r. w stan spoczynku.

W r. 1923 został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, a Król Rumunii nadał mu Krzyż Komandorski Gwiazdy Rumuńskiej. W 10-letnią rocznicę wskrzeszenia Państwa Polskiego otrzymał Medal Dziesięciolecia Odrodzonej Niepodległości.

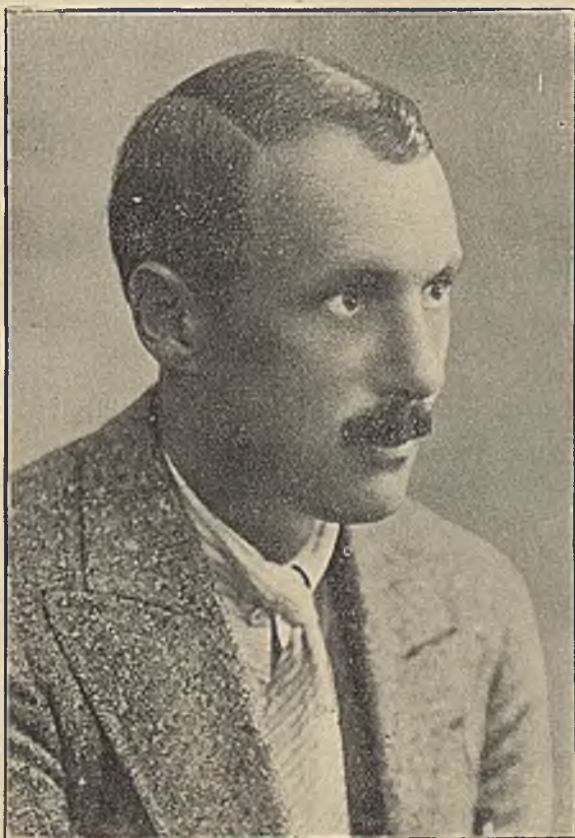
INŻ. WALENTY CYŁO

Radca Budownictwa Miejskiego.

NOWY SĄCZ.

Urodzony w roku 1883 w Przybyszówce koło Rzeszowa, ukończył studia na Wydziale Inżynierji lądowej i wodnej Politechniki Lwowskiej w r. 1910. W czasie studiów brał żywy udział w pracach Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Lwowskiej, którego skarbnikiem był pod koniec swych studiów.

Po ukończeniu studiów pracował pod kierownictwem Inż. Kazimierza Górskiego przy budowie wodociągu w Nowym Sączu, kierując budową głównego rurociągu o długości około 5 km oraz stacji pomp i studzien zasilających. Od r. 1913 został zaangażowany na stałe w charakterze inżyniera miejskiego w Nowym Sączu i na tem stanowisku kierował budową kilku kanałów miejskich oraz utrzymaniem i budową ulic. W czasie wojny światowej służył w armji austriackiej, biorąc w latach 1914—1918 udział w walkach na froncie rosyjskim. W r. 1918 powrócił do służby miejskiej, a w r. 1920 objął kierownictwo Miejskiego Urzędu Budownictwa i na tem stanowisku pozostał do wiosny 1923 r., poczem przeniósł się do Piotrkowa, gdzie zorganizował techniczny wydział Magistratu, przeprowadził rekonstrukcję i budowę ulic i nadzorował szereg robót inwestycyjnych, jak budowę wodociągu, kanalizacji, hali targowej itp. W r. 1927 powrócił, na propozycję Magistratu Nowego Sącza, na swoje dawne stanowisko, na którem dotychczas pozostaje.

INŻ. LUDWIK RĘBOWSKI

Urzędowo upoważniony architekt cywilny.

LWÓW, ul. Ponińskiego L. 23, tel. 92-10.

Urodzony w r. 1889 w Gorlicach. Szkoły średnie ukończył w Krakowie w r. 1908. Dyplom inżyniera-architekty uzyskał w r. 1922. Od r. 1914 pełnił służbę w Legionach Polskich, następnie w b. armji austriackiej. W r. 1918 brał czynny udział w Obronie Lwowa. W Armji Polskiej pracował w służbie budownictwa wojskowego do r. 1930, ostatnio jako zastępca szefa budownictwa we Lwowie. Po przejściu w stan spoczynku prowadzi własne biuro budowlane.

INŻ. STANISŁAW DUTKA

ZAWIERCIE.

Urodzony w r. 1887, Raławice pow. Gorlice. Ukończył gimnazjum św. Anny w Krakowie i Wydział chemii technicznej Politechniki Lwowskiej w r. 1920 — po przerwie wskutek wojny światowej. Pracował w firmie „Azot” Jaworzno i „Potas” Krzeszowice, od r. 1924 pracuje w firmie „Chemimetal” Zawiercie.

INŻ. MARJAN TADEUSZ JASIŃSKI

KROSNO.

Urodzony w r. 1901, studjował na Wydziale chemii Politechniki Lwowskiej w latach od 1919 do 1926. Po uzyskaniu dyplomu inżyniera-chemika pełnił funkcję asystenta zakładu chemii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Obecnie jest kierownikiem laboratorium chemicznego Stałej Komisji Technicznej w Krośnie.

STANISŁAW MATUSIAK

artysta-malarz

Profesor Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie.

Urodzony w r. 1895 w Krakowie, ukończył studia wyższe w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, specjalizując się w malarstwie dekoracyjnym (ściennym). Od roku 1923 wykładał na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, zaś od roku 1930 jest profesorem Malarstwa dekoracyjnego na Wydziale Sztuk zdobniczych i przemysłu artystycznego w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie.

W r. akadem. 1930/31 wykładał Zdobnictwo na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej.

Prace swoje wystawia od roku 1919.

INŻ. MICHAŁ FEUER

MOŚCICE koło Tarnowa.

Urodzony w r. 1900 w Hluboczku Wielkim, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej w r. 1924. W r. 1924/25 był w tej Uczelni asystentem przy Katedrze Budowie pomp i motorów wodnych, Od r. 1925 pracował w biurze technicznym Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Chorzowie, a od r. 1927 pracuje w takiej samej fabryce w Mościcach, obecnie jako kierownik biura konstrukcyjnego, w którym pracował również przy projektowaniu tej fabryki.

INŻ. KAROL RUDOLPHI

TRZEBINIA.

Urodzony w r. 1872 w Krzeszowicach, ukończył gimnazjum w Krakowie, następnie po odbyciu służby wojskowej, odbył roczną praktykę w fabryce maszyn w Szwajcarii. Po ukończeniu Politechniki Lwowskiej w r. 1897 pracował przez 6 lat w przemyśle naftowym, poczem w r. 1903 założył fabrykę armatur i pomp w Trzebini. Wzięty w r. 1915 w Przemyśle do niewoli rosyjskiej, przebył w niej do połowy r. 1918. W Odrodzonej Polsce — po sprzedaży swojej fabryki — zajmował wpierw posadę kierownika warsztatów „Naprol” przy Kraj. Urzędzie Odbudowy, następnie inżyniera szacunkowego, później powołany na kierownika Ekspozytury „Demat” (Demobil wojskowy) na woj. Krakowskie i Kieleckie, pełnił tę funkcję aż do chwili likwidacji tej ekspozytury. Od lutego 1924 do 30. czerwca 1926 sprawował obowiązki nauczyciela maszynoznawstwa w Szkole Górniczej w Tarnowskich Górach, a porzuciwszy tę posadę, założył powtórnie fabrykę armatur i pomp w Trzebini, zostawszy równocześnie po raz wtóry burmistrzem miasta Trzebini.

INŻ. EDWARD OKOŃ

Dyplomowany Architekt.

TARNÓW, ul. Żabnieńska L. 8.

Ukończył Wydział budowy i architektury w r. 1912. Po ukończeniu praktyki u Prof. J. Lewińskiego, zamieszkał w Tarnowie, gdzie z początku w spółce, zaś od r. 1924 samodzielnie prowadzi biuro architektoniczne i budowlane, wykonując budowy.

INŻ. ZYGMUNT PLATOWSKI

Prezes Zarządu S. A. Eksploatacji Soli Potasowych.

LWÓW, pl. Smółki L. 5.

INŻ. PIOTR WŁADYSŁAW JACKOWSKI

LWÓW, ul. Św. Zofji 30.

Ukończył gimnazjum w Zakładzie OO. Jezuitów w Chyrowie, Politechnikę zaś we Lwowie. Następnie przyjęty do biura hydrograficznego Namiestnictwa, pracował przy pomiarach na rzece Dniestrze i Wiśle. Między innemi opracował projekt budowy pierwszego handlowego zimowego portu w Nadbrzeżu z Inż. Ludwikiem Regiecem. W następnych latach był inspicjentem tej budowy wraz z Prof. Dr. M. Matakiewiczem. Po ukończeniu tej budowy kierował Sekcją pomiarową górnych brzegów rzek wchodnio-galicyskich, dalej pracował przy budowie Państwowych Zakładów Ropy w Drohobyczu. Wojna zastała go przy regulacji Dniestru w Stanisławowie skąd schronił się do Bielska i tam założył oddział samochodowy i wyszkolił liczną kolumnę szoferów cywilnych. Przydzielony do urzędu odbudowy był delegatem dla zakupów samochodów w Szwajcarii pełniąc równocześnie funkcję kierownika odbudowy powiatu złoczowskiego. Po przejściu na emeryturę prowadzi wytwórnię izolacyjnych płyt trzciniowych i biuro cywilnego inżyniera lądowego i mierniczego we Lwowie Zofji 30.

INŻ. EDWARD WAGNER

Inżynier-technolog.

ŁÓDŹ, ul. Targowa L. 44.

Dyrektor Ruchu Zjednoczonych Zakładów Przemysłowych K. Scheiblera i L. Grohmana w Łodzi. Kawaler Orderu Polonia Restituta, odznaczony złotym znakiem Związku Florjańskiego, jako długoletni czynny członek Straży Pożarnej, wicekomendant V. Oddziału Straży Ogniowej (od r. 1892), odznaczony złotym medalem za nieskazitelną służbę. Pierwszy prezes oraz długoletni wiceprezes Rady Nadzorczej Warszawskiego T-wa Dozoru Kotłów oraz członek Zarządu tegoż. Długoletni Prezes Stowarzyszenia Techników w Łodzi, założyciel i członek honorowy T-wa Pracowników Handlowych i Przemysłowych w Pabjanicach. Członek Zarządu kilkunastu instytucji społecznych w Łodzi. Podczas wojny inicjator, przewodniczący i członek 26 instytucji społecznych i członek Komitetu Centralnego Obywatelskiego. Naczelnik VII. Rezerwy Milicji Obywatelskiej. Podczas oblężenia Łodzi — Naczelnik Ewakuacji. W r. 1920 Komendant Straży Obywatelskiej na województwo Łódzkie, Komitetu Obrony Państwa oraz pełniący służbę wojskową pomocniczą jako strażak. Po wojnie pracuje intensywnie nad uruchomieniem przemysłu. Zakłada na Łódź „Niezapominajkę”, a następnie jest członkiem T-wa Popierania Przemysłu Krajowego. Zakłada T-wo Kursów Technicznych i jest tegoż Prezesem. Wychowanie średnie otrzymał w gimnazjum kaliskim oraz po odbyciu $2\frac{1}{2}$ rocznego terminowania w zawodzie ślusarskim w Wyższej Szkole Przemysłowej w Gliwicach. Dyplom uzyskał na Politechnice Ryskiej w r. 1885. Zaraz po ukończeniu studiów zajmuje miejsce asystenta Szefa Walcowni w Stalowni na Pradze pod Warszawą. W r. 1888 przechodzi na inżyniera Ruchu w T-wie Akcyjnym R. Kindler, Pabjanice, a w r. 1892 na takie same stanowisko do największej fabryki włókienniczej w Polsce T. A. K. Scheibler w Łodzi, gdzie zamienia wszystkie kotłownie i maszyny napędowe na nowe. Po zmodernizowaniu urządzeń fabrycznych zostaje wkrótce głównym inżynierem a w r. 1919 Dyrektorem Ruchu tejże firmy. Stale bierze czynny udział w kształceniu młodzieży technicznej, wydał kilka broszurek, a pomiędzy nimi broszurkę p. t.: „Zadania inżyniera ruchu”. Pracuje stale naukowo, posiadając już 16 patentów. W Łodzi jest na stanowisku 37 lat.

INŻ. KLEMENS LUDWIK ADAM HEŁM-PIRGO

Zakopane.

Urodzony dnia 18 września 1898 r. we Lwowie. Ukończył tamże I. Szkołę Realną w r. 1910 i wstąpił na Politechnikę we Lwowie. Studja przerwała wojna światowa. W r. 1915 wstąpił do armji austriackiej i przebył kampanję na froncie włoskim, gdzie został ciężko ranny w r. 1916. Po wyzdrowieniu wstąpił w grudniu 1919 r. do armji polskiej i przebył kampanję bolszewicką we Lwowie w randze porucznika. 6. lipca 1921 r. zwolniony jako inwalida ze służby czynnej wrócił na studja na Politechnikę, w maju 1923 r. otrzymał dyplom inżyniera architektury. Praktykę budowlaną rozpoczął w r. 1924 w Lwowskiej Dyrekcji Kolejowej. Od r. 1921 pracował w firmie: — Czerwiński i Zacharjewicz, Inżynierowie-Architekci we Lwowie, gdzie między innemi zajęty jest przy budowie pawilonu na I. Targach Wschodnich, gmachu głównej poczty we Lwowie, budowy II. Domu Techników, odbudowie Zakładu Kąpielowego w Krzeszowicach. W tymże czasie projektował m. i. także hotel Riviera Polska w Gdyni.

W r. 1923 wyjechał jako prokurent firmy do Zakopanego. Tu osiedlił się na stałe i po rozwiązaniu firmy prowadził własne biuro budowlane. W grudniu 1926 r. objął stanowisko kierownika Urzędu budowlanego oraz Biura Regulacyjnego w Zakopanem. Do ważniejszych prac wykonanych na terenie Zakopanego należą: Sanatorium T-wa „Odrodzenie” na stokach Gubałówki, Dom Zdrowia Pracowników Banku Polskiego, projekt ratusza w Zakopanem oraz szereg prywatnych will i pensjonatów.

Sanatorium T-wa „Odrodzenie” na stokach Gubałówki w Zakopanem.

INŻ. FELIKS FIJAL

Zakłady Starachowickie p. Wierzbnik.

Urodzony w r. 1893 w Szczakowej. Ukończył I. Wyższą Szkołę Realną w Krakowie maturą w roku 1913, poczem zapisał się na Wydział mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Po pierwszym roku studjów wskutek wybuchu wojny w roku 1914 przeniósł się na niemiecką Politechnikę w Bernie, gdzie ukończył II. i III. rok studjów i złożył egzamin półdyplomowy. Zmuszony następnie przerwać studja udał się na praktykę do firmy „Prag-Koliner“ „Mach.-Fabrik u. Eisengiesserei“ w Arnau n/Łabą (Czechosłowacja) a następnie do fabryki M. Peterseima w Krakowie. W grudniu 1917 roku wstąpił do Centrali dla Odbudowy Kraju przy b. Namiestnictwie we Lwowie, gdzie pracował do wypadków listopadowych 1918 r., w którym to czasie wstąpił do służby w wojsku polskiem biorąc udział w kampanji lwowskiej a następnie w Wilnie. Zwolniony ze służby wojskowej w końcu 1919 r., rozpoczął IV. rok studjów na Politechnice Lwowskiej, pracując zarazem jako asystent warsztatowy w Państwowej Szkole Przemysłowej we Lwowie, gdzie był zajęty do r. 1922. W czasie tym objął zorganizowanie warsztatów i opracowanie modeli konstrukcyjnych w założonej wówczas fabryce „Hydropol“ S. A. we Lwowie, gdzie pracował do marca 1924. Wystąpił następnie dla złożenia egzaminu dyplomowego na Politechnice Lwowskiej i odbycia krótkiej praktyki w fabryce maszyn i narzędzi wiertniczych w Glinniku Marjampolskim. Od r. 1926 pracuje w Starachowickich Zakładach, gdzie dotychczas jest zajęty jako zastępca Kierownika warsztatu w dziale broni.

INŻ. ARCH. DR. OSKAR SOSNOWSKI

Profesor Politechniki

WARSZAWA, ul. Myśliwiecka L. 18.

Tel. 940-11.

ARCH. JULJUSZ ZALESKI

WARSZAWA, ul. Koszykowa L. 15.

INŻ. STEFAN LUPIŃSKI

LWÓW, ul. Romanowicza L. 1.

INŻ. LUDWIK SZYMAŃSKI

WARSZAWA, ul. Andrzeja Krzyckiego L. 5/7.

INŻ. ARCH.

HENRYK BOLESŁAW CZAJKOWSKI

WARSZAWA, ul. Filtrowa L. 32.

INŻ. WACŁAW PIASECKI

WARSZAWA, ul. Korzeniowskiego L. 6.

INŻ. LUDWIK GORAZDOWSKI

WARSZAWA, ul. Lwowska L. 10.

INŻ. JÓZEF ZACZEK

Nacz. Wydz. Dróg Wodn. Min. Rob. Publ.

WARSZAWA, ul. Koszykowa L. 5.

ART.-MALARZ ZYGMUNT KAMIŃSKI

Profesor Politechniki Warszawskiej

WARSZAWA, ul. Myśliwiecka L. 10.

INŻ. STANISŁAW SZULC

Inżynier dróg i mostów
Naczelnik Wydziału Ministerstwa Robót Publicznych

WARSZAWA, ul. Nowowiejska L. 26.

JAN WOLSKI

Absolwent-chemik
Radca w Ministerstwie Rolnictwa

WARSZAWA, ul. Bonifraterska L. 3/5.

INŻ. BOHDAN SMOLEŃSKI

Radca Ministerjalny Ministerstwa Komunikacji

WARSZAWA, ul. Orzechowska L. 4.

INŻ. BERNARD MÜLLER

Komandor
Zastępca Kierownika Instytutu Bad. Mat. Uzbr.

WARSZAWA, ul. Nowowiejska L. 23.

INŻ. WACŁAW KRYNKOWSKI

Inspektor budowlany m. st. Warszawy

WARSZAWA, ul. Filtrowa L. 54.

INŻ. ZBIGNIEW NIEDŹWIECKI

Dyrektor Sp. Akc. „Kooprolna“
(Związku Syndykatów Rolniczych)

WARSZAWA, ul. Rysia L. 1.

INŻ. JULJUSZ CZECHOWICZ

Współwłaściciel fabryki lakierów

WARSZAWA, ul. Hoża L. 68.

INŻ. ROMAN TABIŃSKI

PRZEMYŚL, ul. Piotra Skargi L. 26.

INŻ. STANISŁAW BUKASIEWICZ

NOWY SĄCZ.

INŻ. KAROL HOLZER

RZESZÓW, ul. Sokoła L. 7.

INŻ. JULJAN WĘŻYK

Powiatowy Zarząd Wodny

NOWY SĄCZ.

INŻ. JÓZEF SZCZĘSNY JAŚKIEWICZ

RZESZÓW, Magistrat.

INŻ. JAN BADOWSKI

Powiatowy Zarząd Wodny

NOWY SĄCZ.

INŻ. LEON WICHAŃSKI

LWÓW, ul. Wyspiańskiego L. 21.

INŻ. FRANCISZEK ALSZER

Mierniczy przysięgły

NOWY SĄCZ, Rynek L. 2.

INŻ. FELIKS DĘBCZYŃSKI

Inżynier dróg i mostów

WARSZAWA, ul. Marszałkowska L. 15.

Biurowo Techniczne

F. OPPMAN i H. KOZŁOWSKI

Inżynierowie Komunikacji

WARSZAWA, ul. Świętokrzyska L. 19, m. 13.

Tel. 643-80.

Przedsiębiorstwo Budowlane

STANISŁAW GIERSEWSKI

WARSZAWA, ul. Lwowska L. 8.

INŻ. A. BONDY

Przedsiębiorstwo Budowlane, Fabryka Stolarska

WARSZAWA, ul. Płocka L. 22.

INŻ. JÓZEF MROZOWSKI

WARSZAWA, ul. Wilcza L. 47.

INŻ. KAZIMIERZ TOŁŁOCZKO

WARSZAWA, ul. Myśliwiecka L. 14.

INŻ. KAZIMIERZ TURCZYŃSKI

WARSZAWA, ul. Ossolińskich L. 8.

PROF. INŻ. W. MICHAŁSKI

Inżynier-architekt

WARSZAWA, ul. Górnośląska L. 39.

INŻ. WITOLD EPSTEIN

Inspektor Syndykatu Polskich Hut Żelaznych
Sp. z ogr. odp. w Katowicach

KRAKÓW, ul. św. Gertrudy L. 4.

INŻ. ALFRED STADTMÜLLER

Inżynier-mechanik, Referendarz P. K. P.

KRAKÓW, ul. Retoryka L. 15.

INŻ. FRANCISZEK WÓJCIK

STANISŁAWÓW, ul. Mjr. Łukasińskiego L. 4.

INŻ. EUGENJUSZ EPSTEIN

KRAKÓW, ul. Smoleńska L. 11.

KONSTRUKCJE ŻEL.-BETOWE

INŻ. PAWEŁ REHOROWSKI

LWÓW, ul. Piekarska L. 15. Tel. 54-99.

INŻ. ERYK BERTHELMANN

ŁÓDŹ, ul. Nawrot L. 74.

INŻ. KLEMENS WEIN

em. Naczelnik Wydziału K. P.

DOBROMIL.

INŻ. ZDZISŁAW DERDACKI

LWÓW, ul. Grunwaldzka L. 10.

INŻ. ADAM ROSZKOWSKI

BRZEŚĆ n/B.

INŻ. HIPOLIT GRZEGORZEWSKI

WARSZAWA, ul. Wilcza L. 22.

INŻ. RUDOLF MADEJ

Inżynier-mechanik

Stow. Doz. Kotłów w Warszawie

DĄBROWA GÓRNICZA, ul. Sienkiewicza L. 7.

INŻ. WŁADYSŁAW KOWALSKI

KRAKÓW, ul. Kochanowskiego L. 2.

INŻ. WŁADYSŁAW MIARCZYŃSKI

Radca Budownictwa Dyrekcji Robót Publicznych
w Krakowie

KRAKÓW, ul. Długa L. 59.

INŻ. ARTUR KOZŁOWSKI

Radca Budownictwa Dyrekcji Robót Publicznych
w Krakowie

KRAKÓW, ul. Wolska L. 6.

INŻ. TADEUSZ JASZCZUROWSKI

Dyrektor Wodociągu Miejskiego w Krakowie

KRAKÓW, ul. Senatorska L. 1.

INŻ. LUDWIK ROTHKÖHL

KRAKÓW, ul. Starowiślna L. 13.

INŻ. WIESŁAW BĄCZALSKI

Główny Inspektor Komunikacji

WARSZAWA, ul. Smolna L. 5.

INŻ. RYSZARD DANEK

WARSZAWA, ul. Miedziana L. 4.

INŻ. ZDZISŁAW GUBRYNOWICZ

WARSZAWA, ul. Włókna L. 8.

INŻ. JÓZEF BARAN

Doradca Techniczny w Dziale Masowej Produkcji

WARSZAWA, ul. Hortensja L. 3.

INŻ. ARCH. TADEUSZ WRÓBEL

upoważniony architekt cywilny,
znawca sądowy

LWÓW, ul. Senatorska L. 11 a — Tel. 55-66.

INŻ. JÓZEF GOŚCICKI

Inżynier-mechanik

Inżynier Fabryki „Pocisk” Sp. Akc.

WARSZAWA, ul. Mokotowska L. 37.

INŻ. ZYGMUNT LUDWIK DOBROWOLSKI

Inżynier-mechanik

Dyrektor Firmy „Sepewe”, Eksport Przem. Obronnego
Redaktor czasopisma „Spawanie i Cięcie Metali”

WARSZAWA, ul. Mokotowska L. 5.

INŻ. WACŁAW SEIFERT

Inżynier-mechanik

WARSZAWA, ul. Szopena L. 16.

•

INŻ. JAN ZBIERZCHOWSKI

SAMBOR, Dworzec Kolejowy.

ARCH. ALFRED STELMACHOWICZ

TARNOPOL, ul. Konarskiego L. 7.

INŻ. HENRYK STOY

SAMBOR.

INŻ. ARTUR LACHOWSKI

TARNOPOL.

INŻ. ADAM TADEUSZ KLUS

ŁAŃCUT, Rafinerja.

INŻ. JAN LAZAROWICZ

KROSNO.

INŻ. JAKÓB MESSING

Kierownik Powiatowego Zarządu Drogowego
w ZBOROWIE.

IZBA INŻYNIERSKA

LWÓW, ul. Zimorowicza L. 9.